

Expedice 2008

aneb

...napříč i podélně Transylvánii...

Pozvánka na Expedici 2008

V bájích a zkazkách se dočteme,
Kde draky a upíry hledati můžeme.
Je to snad Plosko, Rusko, či Německo?
Ne, ne, ne, krajem tím, věřte, je Rumunsko.
Tam poddaní i šlechtici bývali vysmátí,
Než ráno se vzbudili vysátí.
Slyšte však poslední vědecký objev:
Pan Drakula alergik byl prý na krev.
A jak že to s ohněm je a draky?
Tak ty tam prý v hojnosti maj taky.
Proto my v plné teď parádě,
Na kloub jedeme přijít té záhadě.
Není v tom žádná však mánie,
Cílem nám letos je Transylvánie.

EXPEDICE 2008

Po loňském úspěšném navrácení Zázračného Grálu Vládcí Severu jsme letos opět postaveni před nelehký úkol.

Začátkem padesátých let minulého století, krátce po válce, v době, kdy se dohledávalo a mapovalo, co kde a jak poražená Třetí říše vybudovala, byla poslána skupinka dobrovolníků na průzkum jižních Karpat. Z technického hlediska nenašli nic. Poražená mocnost nepokládala za nutné cokoli stavět v divočině. Avšak jeden objev učiněn byl. Z jeskyní v západní části hor byla na různá vědecká pracoviště v Evropě rozvezena nalezená vejce neznámého tvora. V nejvyvinutějších exemplářích byly nalezeny zárodky okřídleného plaza. Tehdejší věda nebyla ochotna připustit, že by se mohlo jednat o pohádkového draka. Některé exempláře vajec byly zničeny, některé se ztratily, avšak tři kusy se dochovaly na půdě – nebo spíš ve sklepě České akademie věd. Z důvodu vytíženosti této výzkumné organizace byla krabice s vejci uložena do depozitáře a zapomenuta.

Na scéně se objevuje v září 2002, kdy se počítaly škody po povodních. Vejce byla vynesena na světlo a pamětník jejich uložení prof. Karel Novák csc, prohlásil, že život v nich již nelze vzkřísit a doporučil jejich likvidaci. Hrstka mladých nadšenců je však zachránila před vysypáním do popelnice a navrhla jejich pietní uložení do hor, odkud byla vyzvednuta. Nenašly se však finance na takovouto akci a tak se hledali dobrodruzi, kteří tento úkol převezmou a splní.

Tím se dostáváme k záměru Expedice – **uložení tří dračích vajec v Transylvánských horách.**

Dalším našim studiem jsme zjistili, že život nemusí být ztracen. Podle podkladů z německého vědeckého serveru by za vhodných podmínek mohla vejce plazů hybernovat až několik století... Ale raději ne. V dnešních časech by se drak nad Rumunskem stal turistickou atrakcí. Raději se držíme poklidného, až tajného uložení do některých z jeskyní...

© Hell's Tour club 2008 Dig.

Ted' trocha detailů:

Od kdy:

Celé to vypukne **1. 8. 2008**.

Sraz bude **1. 8. 2007, nejlépe v brzkých dopoledních hodinách, odjezd vlaku směr Olomouc 12:38 z Hlavního nádraží**

Průběh:

Vlak nás přesune do Olomouce, kde vyměníme koleje za kola autobusová a přestoupíme na cyklobus CA Jenda (odjezd 17:15), se kterými se povežeme až do města Oradea. Tam nás vysypou cca v 5:30 ráno.

Od tohoto okamžiku už není cesty zpět. Další bude na nás. Pojedeme podle trasy, budeme komentovat (nebo lamentovat nad) okolím, památkami, silnicemi, domorodci, okolní přírodou, počasím a podobně. Budeme stoupat do hor a klesat do údolí, navštívíme dřevěné kláštery, v jeskyních budeme pátrat po dracích, budeme objevovat stopy hraběte Drákuly, koupat se v jezerech a vůbec vstřebávat Rumunsko jako takové. Až to všechno projedeme, budeme plni zážitků, vědomostí o zemi, která se nenavštěvuje každý den, modřin, spálenin od sluníčka, omrzlin od počasí a jiných tělesných i duševních rozkoší.

Návrat - 14. denní varianta - neděle 17. 8. 2008, třínedělní - neděle 24. 8. 2008.

Mamon:

Cestovné 1000,- CZK jste již všichni uhradili.

Další výdaje padnou na obživu našich hladových krků, dopravu vlakem ze Sebes do Fagarase, dopravu přes Ukrajinu ze Solotviny do Čopu, nějaké vstupy - Bran, Rasnov, jeskyně...

Verze 14 denní - 5000,-CZK, (verze 3 neděle - 8000,-) to nejlépe směněno na EURA (Pro Digovce 5000,-v EUR, 3000, - ve SKK), pokud někdo disponuje USD, tak jako zálohu vyvézt (platba vlaku na Ukrajině) .

pozor!!! v ceně není zahrnut vlak Praha - Olomouc, a návrat ze Slovenska do Prahy (rozpočet dodá Plašan, protože nejlíp umí ty slevenky)

Cestou s Jenda busem je zastávka u směnárny na celnici Borš

Doklady:

Platný cestovní pas (nevím, zda by uznali OP, raději nedoporučuji experimentovat), **kartu pojištění** (doklad o zaplacení pojistného a druhu pojistky), **in - kartu**, a všelijaké zlevněnky (např. studentské, důchodcovské a jiné)

Zakončení:

Pokud to všechno v různém stupni rozkladu přežijem, budeme v Praze **24. 8. 2008** někdy k večeru $\pm$ 200 let. Část tlupy se z časových a pracovních důvodů bohužel oddělí a vrátí se do Prahy o týden dřív, tj. **17. 8. 2008**.

Ten, kdo se bude držet přesně všech pokynů a příkazů vedení Expedice dojde připálenej, utahanej, pln příšerných zážitků, s prázdnou peněženkou, chronickým namožením svalů na nohách, totálně psychicky na dně, s neskutečným množstvím nepoužitelných a rozmazaných fotek ze zákoutí, kam jinak vcházejí jen deratizéři, popeláři a demoliční čety. A ten kdo se nebude řídit, toho k věčnému spánku uložíme někde cestou. **A nebo to bude celé jinak?**

Změna zážitků vyhrazena

© Hell's Tour club 2008 Jnk.

Chtělo by to s sebou mít:

Předmět   Použití

Pro všechny:

Kapesníky.....na mávání při loučení
Spacák.....na uložení svých ostatků na noc
Nádrže na vodu.....na zavlažování
Spodní prádlo.....na módní přehlídku
Vhodná obuv.....přeskáče nebo brusle
Šustáková souprava.....i v tropech může být kosa
Bunda.....na schůzku s Yetim
Dlouhorukávní trika.....až propotíme krátká
Dlouhasy.....ty úplně nejdelší
Ponožky silné i tenké.....do tepla i do zimičky
Krátkorukávní trika.....na ochranu ramen proti slunci
Kratasy.....ty úplně nejkratší
Plavky.....na oběd s tuleněm
Jízdní rukavice.....boxerky na domluvu s domorodci
Ručník.....kdybychom zvlhli (y)
Mycí potřeby.....škrabky, kyselinu a dynamit
Karipříbuzný.....Karišvagr vítán
Jídelní vercajk.....salátová souprava
Vařič+plyn.....jedno bez druhého je trochu k ničemu
Nůž, otvírák.....zavírák fakt nepotřebujeme
Toaletní papír.....hádej na co...
Provázky a řemeny.....na spoutání přítelkyně
Papír, tužka.....na poslední pozdrav
Označení CZ.....aby nikdo nepochyboval
Peníze.....aby bylo čím kazit charakter domorodců
Šátek.....na fixaci fraktur
Brýle sluneční i čiré.....pro vylepšení obrazu
Ešus.....ať mají kde cestovat brouci a slimáci

Cestovní pas.....na identifikaci po opuštění WC
Rezervní duši.....taky černou
Rezervní pláště.....exhibicionisti baloňák
Čelovka.....až půjdeme v čele

Pro nositele doupat:

Ležák..... stoják ani sedák ne
Tepelný štít.....až se strhne bitva o teplo
Šňůry kotevní i křížové.....na uvázání kotev a křížů
Kolíky..... na kolíkování parcel
Plachta.....na lapání větru a deště
Pobočné světlo.....na osvětlování búčků

Pro dokumentaristy

Foták + média.....jinak nám to nikdo neuvěří..
Záznamový bloček.....kdyby došel toaletní papír
Záznamová tužka.....kdyby nedošel toaletní papír
Záznamový počítač.....Psion computer

Pro techniky

Rezervní:

Duše.....aby měly kde bujet duševní poruchy
Dráty do výpletu.....pro poplety
Brzdové špalky.....na štípání dříví
Brzdové destičky..... na kotoučové brzdičky
Lanka.....na vybudování lanovky
Kus el. drátu.....drát cyklisty kamarád
Binder pásky.....dárek od pana Bindera
Izolačka.....až budeme chtít být sami
Lepení na duše.....aby nám neuniklo duševní bohatství
Olej..... pro lepší skluz
Středové šrouby.....krajové se nehodí
Pedály.....šlapky můžeme použít místní
Levá klika.....na otevírání levých dveří
Žárovky.....na likvidaci tmy
Jehly a plastové nitě.....až se budeme chtít zašít
Záložní baterie..... ..... vodovodní

Pro ekology

Chemie.....na hubení hmyzu
Chemie.....mazací na člověka
Chemie.....čisticí na člověka
Chemie.....čisticí na nádoby

Pro tlumočníky

Slovníky.....Otův naučný + indicko-japonský

Pro navigátory:

Mapa.....jako nástěnný obraz
GPS, kompas, sextant a dalekohled.....k ničemu

Pro meteorology:

Pláštěnky na bágly *přední i zadní*.....hlavně však na
sebe a na botičky

Pro milovníky zvířat:

pepřový sprej, malé petardy, či jiné zaháněče..... proti
psům, žebravým dětem a jiné zvířeně

Pro speleology:

svítilo do jeskyně.....pochodeň, karbidku, svíčku

Vše v patřičných množstvích doporučujeme zabalit do igelitek (ale jen ze značkových prodejen) a teprve potom uložit do brašen. Poté vyjmout, zredukovat a pokusit se o totéž znovu. Opakujte tak dlouho, až půjdou zapnout uzávěry brašen.

Změna vybavení vyhrazena

© Hell's Tour_{club} 2008 Dig.

Hrubý nástin trasy:

1. den (2. 8.) - Oradea - Beius - Mierag (kostely), **celkem 75km**
2. den (3. 8.) - Sigistel 8km (pěšky k jeskyním ještě cca 6km tam a 6km zpátky), do sedla dalších 25km, Garda de Sus 18km, **celkem 68km**
3. den (4. 8.) - Albac 13km, Abrud 31km, Zlatna 29km, **celkem 73km**
4. den (5. 8.) - Alba Iulia (hrad) 36km, popř. do Sebes 15km, vlak do Fagarase (cca 143km vlakmo), vesnice jižně - Sebes 15km, **celkem 66km**
5. den (6. 8.) - Bran 50km, Rasnov 12km, **celkem 62km**
6. den (7. 8.) - Vulcan, Codlea, Sercaia 47km, Hoghiz, Rupea, Bunesti 28km, **celkem 75km**
7. den (8. 8.) - Saschiz, Sighisoara 40km, Balauseri 28km. Sangeorgiu de Padure (jezero), **celkem 82km**
8. den (9. 8.) - Sovala (L. Ursu) 25km, Beica de Jos 37km, Regin 7km (spát někde před), **celkem 69km**
9. den (10. 8.) - rozcestí Saratel 50km, Bistrita 14km, Dumitra (kostely) 10km, **celkem 74km**
10. den (11. 8.) - Salva 17km, Sacel 45km, Dragomiresti (kostely), **celkem 75km**
11. den (12. 8.) - Sighetu Marmatiei **45km**, přechod Solotvina
12. den (13. 8.) - přejezd Ukrajinským vlakem do Čopu
13. den (14. 8.) rezerva
14. den (15. 8.) rezerva
15. den (16. 8.) rezerva, **odpadlíci nutno odjet 20. 20 z Čierne nad Tisou**

Zbytek výpravy ponese náš prapor zeměmi Slovenska. Pokud to stihneme, můžeme jej ještě kus doprovodit.

© Hell's Tour club 2008 Jnk.

Nástin toho, co nás na cestě může a nemusí potkat:

Protože je cíl i putování značně obsáhlé, věnuje se tomuto tématu samostatná publikace s podtitulem cykloputování po Rumunsku.

Namátkou z obsahu:

Jeskyňe – poloha, rozloha, členitost historické souvislosti

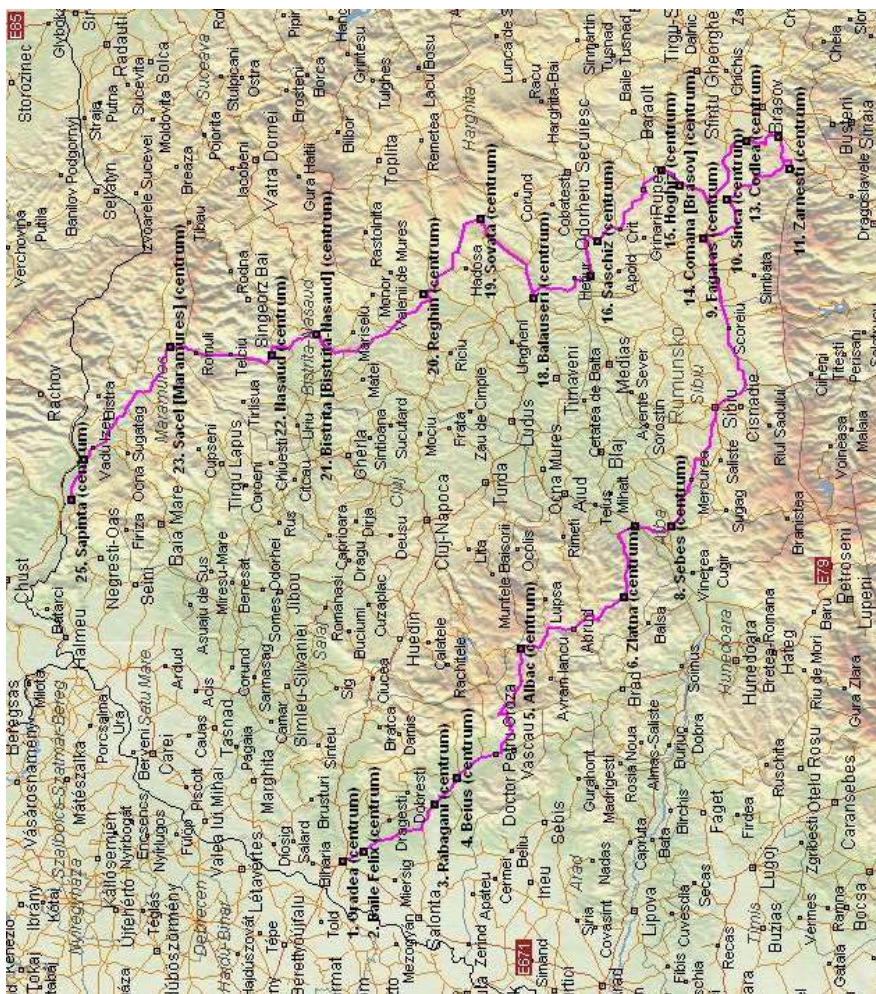
Draci – báje a pověsti vs. skutečnost

Hrabě Drákula – život a dílo slavného aristokrata

Památky:

Bran, Rasnov, Sighisoara, Sighetu Marmaiei, Sapinta

Pohled na trasu

strana 1	strana 2	strana 3	strana 4	strana 5	strana 6	strana 7	strana 8
ORADEA	zpátky na E79	Mihoești	Ileni	104-Părău	Bălașeni	Teaca	Bogdan Vodă
76, E79-Sănnarîn	Sudrigiu	Câmpeni	Hârseni	Venetia de Jos	13A-Călimănești	Ville Teclii	Sieu
Băile Felix	Rieni	74A-Abud	Sebeș	Comana de Jos	Fântânele	Galati Bistritei	Rozavlea
Hidișelu de Sus	Petriteni	Gura Cornei	104A-Mărgineni	Cuciulata	Viforosa	Sărătel	Strântura
Drăgăști	Ștei	Cerbu	Bucium	Fântâna	Săngeorgiu de Pădure	Bistrita	Bărsana
Cetca	Lunca	Valea	Șercălia	Hoghiz	Trei Sate	17C-Dumitra	Nănești
Dușești	vl.-Câmpeni	sedlo Buscony-915	Șinca	13, E60-Rupea	Ghindari	Cepari	Oncești
Sămbăta	vl.-Sighiștel	Botești	73A-Șinca Nouă	Fișer	Chibed	Liviu Rebreanu	Vadu Izei
Copăceni	peșky k jeskyni a zpět	Zlatina	Polana Mărului	Bunești	Sărăteni	Năsăud	Sighetu Marmatiei
Bratești	Fărate	Pătrângenii	Zărnești	Cift	Sovata	Salva	Sarasău
Rădăgani	Nucet	Galati	Tohanu Nou	Mihai Viteazu	153-Săcădat	17C-Coșbuc	Câmpulung la Tisa
Pocola	Băita	Presaca	Bran	Saschiz	Eremitu	Telciu	Săpânta
Beiuș	sedlo Vărtop - 1160	Polana Ampoiului	Tohanu Nou	Vânători	Chihiru de Sus	Fiad	Soldutvina
vp.-Grădinari	Arieșeni	Meieș	73-Rășnov	Albești	Chihiru de Jos	Romuli	vlaken Čop
Târcaia	Gârda de Sus	Șard	Vulcan	Sighisoara	Nadășa	Di-Sterlăntei	
Totorenii	Scărișoara	Alba Iulia	112 A-Codlea	Hetiur	Beica de Jos	sedlo P. Șetref-818	
Mierag	Albac	1 E61-Sebeș	Vlădeni	Nadeș	Reghin	Săcel	
Băleni	Vadu	Făgărașe	Perșani	Tigandru	16, vp-15A	Săliște de Sus	

Závěrem:

Další informace už budou jen zážitky. Tak hurá s námi...

© Hell's Tour club 2008 Jnk.

Teoretické přípravy Expedice 2008

Vlad III. Tepeš

Historie nejslavnějších upírů alias

„hraběte Drákuly“ nás přivádí do Karpat na území dnešního Rumunska, do historických zemí Transylvánie (Sedmhradsko) a Vlašska. Právě sem stylizoval irský spisovatel Bram Stoker svůj historicky naivní, leč literárně velmi zdařilý román o hraběti Drákulovi z r. 1897. Stoker svou hlavní postavu objevil v knihovně Britského muzea, kde se nechal inspirovat Vlašským vojvodou z období 15. století Vladem III. Transylvánií ani jinou část Rumunska přitom nikdy nenavštívil, a tak místa kde se s upířím hrabětem setkáváme už jsou většinou smyšlená nebo nemají s historickou postavou Vlada III. pranic společného. Z poutavé a fascinující upíří legendy však dnes čerpá především rumunský turismus, nikoliv nadšenec historie.

Vlad III. Dracula – Tepeš (kol. 1431-1476) pocházel ze starého Vlašského velmožského rodu původem Bassaraba, za jehož předka se považuje Vlašský vojvoda Thocomerius (kol. 1298-1310). Narodil se snad v Sighisoare ve Vlašsku vojvodovi (knížeti)

Vladovi II. zvanému **Dracul** (Drak), jenž svou přezdívku získal podle členství v prestižním **uherském rytířském řádu Draka** krále a císaře Zikmunda Lucemburského. Nechal pak razit i mince se znakem řádu Draka. Rumunský tvar Dracula se později stal synonymem pro označení „syn draka“. Rovněž Vlad III. se stal členem tohoto řádu, jehož příslušníci si svůj erb obtáčeli postavou draka. V rumunštině však slovo drac (dracul) znamená i ďábel, což je už ztotožňováno s životem Vlada III. **Označení Tepeš** (tsepesh - nárážec na kůl) získal později díky svým zvláště surovým a bestiálním praktikám v mučení a popravách. S těmi se seznámil již v dětství v Turecku, kde byl od r. 1442 **vychováván jako rukojmí tureckého sultána** a traduje se, že jako malý zde musel přihlížet jak Turci pohřbili zaživa jeho mladšího bratra Rada Krásného. Na druhou stranu se mu dostalo vynikajícího vzdělání. Seznámil se s filozofií, historií, islámskou bojovou taktikou i světovými myšlenkovými proudy a studoval jazyky. Samozřejmě, že sultán dbal na to, aby se jeho myšlení co nejvíce podobalo islámskému. Vladův děd Mircea i otec Vlad II. bojovali dlouhá léta proti osmanské rozpínavosti a drželi své pevnosti často sami, nebo jen s malou pomocí okolních států. Tehdejší evropská politika ještě stále nebrala tureckou hrozbu zcela vážně a místo ochrany jihovýchodních hranic se utápěla ve vlastních mocenských bojích. Vlad II. byl nakonec donucen uznat tureckou svrchovanost a jeho mladší synové byli zajati a drženi u sultána jako rukojmí. Až v sedmnácti letech (r. 1448) se za pomoci tureckých jednotek snažil Vlad III. **převzít vládu po svém otci**, který byl společně s nejstarším synem Mirceaem zavražděn skupinou Vlašských šlechticů a po dobytí města Tirgoviste na jihu Vlaška se prohlásil vojvodou. Moc se mu však nepodařilo zcela pevně uchopit, byl opět vyhnán stávajícím vojvodou a bratrancem jeho otce Vladislavem II. z rodu Danesti, jenž byl podporován uherským hlavním místodržícím Janem Hunyadim a ještě téhož roku uprchl do Moldávie na dvůr knížete Bohdana II., kde se spřátelil s jeho synem, pozdějším knížetem Štěpánem I. Velikým (1457–1504). Poté se několik let zdržoval převážně v Sedmihradsku a Moldávii, nepřestávajíc usilovat o Vlašský trůn. V r. 1453 se turecká expanze rozšířila směrem západním a **sultán Mehmed II.** dobyl byzantskou Konstantinopol, kterou následně učinil svým hlavním městem a přejmenoval na Istanbul. Vlašské vojvodství se rovněž stalo osmanským vazalem a bylo přinuceno odvádět každoročně daně. Rozšíření osmanské moci přinutilo k vyšší politické a vojenské aktivitě i křesťanskou Evropu, především pak Uhry, a tak se r. 1456 Vlad III. vrátil za pomoci uherského krále Ladislava Pohrobka a místodržícího Jana Hunyadiho na Vlašský stolec jako ochránce křesťanství. Stávajícího vojvodu Vladislava II. nechal popravit a **sám se chopil moci**. Vystupoval na jedné straně velmi protiturecky a byl zpočátku ve svých aktivitách také úspěšný, na straně druhé se velmi brzy ochladily i vztahy s novým uherským králem **Matyášem Korvínem** (1458-1490) a Vlad III. obrátil svou pozornost i do Sedmihradska, tedy na uherské území. Zde se snažil omezit moc sedmihradských a Vlašských Němců-Sasů kvůli jejich obchodním koncesím a nechal je v počtu 500 mužů, žen i dětí narazit na dřevěné kůly.

Wie facht sich an gar ein graussem

liche erschrockenliche hystorien von dem wilden reutrich.
Dracole wayde. Wie er die leut gepist hat. vnd gepiaten.
vnd mit den haubttern yn einen kessel gefotet. vñ wie er die
leut geschunden hat vñ zerhacken lassen als ein traut. Jtez
er hat auch den müterñ ire kind gepiat vnd sy habes müs-
sen süßer essen. Vnd vil andere erschrockenliche ding die in
dissom Tractat geschriben stend. Vnd in welchem land er
geregirt hat.

Narážení na kůly byla jedna z vojvodových nejoblíbenějších zábav a odtud tedy přízvisko Tepeš – narážeč. Jeho oběti umíraly většinou pomalu v hrozných mukách a svou oblíbenou techniku stále zdokonaloval a vylepšoval. Vojvodovu lstivost a krutost nám dokládají i výjevy ze středověkých kronik a dobových rytin, kde se například dozvídáme, jak pozval na hostinu žebráky z podhradí, které následně zavřel a nechal upálit zaživa. Jindy zase rozkázal uspořádat mezi kůly velkolepou hostinu, a když prý si někdo z jeho družiny stěžoval na zápach hniјících těl, nechal jej Vlad III. rovněž narazit na kůl nejvyšší s poznámkou, že takhle bude alespoň na čerstvém vzduchu. Své objeti nechal kopat vlastní hroby a museli se účastnit vlastního pohřebního obřadu. Tureckým vyslancům, kteří odmítli smeknout turbany před Vlašským vojvodou, je nechal přibít k hlavě. Stejně krutě se pak vypořádal i s bojary. Podobných výjevů je zachována ať již v historických pramenech nebo jen opisech či smyšlených příbězích celá řada. Je jen otázkou, do jaké míry je to skutečnost a kdy je to výmysl kronikářů, snažících se očernit Vlašského vojvodu v nejvyšších evropských kruzích. I taková byla totiž politika tehdejší doby. Také je potřeba pochopit středověké myšlení a politiku 15. století. Celý Balkán byl silně konfrontován s osmanskou kulturou a vojenské kořistnické výpravy byly na denním pořádku. Vlad III. se musel bránit turecké krutosti a oplácet stejně silně. Tehdejší doba nepřinášela klid ani mír a Vlašskému vojvodovi svou pomoc evropští panovníci neměli potřebu nabízet. Vlad III. vládl zemi, která byla v úpadku, rozvrácena a na pokraji dobytí. Vladař se tak snažil za jakoukoliv cenu udržet svůj trůn i zemi jak před domácí opozicí, tak osmanskou hrozbou. Na druhou stranu víme, že se Vlad III. **zasazoval o šíření křesťanství**, zakládal kláštery a podporoval církev. V přípravě na **válku s Turky** nechal Vlad III.

Tepeš vybudovat nové pevnosti a zlepšil obranu na jihu země. V r. 1459 nově opevnil i dnešní Bukurešť (tehdy vcelku bezvýznamnou osadu) na silnou pevnost a o dva roky později odmítl platit sultánu Mehmedovi II. poplatky a zaútočil na tureckou příhraniční armádu. Deset tisíc Turků poté bylo naraženo na kůly. Rovněž nechal narazit na kůl i vyslance osmanského sultána, který měl Vlašského vojvodu původně lsti zabít. Turecký sultán vrátil Vladovi III. porážku za rok na to (1462) a vyhnal ho z Vlaška. Vlašský vojvoda se uchýlil pod ochranu uherského krále Matyáše Korvína, ale nejen za již dřívější násilnosti na sedmihradských Němcích **skončil v domácím vězení**. Především saská vládnoucí vrstva v Sedmihradsku se snažila Vlada III. zdiskreditovat u uherského panovníka a magnátů a ve svém spise „O veliké nestvůře jménem Dracula Vajda“ popsala zločiny i takové, které nikdy nespáchal tak bravurně, že byl Vlašský vojvoda **uvězněn na 12 let**. Během této doby přešel Vlad III. Tepeš od pravoslavné víry ke katolicismu. Roku 1476 se svolením uherského krále se **opět navrácí na Vlašský trůn** při uherském protitureckém tažení. Jeho vláda však už netrvala příliš dlouho a ještě **téhož roku padl** poblíž Bukurešti v boji proti Turkům. Dodnes však není zcela jasné, zda zemřel opravdu přímo v boji nebo byl zavražděn. Osmanský sultán si pak údajně vyžádal Tepešovu hlavu a vystavil ji v Istanbulu

napíchnutou na kůl, na důkaz, že je krutý vládce Vlašska mrtev. Za zmínku stojí i událost z dnešní doby, kdy byla r. 1931 otevřena jeho hrobka v klášteře na ostrově Snagov v dnešním Rumunsku a byly v ní objeveny jen staré zvířecí kosti a rumunské nádoby. Po dalších pozdějších archeologických průzkumech byl v klášteře objeven ještě jeden hrob. Zde byla nalezena rakev s lidskými kostmi, zahalenými černým, zlatě vyšívaným rubášem. U nich se nacházelo šlechtické roucho, šperky s dračím motivem a jeden pravděpodobně dámský prsten. Po přepravě ostatků do muzea v Bukurešti však záhadně zmizely. Kde se opravdu nachází pozůstatky nejslavnějšího upíra, nám tak není dodnes známo.

V době vlády Vlada III. Tepeše zemřelo ve Vlašsku tisíce zajatců a poddaných hrůzným způsobem. Jeho vláda je nazývána rovněž hrůzovládou a on sám je označován za zvrhlého, krvelačného násilníka trpícího sadismem, jenž se opájel „rozkoší mučení“ bez ohledu na věk či pohlaví svých obětí. Z pohledu morálních hodnot dnešní doby jsou doklady o Tepešově chování něčím nepředstavitelným a bolest, kterou musely jeho oběti snášet, byla jistě strašlivá. Při bližším zkoumání

dějin každodennosti středověku však poznáváme, že Vlad III. byl jen jeden z mnoha feudálů, pro něhož byl sadismus zcela běžnou a přirozenou součástí jeho doby. Byl sice postižen krutostí mnohem více nežli jeho současníci, ale jeho vláda se nijak příliš nevymykala tehdejší balkánské mentalitě. Turecký nepřítel si přitom mnohdy počínal ještě krutěji a pro běžné poddané bylo toto zacházení i mezi sebou na denním pořádku. Balkánská území v této době byla silně konfrontována s Turky a jednotlivá knížata a vojvodové se snažila udržet svá území za jakoukoliv cenu. Krutost tedy byla v oněch časech potřebná k přežití, což si dnešní čtenář umí jen stěží představit. Často se ve starých kronikách a dobových rytinách setkáváme s až sadistickými výjevy, jenž jsou chápány mezi středověkými obyvateli jako běžná součást jejich života a poprava je často zaznamenána jako slavnost, na níž se leckdo přijde rád podívat. Pokud chceme pochopit krutost Vlada III. Tepeše, musíme pochopit i tehdejší dobu.

pečeť Vlada III.

Rumunsko a draci

Také v Rumunsku kolují pověsti, pohádky a pověry o dracích. Zde jsou umocněny řídkým osídlením a přítomností těžko dostupných hor. Avšak přestože jich koluje nezanedbatelné množství, jsou vesměs zastíněny upírstvím.

Draci, něco o nich

Draci jsou stvoření která vypadají jako obří ještěři s křídly. Dokáží chrlit oheň a podle některých lidí komunikovat s bytostmi. Jejich hřbet a ocas většinou lemují velké trny. Někteří draci mají dva jedovaté zuby, jako hadi. Draci jsou masožravci. Jejich mláďata se klubou z vajíček. Draci můžou být suchozemští nebo mořští. Draci se v realitě (v legendách) vyskytovali hlavně v Rumunsku v horách. Samice snesou až tři vejce, potom je zahrabou do pece z kamenů a v ní udržují oheň aby se vejce narodila zdravá. Někdy ovlivňuje pohlaví draka teplota v peci, když je hodně nízko je to samice, když vysoko je to samec. Draci můžou mít jakoukoli barvu.

Také v Evropě máme mnoho draků. Italský drak zvaný scultone žije v lesích a dokáže zabít člověka pouhým pohledem. V Německu a v severních zemích mají draka, kterému říkají **lindworm**. Má dlouhatánské hadí tělo bez křídel se dvěma nohama. Živí se dobyt看em. Je lepší se mu vyhnout, ale když ho zahlédnete, přináší to štěstí. Drak **Y Ddraig Goch** je tradiční symbol Walesu a dostal se dokonce i na jejich vlajku.

Maďaři mají docela slušnou zásobu draků. Například **zomok** je veliký had, který žije v močálech a zabíjí ovce a prasata. Podobný zomokovi je **sárkánykígvó**. Létá a ovládá bouře a špatné počasí. Pak jsou tam **sarkányové**. Ti mají několik hlav a v nich je ukrytá jejich síla. Několik hlav mají také slovanští a rumunští draci. Mají ohnivý dech a jsou symbolem zla. Slované jim říkají **zmey**, v Rumunsku jsou to **balurové**.

Žili skutečně draci?

Pro jejich skutečnou existenci hovoří fakt, že v mytologii takřka každé kultury mají draci své místo a to často u kultur, které byly vzájemně izolované a které tudíž nemohly jedna od druhé "opisovat". Významnou roli hrají draci v čínské mytologii, draky uctívali Aztékové, obrazy draků lze nalézt na oblázcích z planiny Nazca, své místo našli draci i v bájích starých Řeků nebo Vikingů.

Legenda o boji svatého Jiřího s drakem je asi všeobecně známá. I podoba draků v různých kulturách je nápadně podobná - dlouhé šupinaté tělo s výrazným protáhlým ocasem, mohutné tlapy vyzbrojené drápy a hlavně veliká tlama plná ostrých zubů chrlící oheň.

Odkud se vzal tento obraz draků? Na první pohled každého zaujme podobnost draků s dinosaury, kteří vyhynuli po srážce Země s asteroidem před 65 milióny let. Mohli naši dávní předkové nalézt kostry dinosaurů a na jejich základě vytvořit mýty o dracích? Úplně vyloučeno to není. Ale moc pravděpodobné se mi to nezdá. Zaprvé nalezíš koster dinosaurů na světě mnoho není - vím o pláních Montany v Severní Americe a o poušti Gobi v Číně - a za druhé ani na těchto

nalezištích nelze nalézt kompletní kostry těchto mohutných zvířat, ale často jen jednotlivé kosti. Nález celé kostry dinosaura bývá vždy vědeckou senzací.

... Chápu, asi se bude zdát trochu, nepochopitelné, že Hory Matky Boží jsou Transylvánie a známe rodiště draků a ten ztepilý mladík v jihočeském národním kroji, sedící 500 m pod táborem, není zapomenutý účastník folklórního zájezdu, ale stoletý rumunský stařec, který popisuje, jak se dostat k drakovi a jak ho přelstít...

Rumunský dlouhorohý drak

Anglicky: Romania Longhorn dragon

Rumunský dlouhorohý drak má své území v nejvýznamnější dračí rezervaci na světě. Taky se ale najdou tací, kteří sídlí v horách. Má tmavozelené šupiny a třpytivé zlaté rohy. Tito draci rok od roku ubývají kvůli jejich rohům. Hodí se totiž do všelijakých lektvarů pozor, jenom rozdrcené. A taky slouží jako trofej pytlákům. Proto jsou tito draci vzácní a jsou pod ochranou pečovatelské služby. Jsou to průměrní letci. Ne moc rychlí a ne moc vytrvalí. Chrlí kyselinu.

Jak draci dokáží vytvořit oheň

Všichni mají nějaké názory... podělte se o ty své ;o)

Možné teorie:

1) draci nechrlí oheň

- a) Vymyslela si to lidská fantazie z meteoritu, komet a jiných věcí.
- b) Chrli/plývají kyselinu. Ve středověku se kyselině říkalo tekutý oheň. Kyselina by mohla být i hořlavá.

2) draci chrlí oheň

- a) chrlí kapalinu - lip se chrlí, lip se skladuje, ale je otázka co to vlastně je a jak ji zapalovat.
- b) chrlí plyn - horší a nebezpečnější pro draka na chrlení, hůř se skladuje. Může to být třeba vodík, metan, vznikly v trávicím traktu.

"Dám za to ruku do ohně"... Kolikrát jste tohle slyšeli nebo sami řekli? Trochu jsem o tom popřemýšlel a jelikož mám doma krb, ve kterém je oheň každý večer, tak jsem něco zkusil. Napíšu to podrobněji, jelikož už dříve jsem byl dotazován na detaily podobných zkoušek. Řekl jsem si, že když dokážu bez problémů (a fyzické újm) chodit po rozžhaveném uhlí, tak to zkusím aplikovat na jiné končetiny - ruce. Vyhlédl jsem si hořící polínko v krbu a to se chystal vytáhnout. Oprostil jsem se od rušivých myšlenek (prázdná mysl). Do celé ruky jsem imaginárně nahustil živel vody, takže jsem zřetelně cítil, jak je studená a chladná, až mi z toho byla zima. Jelikož vím, že se živly ohně a vody vzájemně nuluji, bylo potřeba ohlídat živel vzduchu, který je jakýmsi zprostředkovatelem

mezi těmi dvěma. Potom jsem v klidu sáhl pro polínko a položil ho do připraveného plechu na pečení. Nejenže jsem se nepopálil, ale stala se zajímavá věc, a to ta, že v místech, kde jsem držel polínko, oheň zmizel. Zřejmě jsem to trochu neodhadl s koncentrací živlu vody.

Toto mě přivedlo na myšlenku, že draci mohli chrlít oheň i ze zadní části tlamy, protože mohli mít část tlamy (nebo i celou) ohnivzdornou.

Kdo by rád zkoušel podobné věci, doporučuje začít se svíčkou. Nataženou dlaní se zezhora přibližujete k plameni svíčky. Předtím samozřejmě dokonale uvolnění a maximální koncentrace na to, že plamen neublíží. Kdo to zvládne, může si ještě představit, že má ruku odolnou proti ohni, ideální je představa, že vsunete ruku do kýble s ledovou vodou, ve kterém ještě plavou kusy ledu. Představa musí být fakt živá. Potom můžete přistoupit k samotné svíčce.

Videli ste niekto včerajši dokument o drakoch Svet drakov (26. 11. 2007 Nova 9:30)?

Hovorili, že našli v Rumunsku skutočného draka a popisali zaujímavý spôsob vytvárania ohňa. Viete o tom, že jedlo každého tvora pomáhajú tráviť baktérie. Draci majú ale špeciálne baktérie ktoré keď trávajú jedlo vylučujú plyn (vodík, metán), ktorí sa u normálnych živočíchov vylučuje (známi spôsob

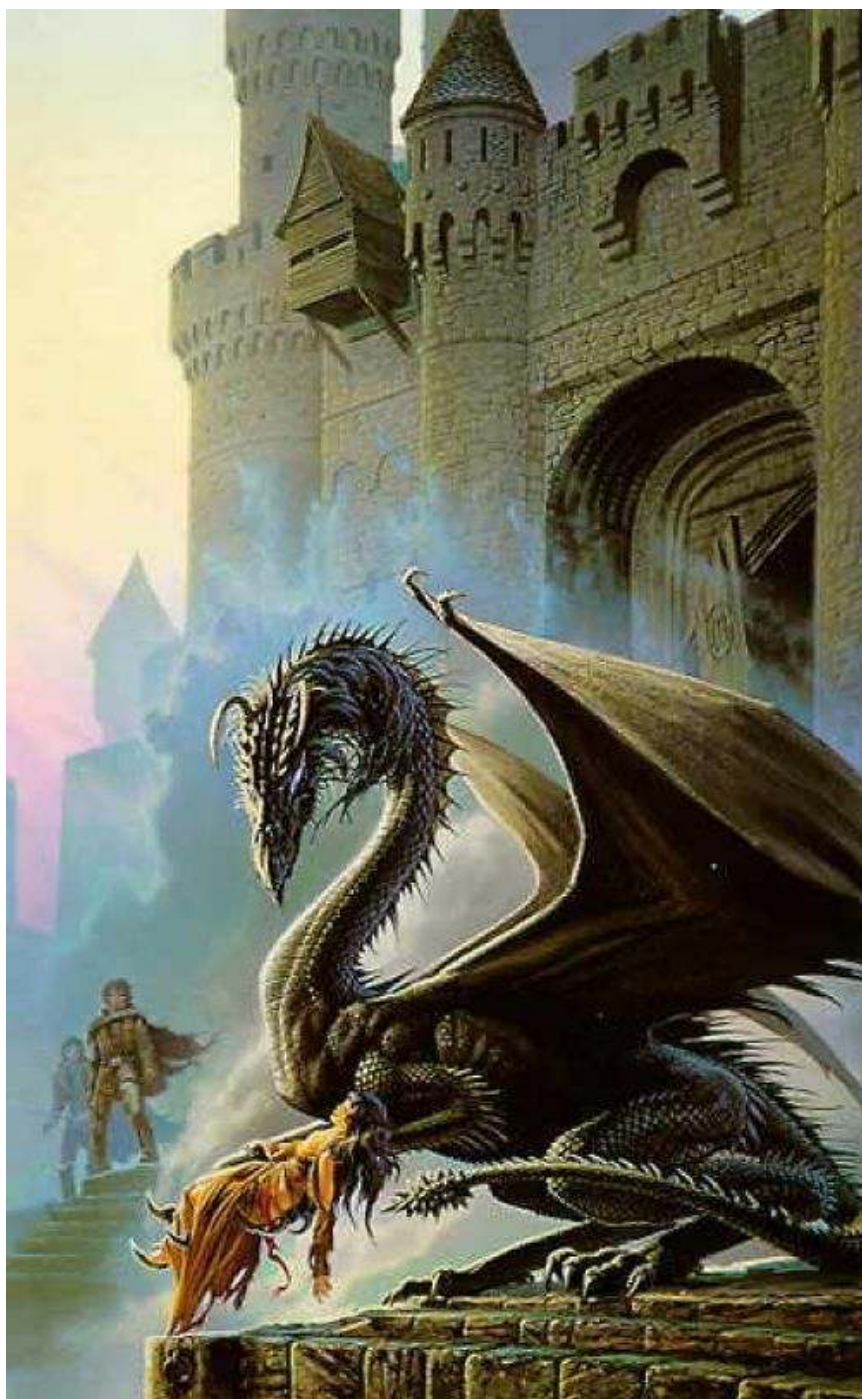
flatulácie) , ale u nich sa ten plyn hromadí v dvoch mechúroch, ktoré keď sa naplnia, im umožňujú let, lebo ich telo je nadnášané plynom, a zároveň im umožňujú chrliť oheň. Len to má jednu nevýhodu, Keď letia a chrliť oheň, čím dlhšie je chrenie tým pomalšie letia a klesajú k zemi. A ešte aby som dokončil túto teóriu...veľa ľudí sa môže opýtať, ako je možné, že sa ten plyn vznieti? Aj to tam bolo popísané....Draci mali v tlame zuby určené na drvenie a pomocou týchto zubou drtili kamene s obsahom platiny. Keď sa metán alebo vodík dostane do styku s platinou vznieti sa (videl som pokus a je to fakt pravda)...Myslím si, že je to veľmi zaujímavá teória

Pár obrázků dráčků v Transylvánii

Něco k upírům:

NA ZAČÁTKU BYL STRACH

KDO BYL UPÍREM

Upír je postava, která figuruje v mnoha pověstech a bájích. Bývá často námětem pro filmové či knižní horory. Kde se vlastně tento mýtus vzal? Je to čistý výplod fantazie našich předků, či vznikl na základě faktů, které znali a možná i na vlastní kůži zažili? Pokusme se společně poodhrnout roušku tajemna a vydat se po stopách, které nás možná dovedou až k jádru věci...

Nejdříve bychom si měli ujasnit, jak se vlastně takový upír pozná - čím se vyznačuje. Typické upíří znaky tedy jsou: husté, nad kořenem nosu srostlé obočí, zašpičatělé uši, uhrančivé oči, velmi bledý obličej s ostrými rysy a hlavně dlouhé, ostré zuby, vyčnívající z úst. Z dalších vlastností upíra bychom mohli jmenovat ještě to, že se neodráží v zrcadle, nevrhá stín a sluneční světlo má na něj zhoubný vliv. Proto vstává ze svého hrobu v noci a než se objeví první sluneční paprsky, musí být zpět ve svém úkrytu. Báje dokonce praví, že upír se umí přeměnit v netopýra či vlka a dokáže se protáhnout i tou nejmenší štěrbinou. Toto tvrzení dalo vzniknout jedné vysvětlující teorii, o tom ale až za chvíli. Upír škodil tak, že se zakusoval svými ostrými tesáky do krku oběti, aby prokousl tepnu a mohl sát krev. Upírem se stal člověk, který sám byl upírem pokousán nebo snědl maso z upírem napadeného zvířete. Ale nejen to. Upíry se prý stávali i lidé, kteří byli za svého života čarodějové, zločinci nebo kteří zemřeli nepřírozenou smrtí, například sebevraždou. Věci, kterých se upír bojí a kterými je možné ho zahnat, jsou česnek a dále různé náboženské propriety jako kříž, růženec, svěcená voda či hostie. Zahubit upíra bylo možno několika způsoby, např. zastřelit ho stříbrnou kulkou či - a to byl používanější způsob - otevřít jeho hrob a proklát mu srdce zašpičatělým dřevěným kůlem. Pokud to nepomohlo, přistupovalo se k tvrdším zásahům: ruce mu byly svázaný za zády a byla mu odsekuta či ukroucena hlava a jeho ústa byla vycpána česnekem či kamením. Pokud ani toto nepomohlo, bylo nutné celé tělo spálit buď na popravišti, nebo mimo obec někde na kraji lesa a popel tam zahrabat. Tyto procedury musely být vykonávány za dne, protože tehdy byl upír bezbranný. Úkolem zlikvidovat upíra byli zpravidla pověřováni kati. Že tento postup není jen čistě teoretický, dokazují mnohé nálezy upířích pohřebišť, kde jsou kumulována těla s jasnými protivampyrickými zásahy. Zrovna nedávno bylo jedno takové pohřebiště nalezeno v Čelákovících. Kostry vypadaly následovně: lebky byly odděleny od zbylého skeletu, ruce byly svázaný za zády, u některých lebek byly vyložené čelisti. Velice zajímavá je skutečnost, že lebky byly poněkud odlišné velikosti, než je obvyklé, a navíc - v čelistech byly nalezeny i deváté zuby. Je všeobecně známé, jak velkou úctu chovali naši předci k mrtvým, takže je očividné, že k takovému zásahům na mrtvolách museli mít pádný důvod. Nejvíce zpráv o upírech (či vampýrech, jak chcete) pochází z Balkánu, Maďarska a od starých Slovanů. I slavný hrabě Drakula, který skutečně existoval, žil v této oblasti - v rumunských Karpatech.

STRACH VAMPIRICKÝ CYKLUS

Co a jaké průvodní jevy vedly tehdejší lidi k tomu, aby někoho označili za upíra? Mohly to být různé halucinace, těžké sny, zdánlivě mrtví, některé formy duševních chorob. Mohl to být i odlišný vzhled. Jiný byl například člověk s srostlým obočím, bez obočí, bez ochlupení v podpaží, nápadně zubatý, ten kdo se narodil se zuby, měl je dvěma řadami nebo mu čouhaly, ten, kdo měl neobvyčejný tvar hlavy, velké drápy, pigmentové skvrny na kůži. Upíra pak prozrazovaly hlavně měkké, neztuhlé údy. Nevysvětlitelné náказы hubící lidi i zvířata vedly mysl tehdejších lidí k této pověře. A stejně tak řada různých nesnází, s nimiž se člověk setkával, vyvolávala vznik a potřebu různých protivampyrických obranných prostředků. Vznikl jakýsi vampyrický cyklus, jehož formy ve střední Evropě lze rozdělit do několika skupin:

- Revenant - tím byl nazýván mrtvý, který podle lidových představ vycházel opětovně z hrobu.
- Vampýr nebo upír - nejrozšířenější forma. Jednalo se o mrtvého, který žvýká v hrobě své tělo, polyká části svého oděvu nebo prostěradla, do kterého byl zabalen. Způsobil smrt nejprve příbuzných, později i vzdálenějších osob.
- Mora - dusila a mořila lidi a zvířata ve spánku.
- Vlkodlak - poslední typ vampyrického cyklu vznikl z představy, že lidé mají schopnost na sebe brát zvířecí podobu, v tomto případě vlka, a v ní škodit ostatním. Za moru a vlkodlaka byli považováni někteří lidé už i za živa.

KRONIKA HROZIVÁ HISTORIE

Toto tedy praví legendy. Nyní ale už přejděme na faktičtější půdu - nahlédněme do starých kronik, co o upírech hovoří ony. Pro zajímavost uvedu dva záznamy z kroniky českého kronikáře opata Neplacha. Zápisy pocházejí ze 14. století a možná mohou vyvolat úsměv formou, jakou jsou psány, ale jádro je zcela určitě pravdivé:

Roku 1336 zemřel míli cesty od Kadaně v Čechách ve vsi Blově pastýř nějaký, jménem Myslata. Každou noc vstával z hrobu a chodil po okolních vsích, lidi děsil a dával a k nim mluvil. Kohokoli v noci jménem zavolal, v osmi dnech zemřel. Když ho pak vykopali, chtěli jej spálit, byl nadut krví jako měch a strašlivě řval. Naložen byv na vůz, stahovala z hrobu, mnohé lidi dávala a po každém skákala. Když byla probita třemi olšovými kůly, krev z ní tak velmi tekla jako z hovada nějakého. Předtím spolkla svůj šlojír až do polovice, a když se z úst vytáhl, byl všecek krvavý. Byvši probita, vždy ještě z hrobu vstávala a lidi hubila. Měla tedy být spálena, ale hranici nemohli nikterak zanítit, až jim staré ženy poradily, aby užili k zážehu šindele ze střechy kostelní. Jakmile shořela, přestala lidi trápit.

Roku 1344 zemřela v Levině žena hrnčíře Ducháče, jménem Brodka. Hned po pohřbu vstávala z hrobu, mnohé lidi dávala a po každém skákala. Když byla probita třemi olšovými kůly, krev z ní tak velmi tekla jako z hovada nějakého. Předtím spolkla svůj šlojír až do polovice, a když se z úst vytáhl, byl všecek krvavý. Byvši probita, vždy ještě z hrobu vstávala a lidi hubila. Měla tedy být spálena, ale hranici nemohli nikterak zanítit, až jim staré ženy poradily, aby užili k zážehu šindele ze střechy kostelní. Jakmile shořela, přestala lidi trápit.

FAKTA OVĚŘENÉ DOKUMENTY

Podobných případů bychom ve starých písemnostech našli velmi mnoho. Problémem je, že je sporné, zda mají také faktickou hodnotu, a když ano, tak do jaké míry. Proto se jimi nebudeme zabývat nijak vážně. Existují však i úřední dokumenty, které jev upírství potvrzují a které už nelze brát jen tak na lehkou váhu. Jsou totiž sepsány a podepsány soudci, lékaři nebo vojáky, kteří jakožto úřední osoby pohlíželi na svět realisticky a ve spisech nic nepřikrášlovali ani nepřidávali. Právě takové osoby bývaly pověřeny zprávami o upírech zkoumat, a na základě toho vyhotovili listiny, o nichž si teď povíme.

Zajímavý případ se stal v roce 1725 ve vesnici Kisilovy v Uhrách. Asi tři týdny po pohřbu jistého Petra Plogojoviče onemocnělo náhle ve vesnici několik osob. V osmi dnech zemřelo devět osob, starých i mladých, a to po krátké jedno- či dvoudenní nemoci. Všichni na smrtelné loži vypověděli, že příčinou jejich smrti je Plogojovič, který k nim v noci přišel jako upír, lehl si na ně, stiskl jim hrdlo a vysál jim krev. Aby bylo zabráněno dalšímu neštěstí, rozhodli se občané otevřít Plogojovičův hrob a mrtvolu spálit. Obrátili se proto na císařského místodržitele a na místního faráře, aby jim k tomu udělili povolení. Ti se zpočátku zdráhali, ale když jim vesničané pohrozili, že opustí vesnici a usadí se jinde, postoupili nakonec celou záležitost soudnímu dvoru do Bělehradu, odkud byli do vesnice vysláni dva úředníci. Komise dala otevřít hroby všech, kteří zemřeli v posledních šesti týdnech. Když otevřeli hrob Plogojoviče, našli jej s otevřenými očima, s přirozenou barvou obličejů a bez nejmenšího mrtvolného zápachu. K nálezu byl proto přivolán ještě císařský důstojník z Gradišky, který do úředního protokolu uvedl následující:

...odebral jsem se v průvodu popa z Gradišky do jmenované obce Kisilovy, abych prohlédl již vykopané tělo Petra Plogojoviče a podle skutečné pravdy jsem zjistil toto: Předně nebylo tu ani stopy onoho zápachu, jaký pociťujeme z hrobu a z těla mrtvého. Tělo, jehož nos byl pouze trochu splasklý, bylo zcela čerstvé, vlasy, vousy i nehty, když předtím staré vypadaly, byly znovu narostlé, stará kůže, která byla poněkud bělavá, se oloupala a novou bylo pod ní vidět. Obličej, ruce i nohy a vůbec celé tělo bylo takové, že za života nemohlo lépe vypadati. V jeho ústech jsem spatřil - ne bez úžasu - trochu čerstvé krve, kterou vysál podle všeobecných výroků z těch, jež připravil o život - sumou byly tu všechny známky, jaké takoví lidé, jako již shora pověděno, mají mít. Když tedy pop i já jsme spatřili toto divadlo, přičemž lid byl stále rozčilenější a také poděšenější, připravili všichni poddaní rychle kůl, který zahrotili, přiložili jej mrtvému tělu na srdce, aby bylo probodeno, a při probodění nejen že se mnoho krve ukázalo z úst a uší, a sice krve zcela čerstvé, nýbrž objevily se ještě jiné pusté známky, kterých z respektu pomijím. Potom zmíněné tělo podle zvyku spálili na popel, což vysoce slavnému úřadu oznamuji a zároveň oddaně a nejposlušněji prosím, aby, kdyby se tu byla stala nějaká chyba, nebyla přičtena mně, nýbrž lidu, který byl strachem jako bez sebe.

Doba, o které se hovoří, je doba, kdy Evropu doslova zachvátila vlna upírství. Úřady se k věci nestavěly vůbec laxně, důkazem toho je, že byly ustanoveny mnohé komise pověřené zkoumáním zpráv o upírech a případně zásahem. Častým exhumacím byli přítomni lékaři, kteří byli pověřeni vyhotovením protokolu o zásahu.

FAKTA VISUM ET REPERTUM

Jedním z nejlépe zdokumentovaných, nejznámějších a zároveň nejzáhadnějších je případ z vesnice Medvědíja v Srbsku, o kterém se zachoval úřední dokument, který budu citovat. Název zní "VISUM ET REPERTUM stran tak zvaných upírů, čili vysávaců krve v Medvědíji v Srbsku na turecké hranici 1.ledna 1732."

Na opětná udání, že ve vesnici Medvědíja v Srbsku tak zvaní upíři mnoho osob bídně sprovodili ze světa vysávavše jim krev, byl jsem na rozkaz zdejšího vrchního velitelství spolu s pány důstojníky a dvěma vojenskými ranhojiči k tomu ustanovenými vyslán, abych věc podrobně vyšetřil. Vyšetřování toto konali jsme za přítomnosti velitele setniny hajduků, kapitána Goršice Hadnaka barjaktara a starších hajducké vesnice. Tito, byvše vyslechnuti, udali jednohlasně, že asi před pěti lety jeden tamní hajduk, jménem Arnold Paole, který si pádem z vozu zlomil vaz, za svého života často vypravoval, že byl za svého pobytu u Gosovu v tureckém Srbsku často velmi prudce soužen upírem a že teprve, když pojedl hlíny z hrobu takového upíra a potřel se jeho krví, byl jeho pronásledování zbaven. Zmínění hajduci vypověděli dále toto:

1. Dvacet až třicet dní po smrti uvedeného Arnolda Paola stěžovali si někteří obyvatelé vesnice, že jsou v noci krutě trýzněni; z nich pak skutečně čtyři osoby zemřely. Aby tomu zlu učinili přítrž, vykopali zmíněného Arnolda Paola asi za čtyřicet dní po jeho smrti z hrobu a shledali, že jeho mrtvola jest úplně neporušená, že mu tekla zcela čerstvá krev z očí, uší a nosu, že rubáš a prostěradlo v rakvi byly veskrze zkrvavené atd. Poněvadž z toho poznali, že zde běží o skutečného upíra, probodli mu podle obyčje srdce špičatým kulem, přičemž

2. vydal zcela dobře slyšitelné steny a vyšla z něho hojnost čerstvé krve. Spálili tudíž mrtvolu ještě téhož dne a popel hodili do hrobu. Všichni, kdož byli upírem usmrceni, stali prý se rovněž upíry. Vykopali proto svrchu zmíněné čtyři osoby z hrobu, vyšetřili je stejným způsobem, propíchli jim srdce kůly a spálili je rovněž na popel. K tomu připojili svědci, že Arnold Paole útočil též na dobytčata a vysával jim krev. Poněvadž pak

3. lidé požili z těchto dobytčat maso, ukázalo se brzy, že jsou v obci noví upíři, a skutečně v době tří měsíců zemřelo sedmnáct mladých i starších osob, a to většinou bez předchozí nemoci ve dvou až třech dnech. Při tom hlásil

4. hajduk Jovíra, že jeho snacha Stanjoska před patnácti dny se odebrala svěží a zdráva na lůžko, o půlnoci však se strašným křikem za velkého zděšení naříkala, že syn hajduka, jménem Miloe, zemřelý před čtyřmi nedělemi, ji rdousil, a že cítí velkou bolest na prsou. Od té doby chřadla, až osmého dne zemřela. Potud vypověděli svědci. V úředním spisu se pokračuje dále:

Ještě téhož dne odpoledne odebrali jsme se v průvodu uvedených hajduků na hřbitov, abychom dali otevřít hroby, podle udání podezřelé, a plně vysoký rozkaz, prohlédli mrtvoly v nich pohřbené. Při tom se ukázalo podle výsledků pitvy toto:

1. Mrtvola ženy jménem Stana, dvacetileté, která zemřela před třemi měsíci po třídenní nemoci, byla úplně neporušená, bez veškeré stopy hniloby. Po otevření mrtvoly se ukázalo in cavitae pectoris množství čerstvé krve. Cévy, a to arterie i veny, nebyly naplněny sraženou krví, nýbrž byla v nich nalezena právě tak, jako v plicích, játrech, žaludku a ostatních vnitřnostech, čerstvá a tekutá krev, jako u zdravého člověka. Na nohou a rukou byly nalezeny čerstvě narostlé nehty a čerstvá kůže.

2. Mrtvola ženy, jménem Milica, asi šedesátileté, zemřelé po tříměsíční chorobě a před devadesáti dny pohřbené. V dutině prsní bylo nalezeno mnoho tekuté krve. Vnitřnosti byly v téměř stavu, jako pod číslem 1. Při pitvě mrtvoly vyslovili všichni přítomní hajduci podiv nad otylostí zemřelé, kterou všeobecně od mládí znali jako velmi hubenou a vyzáblou, takže její otylost nastala až po smrti. Stala se upírem, poněvadž jedla maso z ovcí, zahubených upírů.

3. Osmileté dítě, ležící v hrobě již devadesát dní, bylo shledáno zcela ve "stavu upířském".

4. Mrtvola šestnáctiletého syna hajduka, jménem Miloe, pohřbená před devíti nedělemi po třídenní nemoci, se podobala ve všem ostatním upírům.

5. Totéž bylo shledáno u sedmnáctiletého syna hajduka, jménem Jáchym, jenž zemřel po třídenní nemoci a byl v hrobě osm neděl a čtyři dny.

6. U mrtvoly ženy, jménem Ruša, pohřbené před šesti nedělemi po desetidenní nemoci, bylo nalezeno velké množství čerstvé, tekuté krve nejen v dutině prsní, nýbrž též in fundo ventriculi. Totéž bylo shledáno u jejího dítěte, pohřbeného před pěti nedělemi ve věku osmnácti dnů.

7. Mrtvola desetiletého děvčete, zemřelého před dvěma měsíci, byla shledána zcela ve "stavu upířském". V dutině prsní měla mnoho čerstvé krve.

8. Vykopané mrtvoly jistě ženy hajdukovy, zemřelé před sedmi nedělemi, a jejího, před jednadvaceti dny zemřelého děčka byly nalezeny v pokročilém stupni hniloby, ač byly pohřbeny v těžce půdě a v přímé blízkosti ostatních otevřených hrobů.

9. Mrtvola třiadvacetiletého sluhy jistého hajduckého desátníka, jménem Rhade, pohřbená před pěti nedělemi, byla nalezena rovněž v pokročilém stupni hniloby.

10. Totéž bylo shledáno u ženy zdejšího barjaktara, zemřelé před pěti nedělemi, a jejího dítěte.

11. Mrtvola šedesátiletého hajduka Stanka, zemřelého před šesti nedělemi, byla nalezena neporušená, bez stopy hniloby s množstvím čerstvé krve.

12. Rovněž ve "stavu upířském" byla nalezena mrtvola dvacetipětiletého hajduka Milca, zemřelého před šesti nedělemi.

13. Stanjoska, dvacetiletá žena hajdukova, zemřelá před osmnácti dny po třídenní nemoci, byla nalezena v obličeji úplně červená a živé barvy; je to táž, která byla - jak svrchu vyličen - zemřelým synem hajduka Miloem o půlnoci rdousena. Na pravé straně pod uchem měla dlouhé, krví podlité místo. Při otevření rakve proudila jí z nosu čerstvá krev, jakož byla nalezena i v dutině prsní. Též její vnitřnosti byly neporušené.

Po vykonané prohlídce byly mrtvolám, u nichž byly shledány příznaky upírství, přítomnými cikány zutínány hlavy a s jejich těly spáleny, popel byl pak vržen do řeky. Ostatní mrtvoly byly vloženy zase do svých hrobů.

Actum ut supra.

Jan Flickinger v.r., plukovní ranhojič slavného pěšího pluku z Fürstenbuchu
Jan Jindřich Siegel v.r., ranhojič slavného morulského pluku

zoofyt, ve kterém bezvědomě kolovala krev jako chladná rostlinná šťáva pomalu stoupající vénami k srdci a pak opět zvolna klesající. Arterie upíra se prý podobají cévám rostlin, vedoucím ke kořenům. Nasávají vlhkost z prostředí hrobu a nasycují jí tělo, které pak vyměšuje různé sekrety. Otylost upírů se podobá bujnému vzrůstu rostlin náhodou vyrostlých v hlubinách dolů, které jsou vybledlé, ale přitom široké, tučné a dužnaté. De fakto astrální tělo přebírá dřívější úkol fyzického těla - žít se za účelem zachování života. V souvislosti s touto teorií se nabízí otázka, co vlastně takový upír lidem vysával - krev či pouze energii? Vzhledem k tomu, že astrální tělo je nehmotné, tak odpověď musí znít, že energii. Zabrousíme nyní do oblasti psychotroniky, kde nalezneme ekvivalent upířího jednání:

V moderní psychotronice se běžně hovoří o jevu zvaném energetické upírství. Každý člověk má svou životní energii, která mu dodává síly. Každý má také schopnost dodávat či odmíat energii jiným. Většinou se tak děje nevědomky, a tak se stává, že někteří lidé mimovolně svou energii rozdávají a jiní ji zase "kradou". Tito lidé si pak zaslouží označení "energetičtí upíři". Takovíto lidé odnímají energii druhým a přivlastňují si ji. Osobám, které jsou těmito energetickými upíry trvale vampyrizovány, pak vlastně nezbyde nic jiného, než se také stát upíry, aby si mohli chybějící a k životu potřebnou energii doplnit. Zde se tedy dění naprosto shoduje s lidovou pověstí - kdo je vysáván upírem, za čas se jím sám stane. Faktem je, že někteří lidé naopak ovládli schopnost dodávat energii druhým a stali se z nich tak lidové léčitelé.

Vraťme se ale k upírství jako takovému. Hypotéza o astrálních upírech má dvě větve: jedna hovoří o čistě energetickém upírství, které páchá astrální tělo, které je viditelné jen ve výjimečných případech. Někteří zastánci této teorie však nevylučují, že upíři možná dokáží své astrální tělo zhmotnit, a pak by bylo docela možné, že lidem sají doopravdy krev. To je tedy druhá "větev" teorie o astrálních upírech. Materializace je v okultismu pojem celkem běžný. Byly popsány případy, kdy se na seancích, na kterých působila obzvláště silná média, začala před zraky účastníků vytvářet lidská postava, která byla někdy i zcela hmatatelná. Známy anglický fyzik prof. Williams Crokes se rozhodl jev materializace zkoumat a došel k velice zajímavým závěrům. Tři roky prováděl pokusy s patnáctiletou dívkou Florencií Cookovou, která měla silné mediální schopnosti. Při pokusech vždy upadla do hlubokého transu a vedle ní se zhmotnila zdánlivě zcela živá a skutečná postava. Florencie musela být při pokusech chráněna před světlem, protože - jak Crookes zjistil - denní světlo působilo na materializovanou postavu rozkladně. Pokusy proto zpočátku prováděl při světle petrolejové lampy, která na materializaci působila nejméně rušivě, později však zjistil, že nejdokonalejší je světlo fosforeskující. Sestrojil si tedy speciální fosforovou lampu, při které mohl velice dobře materializační jevy pozorovat. Crookesův spolupracovník, elektrotechnik ing. Varley, se jednou dotkl ruky zmaterializované postavy, a shledal ji velice chladnou a vlhkou na rozdíl od teplé a suché ruky média. Po ukončení materializace si postava stoupla ke zdi, rozpažila ruce a v této poloze se rozplynula jako pára. Někdy však byla dematerializace náhlá a postava zmizela okamžitě. To bylo obvykle tenkrát, kdy médiu hrozilo nebezpečí náhlého probuzení z hlubokého transu. Všechno nasvědčovalo tomu, že postava čerpá energii pro svou materializaci z těla média. Pokud nestačila, čerpala ji z těl ostatních přítomných, aniž by o tom věděli. Svědčila o tom jistá oslabenost a únava, která se po ukončení seance některých účastníků zmocnila. Energie pro materializaci se dá ale také získat z dýmu určitých kuřidel nebo z krve.

Takže tedy podle názoru některých spiritistů není upír, vycházející z hrobu a sající krev, nic jiného, než zhmotnělé astrální tělo zemřelého. Je v tak úzkém spojení s mrtvolou, že ji může postupným odhmotněním a opětovným zhmotněním dodávat krev, aby ji uchovalo před hnilobou. V hrobech upírů bývají malé otvory podobné myším děrám, kterými by astrální tělo v podobě ektoplazmy mohlo z hrobu unikat, aby se vně hrobu materializovalo, čímž by získalo lidskou podobu. Pokud by se upír zhmotnil jen částečně, vysvětlovalo by to, jak to že pro něj nejsou překážkou zavřené dveře, proč nevrhá stín ani se neodráží v zrcadle. Hypotéza operující s materializací dokonce vysvětluje i další aspekt legend o upírech - totiž to, že upír vychází z hrobu jen v noci, protože denní světlo by ho zahubilo. Jak bylo výše řečeno, denní světlo má na materializovanou postavu rozkladný vliv.

HYPOTÉZY ZA ŽIVA POHRBENÍ

Doktor Hubert Mayo je vědec, který na astrální těla nevěří, a proto se jev upírství snaží vyložit racionálnější způsobem. Podle něj nejsou upíři nic jiného, než zaživa pohřbení mrtví. Dříve, když byla ještě medicína v plenkách, se stávalo velmi často, že lékař konstatoval smrt, ale dotyčná osoba přitom mrtva nebyla. Existují totiž různé stavy strnulosti, které ani dnešní zkušený lékař tak snadno nerozpozná od skutečné smrti. Indičtí jogíní se dokonce do takového stavu dokáží dostat záměrně. Ale vraťme se k teorii Dr. Maye. Ten se totiž domnívá, že zaživa pohřbení, kteří v hrobě či hrobce procitli a uvědomili si svou neradostnou situaci, v zoufalé snaze se zachránit intenzivně mysleli na své příbuzné a tím u nich vyvolali halucinace, kdy si příbuzní mysleli, že vidí přízrak zemřelého. Hloubku a zoufalost takto postiženého člověka velice sugestivně vystihl E.A.Poe:

Drtivý tlak na plíce - dusivé výpary vlhké plsti - přilnavá lepkavost rubáše - neúprosné objetí těsného prostoru - černá tma absolutní noci - ticho jako v podmořské tůni - neviditelná, ale hmatatelná přítomnost červů - to vše a k tomu představa vzduchu a trávy nahoře, vzpomínka na drahé přátele, kteří by nás přispěchali zachránit, kdyby se nějak dozvěděli o našem osudu, a zároveň vědomí, že se o něm nikdy nedozví, že jsme beznadějně odsouzeni k osudu člověka skutečně mrtvého - všechny tyto vjemy a úvahy vnášejí do srdce, které dosud tepe, tak obludný a nesnesitelný děs, že se ho zalekne i ta nejtroufalejší fantazie. Na povrchu země neznáme nic trýznivějšího - v útrobách pekelných si nedovedeme představit nic přízračnějšího.

Tento úryvek myslím dostatečně vystihuje, jak se cítí člověk, který se do takovéto situace dostane. Není tedy vůbec nemyslitelné, že člověk, který se probere v hrobě, soustředí neskutečně své myšlenky, které mohou být tak silné, že u žijících osob vyvolají telepatii či halucinace. V případě, že by tato hypotéza byla správná, znamenalo by to otřesnou věc - exhumované nezetlelé mrtvolky hýbající očima nebyli žádní upíři, ale ochromení, zaživa pohřbení nebožáci, kteří nebyli schopni říci, co se s nimi stalo. A místo očekávané záchrany je čekalo probodení dřevěným kůlem...

VLÁDCE TERORU

DRÁKULA

Určitě mezi vámi není nikdo, kdo by neznal příběh o hraběti Drakulovi, královi upírů. Možná ale už ne všichni víte, že celý příběh není jen holý výmysl, že se v něm skrývají i zrnka pravdy. Nejen, že existuje Transylvánie (jinak také Vlašsko) i vesnice Bystrice, kam je děj románu situován, existoval i hrabě Drakula. O něm a jeho skutcích bylo pojednáno již na předešlých stránkách.

VAMPÝŘI NEUSTÁLÝ STRACH

Ačkoli by se mohlo zdát, že mýtus upírství nemohl do dnešních dnů přežít, opak je pravdou. Obzvláště v zemi hraběte Drakuly - rumunské Transylvánii - je mezi některými vesničany strach z upírů zakořeněn a ještě dnes je tak veliký, že mnohdy rozpoutá davovou hysterii s tragickým koncem. Stalo se dokonce, že vystrašení vesničané povraždili rodinu, o jejížž členech si mysleli, že jsou upíři. Nešlo vlastně o vraždu v pravém slova smyslu, ale o "likvidaci upírů" - dotyčným osobám prokládali srdce dřevěnými kůly, jak radí postup zahubení upíra.

Jak tedy dnešní povídání zakončit? Vysvětlujících hypotéz není mnoho, de fakto jen dvě, ale obě jsou celkem pravděpodobné a z většiny fenomén upírství vysvětlují, obzvláště hypotéza č.1. Teorie druhá by se dala určitě na některé případy aplikovat, ale přece jen má značné trhliny, takže já osobně ji beru jen jako teorii doplňující. Vy si svůj názor však musíte utvořit sami.

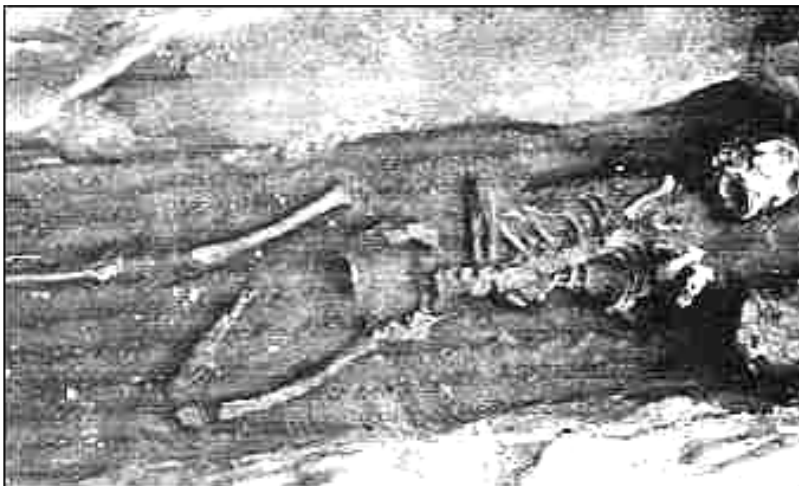
Ted' se zmíním o tzv. **energetickém vampyrismu**, o kterém se v publikacích moc nepíše. Jeho princip je následující. Kolem každého těla se nachází energetický obal (aura), který dosahuje vzdálenosti několika centimetrů a někdy i několika metrů. Pokud se nachází blízko sebe dva nebo více lidí, tak jejich aury se vzájemně dotýkají. Když se tito lidé cítí vzájemně dobře ve své společnosti, dochází ke vzájemnému dobíjení aury a z toho pramenícím příjemným pocitům (např. láska dokáže nabíjet auru několikanásobně účinněji než cokoliv jiného).

Častěji dochází k situaci, kdy jeden člověk je nabíjen na úkor ostatních, kteří se v jeho přítomnosti cítí oslabení, chybí jim vůle se vzepřít jeho názorům, atd. Tito lidé jsou typickými upíry dneška. Nejčastěji je nalezneme jak se pohybují v davu, provokují hádky a rozdmychávají různé vášně a nenávisti. V těchto situacích se jejich aura může nabít do obhludných rozměrů a tehdy jsou spokojení a šťastni. Napojení na energetické dráhy v těle způsobuje dodávání energie tělu a tím jeho udržování v nepoškozeném stavu. Po určité době dochází ubývání upírových energetických zásob, proto aby mohl dále udržovat sebe i své tělo musí vyrazit za potravou. Upír jako bytost energetická se neživí krví, ale lidskou vitální energií.

Po ukradení energie organismus vykazoval bledost, únavu či známky chudokrevnosti, což byly podobné znaky jako po obrovské ztrátě krve. Dále je třeba upřesnit proč se upír vydává na lov v noci. Je to proto, že za denního světla se pohybuje po venku spousta lidí uvolňují ze sebe energii a tím vzniká spousta turbulencí, které by nepřiliš soudržné upírovo tělo roztrhaly. A také upír, aby mohl někoho ovládnout, potřebuje vzbudit strach a ten se za dne velice těžce vzbuzuje.

Dalším důvodem jsou mentální štíty, které si během dne vytváříme, aby jsme se chránili před stresem nebo nepříjemnými událostmi. Tento "energetický upír" se pohybuje podobně jako při astrálním cestování. Pronikání do lidských obydlí proto není pro něho problém. Vyhlednutou oběť (zpravidla spící) paralyzují a sají energii. Pokud se oběť probudí je drcena velkou silou a není se schopna pohnout.

LEGENDY A SKUTEČNOST

Ve Skrytých skutečnostech č. 23 byl otištěn pozoruhodný příspěvek Mgr. Tkáčové týkající se historicity Vlada Draculy. Mgr. Tkáčová se zde díky svému názoru dostává do rozporu s paní Janou Moravcovou z Prahy, známou spíše pod pseudonymem Jenny

Nowak. Příspěvek Mgr. Tkáčové však na mé tváři vyvolal lehký úsměv. Stačí si přečíst Fantastická fakta č. 1/01, kde pan redaktor Česal v článku "Vzhůru mezi nemrtvé" s paní Moravcovou diskutuje a která se mu svěřuje, že při psaní svých románů používá i něco navíc než jen literární talent. Tu i tam zapojí tzv. mimosmyslové vnímání, či si nechá poradit "odjinud".

Předpokládám paní nebo slečno Tkáčová, že to pro Vás, jako historičku, bude ledová sprcha. Sebelepším Vaším odborným argumentům většina čtenářů nebude věřit. V těchto a podobných sporech totiž musíte sáhnout k těžším kalibrům. Např.: Kolem Košic je několik tajných jeskyň, známých pouze zasvěcencům, kde se o měsíčních nocích sházejí přímí potomci Draculy. Po několika letech se Vám s nimi podaří navázat kontakt a oni Vám předají historická fakta o Draculovi, která jsou nepochybná. Své zkušenosti s nimi pak můžete zpracovat formou zajímavého příspěvku a nabídnout některé redakci (Spirit, Magazín záhad apod.) A bude-li to poutavé, máte čtenářský úspěch zaručen. Navíc můžete v krátké době sledovat skupinky "psychotroniků" a záhadologů, kterak tyto jeskyně intenzivně hledají. Nelze vyloučit ani účast TV NOVA v čele s panem Motlem a známými odborníky na paranormální jevy, kteří uvedené jeskyně určitě najdou i kdyby si je, jako svého času bratři Marxové, měli vymyslet. Probatum est.

Tento úvod se bude zdát pro někoho zdoluhavý a možná i zbytečný. Ale někteří hloubaví čtenáři, a jak pozoruji, je jich Kolem Skrytých skutečností mnoho, jistě pochopí, že svým úvodem poukazují na hlubokou krizi v oboru, který kdysi velmi výstižně pojmenoval I. Mackerle záhadologii. A bohužel, záhadologů, odchovanců MUDr. Součka rapidně ubývá. Objevují se stovky "odborníků" na všechno možné a nemožné, kteří zaplavují různé časopisy nikoliv paranormálními a nevysvětlitelnými jevy, ale smyšlenými báchorkami vycucanými z prstů nebo převzatými z Internetu bez jakéhokoliv kritického zhodnocení. Čtenáře, zvláště mladší, tak soustavně mystifikují a zarputilým odpůrcům paranormálních jevů tím dávají věcné protiargumenty. V této souvislosti se těší největší pozornosti fenomen tzv. upírů neboli vampýrů. Termín vampýr nechci používat, protože se jedná o termín zoologický, označující některé druhy jihoamerických netopýrů např. Vampýrus Spectrum Lin., kteří se živí sáním krve, snad i lidské. Definici upírství nechci opakovat, protože je příliš dobře známa. Vychází z popisu Brama Stokera v jeho románu Dracula. Podrobně ji zpracoval prof. Vondráček a Dr. Holub ve studii "Fantastické a magické z hlediska psychiatrie", kterou mnozí čtenáři jistě vlastní.

Slovo upír je snad (podle Vondráčka) poprvé uvedeno v Pajsevském sborníku ze 14. Století. První literární zpracování pochází od osobního lékaře lorda Byrona z dvacátých let devatenáctého století W. Polidoriho. Povídka se jmenuje Upír a byla vydána pod autorstvím lorda Byrona. V následujících letech řada autorů německých (Goethe) a francouzských (Goerres, Bois) nacházela v upírství vědný motiv pro své romány a povídky. Vyvrcholením byl ovšem "Dracula" Brama Stokera, člena známé okultní lóže "Zlatý úsvit" v Anglii. Právý boom fenomenu upírství však nastal ve dvacátém století, kdy vedle literátů nastupují také filmoví, divadelní a muzikáloví producenti, pro které, včetně herců se stávají upíři "chlebem našim vezdejším".

Předpokládal jsem ovšem mylně, že tento fenomen, známý celá staletí a vyskytující se nejen v Evropě, skončil v osmdesátých letech. Stal se totiž velice zajímavý případ v San Franciscu, kde byl zadržen pozoruhodný lupič jménem Roger Wesley. Tento muž měl vyloženě upířský vzhled a neloupil obchody ani banky, ale místní nemocnice, kde kradl krevní konzervy, které konzumoval. Na psychiatrické klinice Montblank, kam byl umístěn, nepřijímal žádnou potravu a vyžadoval pouze tyto krevní konzervy. Primář Montblanku Dr. Joffe však pro Wesleyho neměl vůbec žádné pochopení. Prohlásil, že Wesley bude dostávat normální stravu jako ostatní pacienti. Ale vzápětí několika místních lékařů proti jednání Dr. Joffeho ostře protestovalo. Zřejmě si uvědomili, že příčina "upírství" Wesleyho má zcela konkrétní příčinu než jen pouhé psychické vyšínutí. V té době totiž způsobila velký ohlas přednáška kanadského biochemika Dr. Dolfina, přednesená na chemickém sympoziu v Los Angeles. Dolfin ve své přednášce, snad vůbec poprvé, upozornil na příčinnou souvislost "upírství" s těžkou krevní chorobou zvanou porfyrie. Tento velký ohlas proběhl po celém světě a i u nás byl

publikován.

Ale co znamená pojem porfyrie? Odpověď je nutno hledat v odborné lékařské literatuře. Já jsem našel ve vědecké knihovně v Liberci tři studie týkající se porfyrické choroby. Jedná se o práce MUDr. Bermána, Kordače a Donnera. Složitost těchto studií nedovoluje stručné vysvětlení, přesto se o to pokusím.

Termín porfyrie je odvozen od porfyrinů, což jsou chemicky nesmírně složité látky, které se vyskytují v našem organismu. Porfyriny jsou, mimo jiné, nezbytnou složkou při tvorbě myoglobulinu a hemoglobinu, látek nezbytných pro zdravou krev. Nadbytečné porfyriny jsou vylučovány s močí, stolicí a částečně se usazují ve žluči. Rozlišují se tři základní typy porfyrinů a to Protoporfyrin, Koproporfyrin a Uroporfyrin. Porphyriny jsou nesmírně citlivé na světlo a v UV záření fluoreskují. Je-li molekulární stavba některého z porfyrinů porušena, vznikají porfyrické choroby. Nezvykle různorodý a pestrý klinický a laboratorní obraz porfyrií zasahuje svým způsobem do nejrozličnějších oblastí medicíny - vnitřního lékařství, pediatrie, neurologie, hematologie atd. a také do psychiatrie. A to bude, jak se domnívám, jeden z rozhodujících faktorů pro vysvětlení některých případů "upírství".

V několika větech nelze obsáhnout tak složitý biochemismus, jaký nacházíme u porfyrie. Všeobecně se dá prohlásit, že neléčená nebo špatně léčená porfyrie je smrtelná. Je to choroba převážně dědičná, i když jsou zaznamenány případy získané. Jak vlastně vzniká nelze jednoznačně zjistit. Je prokázáno, že může propuknout i po užívání barbiturátů. Tvrzení, že porfyrie je vzácná, naši odborníci vyvracejí. Dokonce je pozorován stoupající trend. Je to v důsledku zlepšení a zrychlení biochemických rozborů. Zarazilo mě, že vyšší výskyt je zaznamenán po skončení dovolených, kdy se hodně lidí vrací od moře. Prudké denní světlo je totiž schopno porušit molekulární strukturu porfyrinů. A že porfyrie dovede znetvořit vzhled, dokazuje již německý lékař Linser, který měl v r. 1906 pacienta, jehož popsal jako "Totenkopfanliches Gesicht". Takto postižený nemocného potkat v noci by rozhodně nebylo nic příjemného.

Porfyrická choroba je ve většině případů dědičná a event. plánované rodičovství je vyloučeno. Léčení je velmi složité, ale bývá úspěšné, když se začne okamžitě po stanovení správné diagnózy. Z porfyrických chorob je nejčastější tzv. Porphyria cutanea tarda. Začátek choroby se nejčastěji projevuje v podobě drobných puchýřků naplněných žlutavou tekutinou. Pokožka se snadno odlupuje a na těle vznikají krví zabarvená místa. Je-li napaden obličej, tak holení vůbec nepřichází v úvahu. Dalším typickým příznakem je hnědnutí zubů (i prvních) a červenání až hnědnutí moče. Zjistíte-li náhodou tyto příznaky u sebe (což nikomu nepřejí), tak všeho nechte a spěchejte za nejbližším hematologem. Každého varuji v tomto případě před jakýmkoliv léčitелеm. Poznal jsem jich desítky. Většinou neznají ani základy anatomie a fyziologie, natož aby poznali rozdíl mezi uroporfyrinem a koproporfyrinem. A většina těchto šarlatánů dokonce tvrdí, že to ani není zapotřebí (např. Ing. Schröter, který stanoví "diagnózu" pomocí čmáranin na čistém papíru).

Je pochopitelné, že takto postižení lidé v minulosti museli být zákonitě považováni za vlkodlaky a je také známo, že středověk k nim byl nekompromisní. Mohli se pohybovat pouze v noci, protože denní světlo mnohým porfyrikům způsobuje mučivé útrapy. Zájemce odkazují na výše uvedené odborníky. A odvážíte-li se nahlédnout do těchto odborných knih, budete žasnout nad neuvěřitelnou znalostí našich hematologů. Při popisu některých případů průběhu porfyrické nemoci vám půjde mráz po zádech. Tolik zhruba a velmi stručně o porfyrii.

Další velmi nepřijemnou chorobou, která rovněž deformuje vzhled, zvláště ruce, je sklerodermie. Podle odborníka na sklerodermii Dr. Štorka se jedná o heterogenní onemocnění, které charakterizuje vznik tuhé kůže. V jeho publikaci je mnoho barevných fotografií, které mohou být přirovnány k tzv. upířskému vzhledu. Vznik této choroby je zapříčiněn některými organickými rozpouštědly, které se na nechráněnou pokožku dostanou. Je zcela nezbytné pro každou natěračskou práci používat ochranných rukavic. Postižené ruce mají vzhled pařátů. Ale co mě zarazilo nejvíce, a co nutno zdůraznit půvabnější polovině lidstva, je skutečnost, že Dr. Štork prokázal příčinnou souvislost sklerodermie s gelovými silikonovými implantáty prsou. Přes veškeré ubezpečování, že při tomto kosmetickém zásahu nic neohroží, já osobně tak přesvědčen nejsem. Věřím zásadně odborníkům a vím také, že čert nikdy

nespí. Získat atraktivní řadra a k tomu pařátovité ruce, by asi příliš neladilo. Ale nikomu své názory nevnucují.

O upírech se traduje, že mají smrtelně bledou tvář. Dr. Štork upozorňuje na Raynaudův fenomen, který se vyznačuje střídáním barvy pokožky od křídově bílé do normálního stavu. Je zcela možné, že jste se již s takovým případem setkali. Jednou jsem potkal na Václavském náměstí (když jsem vycházel z restaurace Václavka, kam také chodí někteří pražští záhadologové) jednu postarší paní, jejíž obličej byl opravdu křídově bílý. Jakoby si to uvědomovala, stácela svou tvář směrem doprava do výkladních skříní. Pohled na onu postarší paní byl velmi nepřijemný ale napadlo mě, abych šel pomalu za ní a to až na začátek Krakovské ulice, kde zahrnula. Po druhé straně chodníku jsem ji předešel a začal se vracet. A byl jsem udiven. Dotyčná paní měla zcela normální tvář, žádná stopa po bělosti, ale spíše červenolící obličej. Domnívám se, že to byl typický Raynaudův fenomen.

Na závěr svého příspěvku chci jen upozornit na některé těžké poruchy krvetvorby, které mohou neléčené vyvolávat deformity a které v dřívějších dobách mohly vést k domněnce, že takto postižení lidé představují opravdové upíry event. vlkodlaky. A nekompromisní středověk se k nim choval "pragmaticky".

Je ještě řada dalších případů uvedených ve starých kronikách (zvláště případ kolektivního upírství v Srbsku), které, bude-li zájem uvedu přiště.

Pozn.: Sotva jsem dopsal tento článek, zapnul jsem televizor, kde na ČT 2 probíhala ukázka těžkého případu porfyrie u narozeného Radečka. Možná, že to někteří čtenáři také sledovali a pochopili, jak těžká je to choroba a jak pracně se léčí. Držme malému Radečkovi palce. A jednu opravdu dobrou radu na konec. Pozor na prudké slunce.

Ladislav Loutchan

Většina lidských legend o vampyrismu tedy mluví o epidemiích, rychlých a zdánlivě nezapříčiněných úmrtích, nikoliv o ojedinělých osobách. Co mohlo být příčinou? V souvislosti s hledáním možných chorob, jež by byly podkladem pro uvedený jev, byly vyslovovány nejrůznější domněnky. Některé vyslovované argumenty jsou kuriózní až absurdní. Vcelku instruktivní dobový záznam případu vampyrismu je onen výše uvedený. Došlo tam k záhadné epidemii úmrtí. Lidé, zemřeli na tuto epidemii, v hrobě nehnili, přestože lidé zemřeli z jiné příčiny a současně či později pohřbení na tomtéž hřbitově vykazovali jasné známky rozkladu. Mrtví měli zachovány vnitřní orgány, ty se zpravidla při dekompozici mrtvého těla kazí nejdříve, a tekutou červenou krví v cévách i tělních dutinách.

Někteří autoři zpochybňují citované svědectví vojenských ranhojičů mj. proto, že našli krev v tepnách. Ta bývá většinou během agónie vypuzena křečovitým stahem jejich stěn vypuzena do žilního systému. Nemohlo však jít o purpuru, uvedený stav totiž bývá spušten bakteriální infekcí, která bez moderních antibiotik vede k rychlé smrti a rychlému posmrtnému rozkladu. Některé dobové popisy uvádějí mrtvolný rozklad končetin ještě žijících pacientů. Proto je krajně nepravděpodobné, že by těla lidí, zemřelých z této příčiny, byla nalézána v hrobě nedotčená. V takovémto případě lze naopak předpokládat prudký bakteriální rozklad.

Je tu ale jiná možnost, objevená teprve nedávno na Novém Světě. Jedovaté produkty hub a plísní, tzv. mykotoxiny trichotheceny (rod *Fusarium*), popř. v kombinaci s ochratoxinem a některými dalšími mykotoxiny a jejich projevy v organizmu člověka však uvedenému obrazu naprosto vyhovují. Došlo by k úmrtí za příznaků purpury, krev by zůstala nedotčena a mrtvolný rozklad by tyto mykotoxiny přinejmenším zbrzdily.

Uvedené argumenty svědčí pro to, že za představami o vampyrismu se skrývá konkrétní zkušenost s podobnými otravami potravinou. Houby, a tedy i mykotoxiny trichotheceny, se objevují v plesnivém obilí. Minimálně 5 % obilí je v nepříznivých letech zasaženo těmito houbami a plísněmi, takže lidé i dobytek, krmíce se jím bezelstně, umírali za podivných okolností. Mykotoxiny pracují s časovou prodlevou, takže lidé zdánlivě zdraví jsou najednou bledí, mají halucinace, nejčastěji je navštěvují a trápí mrtví, mají bolesti, jsou apatičtí, krvácí z mnoha malých ranek a mají krví podlitlé oči. Jejich těla po pohřbu v hrobě se jenom nadouvají, ale netlejí, krev je stále tekutá. Není proto divu, že lidé na tento jev reagovali, jak reagovali.

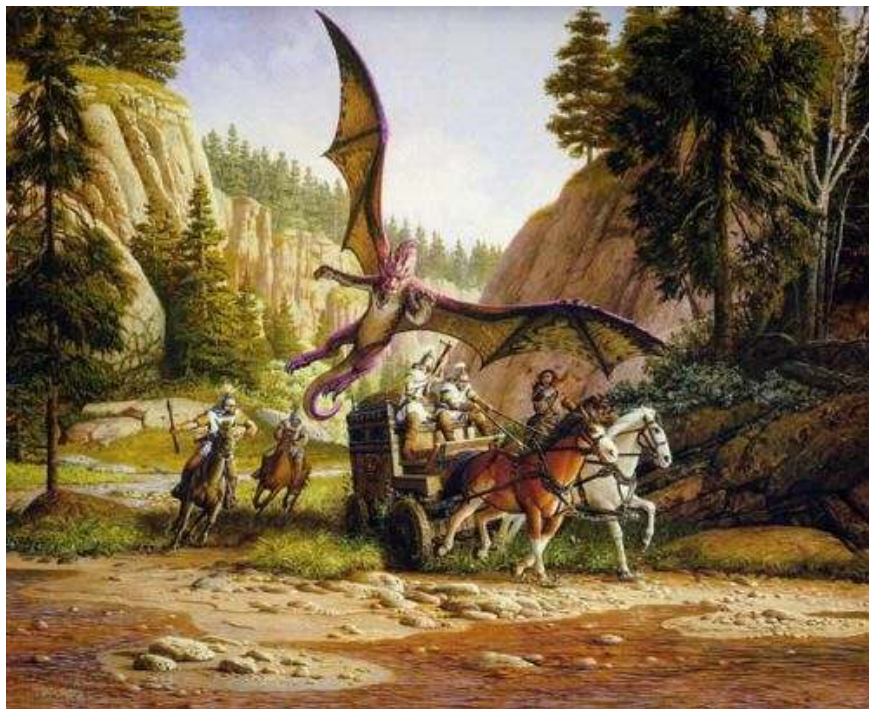
Staříčké lidské mýty a nové skutečnosti Nového Světa způsobily prolnutí vampýrských mýtů s realitou upírů. Lidé, zahledění sami do sebe a do svých kratičkových životů a pokroucených legend, zaměňují své nemocné za příslušníky našeho rodu a své fabulace za realitu.

Takže závěrem:

Máme tu dva fenomény 1) upíry a 2) draky. U obou lze předpokládat, že se nechovají jako běžná zvířata, tedy ani rozzuření predátoři, nýbrž že jsou absolutně nevyzpytatelní. Bude tedy nutné se na cestu kromě obvyklých propriet vybavit také osikovými kůly, věncem česneku, střelnou zbraní se stříbrnými projektily a azbesto-osinkovým oděvem proti chrlenému ohni.

Už se těšíte?

© Hell's Tour club 2008
Dig.

Expedice 2008

aneb

...putování krajem upírů a draků...

Expedice 2008

1.8. - 24.8

Sláva, je to tu. Odjíždíme na Expedici. Je pátek dopoledne, všechno běží podle plánu. Dobalují se drobnosti, vyndávají nepotřebnosti, dotazuje se sousedů, kolik čeho a jak zabalují, prostě odjezdový zmatek.

Dig.

Nebylo to však tak úplně jednoduché, jelikož se až do poslední chvíle řešily odjezdové formality, ale nakonec to dopadlo docela dobře. Jediná věc, která se mi nepodařila sehnat, byl speciální krém „na vlka“. A tak se mi splnil už dva roky starý sen, že se vydám do Rumunska. Takhle expedice totiž vznikla v mé hlavě už před rokem a loni jsme ji ještě s Jankou vyměnili za propišené Dánsko. Letos už nikoliv a konečně nastává ta správná hodina H.

Plk.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	1125	0	0	27

Před dvanáctou se přesunujeme na nádraží. Kola jsou těžká, ale stabilní. Na Hlavák tentokrát jedeme zezadu přes nakládací rampu pro auta. Je to tu mocně rozkopané a fungují jen dvě nástupiště. Vjeli jsme na sedmé a Plašan šel zjistit, odkud to pojede.

Dig.

Jana Horajda vyrazila dokoupit ještě nějaké drobnosti, bez kterých by se během cesty do Olomouce neobešla (pitivo a mezi ním samozřejmě kafe).

Hnk.

Mezitím se z nádražního rozhlasu line jedno hlášení za druhým, úplně stejně jako za normálního provozu. Má to jeden háček. Všechna hlášení hovoří o tom, že vlaky jsou zrušeny nebo přeloženy na jiná nádraží. Nezní to dobře. Pokud i náš pojede odjinud, tak ho nestihnáme. Jeden vlak odtud vypravili. Panták na Benešov. To je ovšem slabá útěcha. Přišla Jana a sdělila nám, že náš vlak jede, a to z vedlejšího nástupiště.

Dig.

A já měl dojem, že tuhle informaci jsem přinesl já.

Plk.

Přesunuli jsme se tam a vlak vzápětí přijel. Měl dva služebáky a rozumného vlakvedoucího. Nechal nás naložit a jen nás zkasíroval. Nastoupili jsme do kupé a vlak se rozjel.

Nějakou dobu to nebude zajímavé a to až do Olomouce.

Dig.

No, něco zajímavého myslím bylo. A to skutečnost, že pro nás strážce služebáku přišel, že nám to nějak popadalo. Dig s Plašanem odkvačili. Vrátili se s tím, že Plašanovi odesla nožička do věčných lovišť a Mašinka taky dostala trochu ránu. Přestavěli kola kolmo směru jízdy a do cíle už jsme dojeli bez poruchy.

Jnk.

Vlakvedoucí sice byl rozumný, ale naše kolečka nikoliv. Nevím už sice proč, ale kola se do vlaku nedala tak jako vždycky, jedno vedle druhého na šířku vagonu, ale pěkně vedle sebe a na nožičky. Zhruba po deseti minutách se k nám do kupé opět dostavil vlakvedoucí s tím, že ta naše kola popadala a že by byl rád, abychom si je postavili. Po příchodu do služebáku jsem přišel na to, že můj Rock Machine má po nožičce, protože ta je doslova zlomená a tudíž k ničemu. Cestou se uklidňuju tím, že se nám podaří koupit novou v nějakém cyklosportu v Olomouci. Dokonce jdu tak daleko, že obvolávám kamarády z Olomouce a ptám se jich, kde je nejbližší cykloservis a požadovanou informaci získávám.

Plk.

Ve vlaku panovalo velké teplo a proto jsme hned nasadili z Vinohrad aktivované chladicí šátky. U Plašanů to byla premiéra. Během zimy jsem je totiž koupila v TESCO a až teď na ně přišla řada. Mají je oproti našim hodně naplněny krystaly, které se při namočení změní v chladivý gel. Plašan má žlutý a když si ho uváže kolem hlavy vypadá jako kdyby měl svatozář! ;-)

Hnk.

Po vystoupení jsme vyložili kola, opustili nádraží a přesunuli se k fontáně.

Dig.

Ale to nebyla obyčejná fontána, byla to hrající fontána. A tahle fontána nás nejenom osvěžila, ale ona nám k tomu i zahrála. Bohužel už nebylo moc času, takže to byla krátkodobá zaležitost. Plk.

Kolem je vedro. Po použití fontány k opláchnutí a schlazení jedeme k cykloservisu koupit nějaké nezbytnosti, jako pro Plašana novou nožičku, když ta jeho nevydržela pád kol ve služebáku. Zbytek kol našťestí přežil v pořádku. Pak jsme zajeli pro nějaké potraviny a cestou tam se ukázalo, že Jance drhnou nějak brzdy. Úplně sjeté špalý až na kov. Plašan znovu vyrazil do cyklo a jedny krásné jí dokoupil, abychom hned na začátku nemuseli sahat do zásob. Dig.

Po zjištění, že Janka má ještě špatné brzdové špalý, jsem zaběhnul do cykloobchůdku a koupil jsem vše potřebné, abychom to následně před Albertem opravili. Teda spíš opravoval Dig, já jen pomáhal a nosil potřebné nářadí. Plk.

V Albertu jsme si všichni koupili posledního českého nanuka a aspoň na chvíličku se malinko schladili. Hnk.

A pak už jsme se přesunuli na stanoviště autobusu.

Dig.

Sami tu teda rozhodně nejsme. Kromě haldy lidí s batohy, porůznu rozházených po chodnicích kolem, je tu stará dobrá Karosa, ale ne s velkým vlekem, spíše s vlečkem. Je to ten samý, co jsme měli s sebou vloni v Dánsku. Ne, že bychom se do něj s koly nevešili, ale řidiči se k nakládání stavěli dost neohrabaně, mimo to by do něj kromě našich kol chtěli naložit ještě asi 1000 batohů. Navíc se hrozně diví, jaká máme velká kola, prý skoro jak motorky. A to přes to, že jsme se zástupci Jendy už o února komunikovali po mallech a několikrát zdůraznili, že kola jsou velká, těžká a hlavně nerozebíratelná. Nakonec se organizace nakládky ujmul Dig, našťestí bylo kola alespoň čím ukurtovat a proložit. Když jsme do vlečku dosypali poslední karimatku, byl z větší části plný. Ještě nějaké batohy se do něj ale vejdou. Řidiči hučeli jak poliňáky, že vlek courá zástěrky. Znovu jsme se odkázali na maily a připomněli, že jedno každé kolo s bagáží, připravené k výjezdu na takovouhle cestu váží 50 kilo. To je 250 kilo...

Ukazuje se, že všichni, kdo tu sedí kolem s námi, nejedou a tak je bus nakonec poloprázdný. To se ovšem rázem změnilo v Brně, kde je druhé a poslední nakládací místo. Ještě že jsme pro nakládku vybrali Olomouc. V Brně totiž teprve nastal ten pravý šrámec.

Hrozen lidí se postupně dere dovnitř. Přichází pán ve slamáku s hordou mladochů a v ruce třímá papír, na kterém má čísla našich sedaček. Plašan kontruje svým, kde jsou tato čísla obsazena také. Zpředu se ozývá, že šest míst chybí, i přesto se všichni nakonec někam usazují. Jsme plní až po střechu. Pán ve slamáku skončil vedle Jany a vyprávějí si zážitky z cest. Díg se tváří dost nevrle, ale konečně už vrčí motor, točí se kola, fouká klimatizace a my vyrážíme směr Oradea.

Noc proběhla celkem standardně, v rytmu tříhodinových zastávek na protažení a odpočinek. Hanka se v Maďarsku hrozně podívovala nad tím, že tam mají auta a benzínky. Prý když tu byla před x lety, tak tu nic takového neměli. Jnk.

Vůbec jsem si neuvědomila, jak ten čas rychle letí. Vzpomínky na Maďarsko mám z cesty do Jugoslávie z roku 1986. To si pamatuji jen obyčejné silnice a občas na nich krácející krávy...

Hnk.

V Oradee jsme zakotvili kolem půl páté našeho času, zatímco tady mají o hodinu víc. Začal všeobecný mumraj, tahání zavazadel a našich koleček z vleku. Nějaké újmy samozřejmě utrpěly, především na zadních světylkách. Plašan má zkrivený přední nosič. Z Diga srší blesky na všechny strany, ale i on postupně vychládá. Šteluje, co se dá, všichni dobalujeme a vyrážíme do neznáma, právě když na věžních hodinách odbíjí šestá místní.

Vybavení plánek Oradey nacházíme bankomat, kde Hanka vybírá a Plašan nás pak vyvádí z města. Jnk.

Bankomat mi nakonec RON (rumunské LED) vydal, ale v první chvíli na mě vyběhl s hláškou, že nevydává. Vylekalo mě to. Nakonec vše proběhlo hladce, vydal mi 500 RON a doma z účtu v UCB se mi odečetlo cca 4.000,- CZK.

Hnk.

Ačkoliv je brzo ráno, navíc sobota, na ulicích je celkem živo. Občas na nás někdo zatroubí nebo zamává. Silnice na Devu, po které dnes pojedeme skoro celý den, je poměrně hlavním tahem na jih země, ale s provozem to ještě docela jde.

Projdíme vesnicemi, kde život již dávno běží dle denních rituálů. Babka v pangejtu pase dvě kravky, dědové sedí na lavičkách, sledují cvrkot a s moudrým pokyvováním jej komentují.

Hledáme místo, kde bychom posnídali. Nakonec volíme plácek na trávě pod stromem vedle silnice.

Jen co jsme se usadili, přišlo nás zkontrolovat hejno malých krutů. Āsí by taky rády něco smlsly. Když vidí, že z nás nic nekápne, přišla je máma vyhnat jinam. Opodál se pase kůň a pak ještě přicházejí ovce. Teda, tady je živo.

Pohledem do stráně naproti odhalujeme poměrně čilý provoz vozidel. Āsí tam mají něco zajímavého. Po poradě s mapou se rozhodujeme opustit hlavní silnici a vydat se tam taky. Je to sice do kopce, ale zvolili jsme dobře. Ze silničky se vyklubala krásná vrstevnicová vyhlídková trasa s malým provozem. Kocháme se výhledy a místy i krásným asfaltem. Ke štěstí už nám chybí jen nějaká voda na koupání, protože tu mají dost horko.

Po hezkém sjezdu se na chvíli vracíme na hlavní, kterou jsme původně opustili, a provoz je tu opravdu znatelně větší. Odevzdaně šlapeme do kopce. Je děsné vedro, po stínu ani památka. Při každé zastávce se sprchujeme vodou. Konečně jsme se doplazili na vrchol a pláclí sebou do trávy tak, aby nás Hanka s Digem viděli, až se taky doplazí. Mají tu sice nějaká odpočívadla s lavičkami, ale u nich je s železnou pravidelností takový děsný čurbes, že se tam nedá ani přibrzdít. Konečně se objevuje naše zbylá dvojice a dokonce spojená provazem. Ještě, že jsme vlečení na šňůře minulou výpravu trénovali. Āsi se jim to zalíbilo. Hanka vypadá dost zdrbaně.

Odpočinuli jsme si a teď zas pojedeme chvíli z kopce, hurá. Ve vesnici Pocola je ta pravá odbočka k vodě. První pláček hned za vesnicí se nám nelíbil a tak jsme se vydali loukami dál až k brodu. Āno, tady je to hezké, tady zůstaneme.

Ā tak se máčíme, svačíme, odpočíváme, většinou vleže. To je nádherná. V říčce jsou místy hluboké tůně, kde se dá i plavat. Prozkoumali jsme také druhý břeh, kde pokračuje cesta za brodem, ale ukázalo se, že jen do polí a luk. Pro další postup nepoužitelné.

Když jsme se dosyta naodpočívali, připluly po nebi mraky. Vypadá to na slejvák. Rozhodli jsme se pro únik. Zabalili jsme a vydali se přes nejbližší vesnici dál.

Dnešní nocování bychom zase chtěli někde u vody. Navíc se nám cestou podařilo ulovit melouna, kterého by bylo dobré trochu vychladit. Podle mapy jsme vybrali údolí s potokem. Hanka už mele z posledního. Opět přichází ke slovu tažná šňůra. Āle už to není daleko. Jnk.

Projevuje se na mě noční cesta busem bez dostatečného spánku.

Hnk.

Ve vesnici mají kohoutek, tak se osvěžujeme a po 300 metrech zahybáme hledat nocleh. Potok je bohužel téměř vyschlý, ale travní plácky ke spaní vhodné. Nejprve se pouštíme do vaření a cpeme si bříška.

Pak se ještě kus posunujeme na hezčí místo, i ta voda na chlazení melouna tu nakonec je. Tak jsme ho na závěr, jako laskomina slupli.

Jnk.

No, málem jsme o něj přišli, nebyť rychlého zásahu, neboť přes brod, kde se náš meloun chladił, prošlo stádo koz. Naštěstí vše dobře dopadlo. Plš.

Hanka nám četla o upírech a vůbec to byl příjemný první večer. Tak dobrou noc, myšky. Jnk.

Jinak v noci bylo krásně jasno a na nebi svítily hvězdičky. Po cestě se jelo pěkně a první den nás ujistil o tom, že Rumunsko bude nádherné. Plš.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Cusuius	50	1211	86,7	14,3	37-13

Ráno 3.8. neděle

Probudily nás krávy. Přímo kolem nás je vedou na pastvu. Plašan říká, že je to lepší, než televize. Je krásně. Nebe úplně vymetené.

Po luxusní snídani a zabalení jedeme ke kohoutku, kde nabíráme sprchovací vodu. Pak jedeme na hlavní a po ní až k benzínce do městečka Stei. Silnice je pořád rozbitá, ale na místní poměry velmi pěkná.

Kromě osobáků a dodávek tu jezdí i kamiony. Celkem přiměřenou rychlostí a vyhýbají se nám. Kromě jednoho, který nechtěl Plašan pustit před sebe. Bylo to v zatáčkách lehce z kopce a oba mazali tak asi 40. Jenomže pak přišel protisvah a bylo po uždění. Dig.

Já to viděl ze svého pohledu naprosto jinak. Snažil jsem se najít takové místo, kde by mne to auto mohlo bezpečně předjet. Nakonec se to podařilo až u toho protisvahu. Plš.

U benzínky jsme nakoupili vody na pití, osprchovali se na místním WC a pokračovali skrz městečko. Je horko. Namočená trička vydržela jen za druhou zatáčku, kde jsme zastavili na první Rumunský nákup. Plašanům došel chleba. Nejdříve proběhla teoretická příprava. Máme s sebou slovníček nejdůležitějších slov a frází v knižní podobě a k tomu podobný výběr ve verzi z internetu. Plašan našel příslušná slovíčka a s Jankou vyrazili na lov. V krámku se Plašan pokusil vyloudit zvuk, který by nejlépe odpovídal přepisu slovíčka pro chleba. K ničemu to nevedlo. Janka bez váhání položila před prodavačku internetový slovník, ukázala na chleba a bylo to. Prodavačka sice pochopila, ale ukázala na prázdný regál. Tak nic. Jedeme dál.

Za městečkem je odbočka na silnici do hor. Pořád je její kvalita na úrovni naší okresky. Je vedro. Jelo by se celkem slušně, je tu mírně zvlněná rovinka, lehounce fouká proti, ale Hance to dneska výrazně nejede. I na takovéhle rovince zastavuje a odpočívá. To jsem zvědavěj, co bude dělat v kopcích, kam míříme. Dig.

Tady byl důvodem můj houpatý žaludek. Silnice a cesta, po které jsme jeli, byla samý výmol a díra a i když jsem se maximálně snažila jet co možná nejklidněji, nebylo to moc dobře možné a žaludek se velmi bouřil. Měla jsem s sebou na tento můj dlouhodobý problém nové léky a modlila jsem se, aby mi pomohly a umožnily pokračovat v expedici. Nechtěla jsem celé Rumunsko prožít tažená na špagátě!

Hnk.

Je tu krásně. Kolem silnice jsou louky s úplně kraťoučkou travíčkou. Vypadají jako sametové.

Je to dílo místních bio sekaček, které tu nepřetržitě brázdí planiny. Bohužel je tu městská skládka a kam oko dohlédne, je nafoukaný bordel.

Další je odbočka do Sighistelu, kde by měly být jeskyně. Asfalt skončil a dál se pokračuje po povrchu z velmi jemného štěrku a prachu. Je pevný a nesmeká se. Dojeli jsme ke kostelu na kraji další vesničky, kde právě probíhá mše. Z útroby kostela zní sborový zpěv. Je to pěkné. Ale je tu horko.

Projeli jsme vesnici a povrch silnice se zhoršil. Je jako u nás polní, se dvěma kolejkama od traktoru, plná šutrů a děr. Okolí je pěkné, ale jede se mizerně. Projel jsem za kamenitý ostroh vzniklý patrně mocným průtokem vody. Do cesty se mi postavil chlap a tlapou jako lopata mě zastavil. Měl na sobě uniformu strážce ochrany přírody. Ani jsem

nestihnul vymyslet, co může chtít a on spustil něco rumunsky. Neznělo to nepřátelsky ani direktivně. Navíc mi svou lopatou strčil do pusy ostružiny. K tomu se usmál. Viditelně se mu líbilo moje překvapení. Ano má nade mnou vrch. Zakontroval jsem slovy "its for me?" Nenechal se rozhodit a pravil "yes, for biker in my teritory". Aha. Pak ho zajímalo, odkud že to vlastně jsem. Zkusil jsem že z Česka. Zatvářil se zmateně. Tak dobrá Čechoslovakaj. Jeho výraz se změnil na úžas. A že prý jestli na kole, a Rakousko a Maďarsko? Neměl jsem na to mu upřesnit, jak jsme se sem dostali, tak jsem mu to odkejšoval. Výsledek byly další ostružiny v mé tlamičce. Ještě jsem mu zacvičil, že je nás skupina a že by ostružiny měly být spíš pro naše girls. Úplně roztál. Pak mi řekl, že jsme si vybrali velmi pěkné údolí a že nás v něm vítá. Ustoupil mi z cesty, zasalutoval, usmál se a zamával. Krásné.

Dig

Jo, tak nějak podobně to probíhalo i u mě. Každopádně to bylo velmi zajímavé.

Plš.

Jen u mě s ostružinami nepochodil. Možná jindy bych se i obětovala a snědla je, ale momentálně jsem se snažila udržet obsah žaludku v sobě. ☹

Hnk.

Jedu dál. Pomalu a obezřetně. Vedle nás teče říčka. Má kamenité koryto a za vysokého stavu se tu musí dít věci! Voda je jak sklo. Dojela mě Janka a společně jsme usoudili, že sjedeme na travnatý plácek, do stínu a půjdeme se vykoupat. To jsme také udělali. Už od pohledu voda nebyla teplá. Ve skutečnosti, no prostě horská říčka. Přesto jsme se v ní namočili. A protože je 12 hodin, je třeba jíst.

Dig.

A nejenom jíst, ale ještě se k tomu i vykoupat. Navíc je připraven jeden ze tří klíčových bodů Expedice (blíže viz pozvánka).

Plš.

Osvěženi horskou vodou, zalezlí ve stínu mohutného stromu, jsme se pustili do oběda. Je poplatný stavu zásob a horku. Tedy nějaký salám a něco k němu. Po obědě jsme znovu zalezli do říčky a začali s přebudováváním výpravy na pěší. Teď je na programu najít Dračí jeskyni a uložit tam dračí vejce. Není to jen tak. Kolem panují teploty blížké 40ti stupňům a v jeskyni má být 11. Taky potřebujeme světlo a nějaké protibloudící provazy. Kromě toho pít i nějaké jídlo. Taky by neškodila záznamová technika a příslušenství. Je toho na dvě igelitky. Vyrážíme. Za odbočkou, kterou jsme sjeli k vodě, cesta končí a dál je jen pěšina. Je to stezka se značením modrým trojúhelníkem. Vede přes kamenné splazy, korytem říčky, kouskama na březích a okolo je to prostě nádherné. Jdeme pomalu. Hanka si několikrát řekla o zastávku. Jana, jakožto aktivní pěšák, z toho musí být šílená. Jako jediná z nás se vybavila jako pěšák do hor. A hořce lituje. My ostatní jdeme v sandálech a nalehko. Zatímco my volně procházíme vodou, kde nás to napadne, Jana hledá vhodná místa na přehopkání bez namáčení. Leckdy je to dost náročné.

Chůze vodou má i vedlejší efekt a to chlazení. Jak už jsem předeslal, voda není teplá. Ale okolo, přestože ve stínu, je horko. Vychutnáváme si nádhery. Plašan objevil na skále značku v barvě červené a tvaru kruhu. Prý by mohla být k jeskyni. Dig.

Značku jsem sice objevil, ale to, že by mohla vést k jeskyni, už byl hromadný nápad. Navíc už podle mapy ty jeskyně doopravdy někde v okolí být měly. Plš.

Vydáváme se po ní. Je velmi náročná. Jde po skále, široká asi půl metru, hodně strmá a nijak upravená. Tedy stromy přes cestu a tak. Janka nevěřila tomu, co viděla a pokusila se nastoupit jinudy. Výsledek byl ten, že se za obrovské námahy propasírovala roštím a jiným sajrajtem k nám na stezku. Měla jedinečnou příležitost zahrát si na objevitele.

Velmi zvolna jdeme vzhůru. Je tu horko. Po nějaké době nás stezka dovedla na horskou louku.

Bylo tam nádherně. Šlo vlastně o malé údolíčko tvaru V s travnatými úbočími a lesnatým zbytkem kopečků. Dig.

Být tady jen tak na horách s báglem, loučka by úplně vyzývala k přespání. Prostě nádherná, sametová, s biografem vršků kopců kolem dokola. Jnk.

Akorát po konzultaci s mapou jsme zjistili, že jsme úplně jinde. Dig.

A taky jedna drobnost, jeskyni tady určitě nemají. Jnk.

No nic, je tu pěkně, viděli jsme to, jdeme zpátky dolů. Pravda je, že to šlo hůř než nahoru. Poněkud to tu klouže. Dig.

Já si pro jistotu vzala klacek na podporu při klesání. Opravdu to velmi klouže a má kolena a vlastně celá já nejsem zrovna ve formě. Sleduji Diga, jak on zvládá tohle klesání. Snad to jeho koleno vydrží. Hnk.

Dole jsme docela rychle a pokračujeme proti proudu říčky.

Už by to tu někde mělo být. Potkali jsme trojici, kterou jsme dříve předběhli, kterák se vrací. Nevím sice jak se to seběhlo, ale mladý muž nás vede. Dovedl nás pod jeskyni. Byl to fakt jenom kousek. Rozloučil se s námi a varoval Janu, že ta houba, co ji nese, z ní udělá kaput. Jana to nese nelibě. Dig.

Jak se to stalo? Docela jednoduše. Najednou vidím, jak si proti nám vykračuje skupinka tří mladých Rumunů. Evidentně byli v jeskyni. No a tak jsem se jednoduše zeptal toho Rumuna, kde je jeskyně. Nejprve se mi to snažil říci, ale když pochopil, že rumunsky to prostě nepůjde, tak se rozhodnul, že nás tam dovede. Nakonec to nebylo ani tak daleko. Plš.

Do jeskyně se jde po cestičce s velkým sklonem a kluzkým povrchem.

Až k jeskyni jsme vylezli jakž takž. Kousek od ní jsem uklouzl a trochu se praštil. Hmm, dobře, tak hodně se praštil. Pochopitelně do nejcitlivějšího místa – poškozeného kolena. Abych mohl pokračovat, dala mi Hanka svou opěrnou hůl. Opřel jsem se o ní, zabral, ona se zlomila a část, kterou jsem držel v ruce se mi zaryla do stehna. Ani nelze vyjádřit radost a štěstí ze vzniklé situace! Dig.

Díť totiž jakmile sleze z kola, hned se začne rozhlížet, o co by se cestou po svých zranil. A že si vyhlédne to nejvzdálenější místo od výchozího bodu, je úplně jasné. Tak uvidíme, jaký bude rozsah škod, zatím to moc dobře nevypadá. Jnk.

Pohyb mám teď poněkud ztížený. A jsme v jeskyni. Vchod je monstrózní. Ohromný, vysoký, podlaha je tvořena jezírky. Ano, tady je správné místo pro dračky. Prošli jsme jeskyní, kam až to šlo. Plašan vpředu říká, že dál je komín plazivka a bez speleo výzbroje dál nejde. Určitě má pravdu.

Našli jsme krásné místo pro dračí vejce, uložili je, popřáli jim šťastné líhnutí a vydali se na cestu zpátky.

Pro mě je to poněkud svízelné. Bohužel musím přiznat, že se nacházím na pokraji zvládnutelnosti vlastními silami.

Po dvou hodinách šnečení jsme jednu zátočinu říčky před tábořištěm, kde parkují naše kolečka. Úplně zbaběle mě tu nechali a šli pro ně sami. Prej něco jako že jsem při této operaci k ničemu. No dobrá, jsem. Ale nemuselo to být takhle natvrdo...

Za chvíli přivázejí první. Jsou tu opravdu brzy. Na závěr dovláčel Plašan Mašinku. Podle toho, jak s ní zápasí, bych to opravdu neměl.

Následovala příprava večere a sledování budoucího místa noclehu. Je odtud kousek, pod velkým stromem. Bohužel tam setrvávají on a ona. Plašan s nima dohodnul, že za hodinu vypadnou. Hmm, tak to je teda dobrej tah. Po večeri opravdu odcházejí a my se přesunujeme na jejich místo.

Pak už to šlo rychle. Rozmístění ležicích propriet, závěrečná večerní koupel, zobání, čtení, sledování reje netopýrků, šumění vody, dobrou..

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Sighistel	42	1235	23,7	12,6	36-15

Ráno 4.8. Pondělí

Probudili jsme se před osmou místního času. Je 16°C. Začínají ranní činnosti. Na noc jsme si vybrali velmi dobře. Na protějším břehu už voděj krávy. Máme škodolibou radost, že téměř šláply na stan sousedům naproti. Jana totiž ráno zjistila, že jí protilehlý soused vypil pivo, které si včera dala chladit do potoka. Vracíme se zpátky údolím, které se od včerejška velmi vylidnilo. Asi to bude tím, že dnes je pondělí. Vrátili jsme se zpátky na silnici a ve vesnici ulovili chleba.

Plj.

Mimochodem vynikající!

Začali jsme se pomalu, ale jistě přibližovat pod kopec. Dnes nás čeká výstup do nejvyššího sedla 1126 m.n.m. Nastoupat bychom to měli na 14ti kilometrech. Navíc k tomu všemu je pěkné vedro. Naštěstí většina výstupu bude ve skrytu stromů. Jelikož Hance to spíš nejede, než jede, a tak si ji Plašan zapřahuje na šňůru hned za první zatačkou. Dig bude mít, po včerejším pádu před jeskyní a následným zabodnutím zlomené hole do stehna, dost co dělat sám se sebou.

Jnk.

Už večer jsem si promyslel, že asi v rámci rychlejšího výstupu na vrchol budu fungovat jako tahací. Dopředu jsem si spočítal, že pokud pojedeme kilometr deset minut a k tomu dáme pauzu na pět minut, tak to poslapeme zhruba 3 hodiny. Důležité však je udržet ten kilometr. A jak jsem si to spočítal, tak se i nakonec stalo. Během prvních 300 metrů stoupání dělá Hanka asi 3 zastávky, tak mi pomalu dochází trpělivost a říkám, že se poveze v závěsu,

protože takhle bychom stoupali celý den. A jak jsem řekl, tak se taky stalo. Odměnou mi za to bylo právě rumunské pívko.
Plí.

Uff, to jsem se lekla. Přčetla jsem rumunské peklo místo pívko!

Plašan byl neskutečněj!!! To, že skončím na špagátě, mi bylo jasné hned po ránu, kdy jsem zjistila, že dnes si pro změnu užiju svou menstruační „Lahůdku“. Jako na potvoru, zrovna když máme před sebou nejhorší – nejnáročnější výšlap, tak se mé tělo postaví na zadní. ☹ Stoupání začalo velmi brzy a Plašan mě velmi záhy připojil jako tažný vagon za své kolečko a chystal se otestovat, co vydrží. Snažím se mu ze všech sil pomáhat. Někdy to jde tak dobře, že jedu skoro na 100% sama a šňůra se vleče po zemi. To byly hlavně počáteční kilometry. Bohužel jak stoupáme výš a výš, tak i sklon se zvyšuje. Plašan je neustále pln dobré nálady a obrovské energie a stále mi hlásí, kolik máme najeto metrů a kolik nám ještě chybí do ujetí 1km a pětiminutové pauzy. Čas přestávek jsem hlídala pak já. Asi pro to, abych přišla na jiné myšlenky. Během nekonečného stoupání mi na jedné ze zastávek Dig poopravuje umístění šňůry na mém kole. Bohužel po této úpravě se nejen velmi těžko znovu rozjždíme, ale ještě navíc špagát drhne přes světlo. Mám obavy, aby držák světla neodešel do věčných lovišť a snažím se jet tak, abych šňůrou nelikvidovala světlo. Kličkuju tím pádem za Plašanem jak šílená, vydávám ze sebe poslední zbytky sil, ale výsledek je bídný. Nakonec to vzdávám. Světlo to vzdalo po pár stovkách metrů taky a celé se ohnulo a sklopilo k blatníku. Vypadá to, že to půjde napravit, tak doufám, že to od Diga neslíznu, že jsem nezakročila rázně a světlo si nechala sklopit. Nejhorší pro mě byly cca 2 km někde uprostřed stoupání. Tam Plašan jel občas skoro sám, nedokázala jsem potřebně zabrat. Krize naštěstí netrvala dlouho a opět jsem se vzchopila a šňůra plandala po zemi. Plašan mě hned začal velmi chválit a podporovat. Nakonec jsme naši rychlost dokázali z nějakých 5-6 km/hod zvýšit na 9-10km/hod a ujeli zbytků tlupy.

Pak si vzpomínám, jak při jedné ze zastávek říkal Plašan své novomanželce Jance, že už nějak cítí, že mu docházejí síly. Hrozně se mi líbila Janky reakce, když mu odpověděla, že aspoň teď už ví, jaké to je, když člověk nemůže. Do dneška to totiž Plašan na našich cyklovýpravách nepoznal. Tak jsem si řekla, že všechno zlé je pro něco dobré a díky mně má Plašan o zkušenost víc. ☺

Hnk.

Každý kilometr máme naordinovaný odpočinek. Ve druhé zatáčce nás opouští potok, ve kterém se s Digem namáčíme stylem ležmo.

Jemný píseček ze dna vezeme ještě daleko s sebou. Výstup samotný neskýtá nic mimořádného. Je to do kopce, výhledy skoro žádné. Ale ty, které jsou, stojí za to.

Konečně se po nekonečnu zákrut dostáváme na plácek, který připomíná vrchol.

Sladkou odměnou je nám pak nádherný sjezd 25 minut dlouhý. Jsem ráda, že jsme nejeli obráceně, většina pohody totiž probíhá na slunci. Dole v Arieseu jsme objevili stánky s melouny. Jeden sedmikilový jsme mi připevnili na nosič a doplnili pivo a vody. Teď ještě najít nějaké prima svačičí místo, nejlépe s vodou. Hanka cestou k němu vymetla díru v silnici. Jnk.

Ta byla! ;-(Naštěstí se to obešlo beze škod a nakonec i vhodný plácek pro oběd se tím pádem našel. © Hnk.

Díky tomu jsme objevili vhodné stíněné zastávkoviště. Meloun jsme hned šoupali do potoka chladit a sebe hned za ním. Následovalo vaření polévek různého druhu k nasycení břicha, další koupání, odpočívání a na závěr oprava melouna. Mňam. Jnk.

Pokud si dobře vzpomínám, tak jsme měli pravou a pochvou gulášovou. A byla opravdu vynikající.

Plš.

I další jízda po obědě probíhala pořád dolů a cesta nám svižně ubíhala. Takovouhle krajinou bych chtěla jezdit, až budu v důchodu.

Při jedné pauze Hanka projevila přání jít za roh. Poslali jsme jí napřed, ať si najde vhodné místo. Šlápla do toho a byla v prachu. 6 km jsme si užívali stíhací jízdu. Za Hankou se jenom prášilo. Zastavila se až před kopcem vzhůru. Připozdívá se, rádi bychom našli něco na spaní. Za kopcem jsme zahlí v údolí do vesnice, v nádeji, že něco objevíme.

Ujeli jsme už 3km a stále nic. Plašan pak objevil za opuštěnou dřevěnicí pás louky bez ohrady. Není to zrovna nejlepší, téměř uprostřed vesnice, ale jsme rádi, že něco máme. Cesta vede přes potok, kluci postavili provizorní kamenný mostek. Převádíme kola, hledáme nejrovnější plácek. Ten nacházíme pod stromy přímo u potoka. Nestavíme nic, už za tmy vaříme večeři. Pak ještě pro zahřátí vaříme grog a bez čtení jdeme spát. Jnk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Sohodol	64	1313	77,6	13,7	39-12

Ráno 5.8. úterý

Probudilo nás kapání z nebe. Než jsme si rozmysleli co s tím, přestalo. Bylo půl osmé místního času. Balíme, snídáme, chystáme odjezd.

Je zataženo, hrozí dešť. Poopravili jsme můstek, převedli kola a vylezlo slunce.

Změna oblečení a optiky a jedeme.

Zase dolů. Když se po pár kilometrech začínáme šplhat do kopce, je pěkné vedro. Chladíme se každou zastávkou. Kopec je naštěstí menší než včera, ale i tak výživný. Hanka jede vlastními silami.

Přelezli jsme kopec a hnali se do údolí. Dlouho. Viděli jsme Drakulovu chatu. Zase jedeme dolů. Kilometráž rychle přibývá.

Zastavujeme ve městě Zlatna u benzínky na oběd. Mají tu dřevěný altánek se stolem a lavicemi. Vrchní část stolu je kulatá a otáčí se. To samozřejmě vede k rošlárnám a veselí. Doplnění energie probíhá ze zásob. Nechce se nám jet dál, je strašné vedro. Paluba ukazuje 39°C.

Nedá se nic dělat, po hodině a kousek pokračujeme v cestě. Pořád dolů. Až do Alba Iulia se jede velmi dobře, rychlost neklesá pod 26km/hod. Vzdálenost 32km. Ve městě je to hnusný. Prach, smetl, blbí řidiči. Mají tu Kaufland, tak ho bereme útokem, protože je třeba doplnit zásoby.

Dig.

Uvnitř je naprosto stejný, jako ten v ČR. Na jednu stranu je to úlevný, že každé obchodák je podle stejného projektu, na stranu druhou alespoň víme, kde se co nachází. Plš.

Janka chce ochutnat rumunskou specialitu Mici. Dočetla se o ní v průvodci. Shodou náhod s tím tady mají stánek. Dig.

Já? Hance se to jídlo líbilo, když jsme o něm četli z průvodce. Já jsem ani neměla u Kauflandu hlad. Jenže Plašan si dal a chtěl, abych taky ochutnala. Nechal mi jedno hovínko z mletého masa s kusem chleba a divnou hořčicí. Jedlé, ale jak se později ukázalo, pro mě dnes nestravitelné. Jnk.

Hmm, nic moc. Mleté maso něco jako čevabčiči. Dig.

Nebylo to nakonec tak zlé, ale čekal jsem o trošku víc. Bylo to prostě mleté kořeněné maso.

Plš.

Jedeme najít nocleh.

Průjezd městem je trochu svízelný, protože se tu úplně běžně parkuje v pravém jízdním pruhu. Pak jsme párkrát odbočili a ocitli se mimo silniční provoz. Cesta vedla rovně, ale byla bez povrchu a vypadala že skončí na staveništi. Zatočili jsme doprava a po pár metrech se Plaše zeptal místního, kudy kam. Ten nás odkázal na tu rozbitou cestu. Dali jsme se po ní. To jsme si dali! Skončila dle předpokladu na staveništi. Dál je pěšina zatraceně blbým terénem. Plašan vyzkoušel jízdu, ale hned pod prvním hupem si ustlal. Naštěstí beze škod na životech i na majetku. Tedy signál pro chůzi pěšky. Svedli jsme kola až k silnici. A je tu problém. Hluboký příkop a v něm voda. Pomáhám Plašanovi s jeho kolem a on potom mně s Mašinkou. Bylo to náročné, ale zvládli jsme to. Pak přišla na řadu Janka. Až po nájezd bylo všechno dobře. Po vjezdu do vody se to nějak zadrhlo a tak jsem mocně zabral a pokusil se kolo vytlačit nahoru. Nevyšlo to. Kolo se skácelo ke mně. Mělo to tu nevýhodu, že se mi někde pod bagáží šprajcla ruka a já ji nemohl vyndat. Pak jsem bezmocně zahrabal kopytama a skončil ve vodě. Už bez kola, které jsem měl původně navlečené na zápěstí. No, vjemy nebudu popisovat. Výsledek je ten, že zase nemůžu používat svůj potlučený a těžce zkoušený pazouř.

Po chvíli odpočívání, nabírání sil a ztracené rovnováhy pokračujeme v cestě. Silnice je na místní poměry výborná. Avšak Janka, vezoucí sedmikilového melouna je jiného názoru. Ujeli jsme pět kilometrů. Cesta ztratila povrch a zase jedeme prachem.

A je tu odbočka vlevo mezi políčka. Plašan jel vyzjistit co a jak. Vrátil se s rozpaky. Ale co, chceme ležet a rychle.

Zajeli jsme skoro až k řece, postavili koupaliště pro melouna a sami se šli svažit. Tak první dojmy jsou, že to nechladí. Voda je neuvěřitelně teplá. Ale našli jsme si atrakci. Je tu sypaný poloostřůvek zasahující asi deset metrů do koryta. Proud je tu dost silný. To všechno má za následek, že se voda podél poloostřůvku vrací proti proudu. A docela fofrem. A tak se vozíme. Protiproudem nahoru a hlavním proudem dolů. Vždy stačí udělat dvě tempa pro přestup z proudu do proudu. Paráda. Když jsme se dosyta vymáchali,

věnovali jsme se stavbě nočního příbytku. Věc se má tak, že od zastávky u Kauflandu je sice pořád vedro, ale k tomu zataženo. A nějak neumíme odhadnout, co se bude dít v noci. Postavili jsme formaci 2-3 proti. Zalehli jsme, vychutnávali si nicnedělání a Plašan nám k tomu přečetl 40 stránek. Stmívá se a je na řadě další dnešní specialita. Budou buřtíci.

Bohužel se něco stalo s trávicím ústrojím Janky a tak se stočila do klubíčka na svoje místo a akce se neúčastnila. Škoda. Zase to bylo dobré. Dig.

A to jsem na ty buřtíky už v obchodáku těšila. To je nespravedlivé. Jnk.

No a to bylo vlastně všechno. Konzumaci melouna jsme odložili na ráno, aby i Janka mohla ochutnat, co sem dovlekla. A to už byla tma, takže dobrou. Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Paclisa	57	1403	90	19,4	39-11

Ráno 6.8. středa

Probudili jsme se sluníčkem nějak brzy. Velkou část dopoledne proležíme, protože dnes proběhne přesun vlakem. K němu je to 15km a odjíždí těsně před jednou. A tak to taky probíhá. Válim se, dlabeme melouna, povídáme si, Plašan si připravuje proslov v rumunštině na téma jízdenky pro pět lidí a kol do stanice Brašov. Je nádherně, pálí slunce, spacáky máme naházené na šňůrách, aby se vyslunily a zároveň nám dělaly stín. Prostě idylka. Odjezd je plánován na půl jedenáctou.

Zpozdl se o deset minut. Vyjeli jsme na bezpovrchovou cestu a rychlostí 15km/h se vydali vstříc dnešnímu dobrodružství. To jsme ještě netušili, jak dobrodružnému. Zatím

jedeme prašnou cestou, pálí slunce, kolem je krásná scenérie zelených kopečků. Za 20 minut je po idylce. Objevil se asfalt a vjeli jsme do vesnice, kde se připojujeme na hlavní. Aby nám bylo opravdu důkladně připomenuto, že všechno pěkné má svůj konec, dojeli jsme k místu, kde asfaltují silnici. Spolu s námi přijelo hejno kamionů. Dopravu tu řídí kyvadlově člověk s červenou plácačkou. Za nějakou chvíli nás odměnul. Teda ta část silnice, po které teď jedeme, se jim opravdu povedla. Je krásně černá, hladká a rovná. Akorát že končí na křižovatce s jednou z mála rumunských hlavních silnic. A že tahle opravdu hlavní je! Vede podél pohoří Fagarash do jednoho z největších měst-Brasova. Přirovnal bych ji k silnici č. 3 někde mezi Budějovicemi a Veselím. Provoz je velmi živý a zastoupení aut je zhruba 50/50 osobáky/kamiony. Trochu tu chybí odstavák a tak se nám auta vyhýbají jen o kousek. Není to příjemné. Jedeme kolem 23 km/h a uhýbací sjezdy mimo vozovku jsou nepříjemné a nebezpečné.
Dig.

Naštěstí podle mapy pojedeme po této hnasné silnici, kde je to opravdu o strach, jen cca 3km a tam už by měla být zastávka Vintu de Jos (stejnojmenná s vesnicí, kde vyráběli ten nový asfalt). Zní to celkem logicky, ne?
Jnk.

Dojeli jsme k něčemu podivnému, kolem čehož vedou koleje. Zastavili jsme a Plašan se na to jde podívat. Přes pole. Hopká tam jak postřelená srnka. Pak zmizel za roštím a tamtéž se rozštěkali psi. Dlouho se nevracel. Už jsme se obávali, že posloužil jako oběd smečce nenasytých podvratáků, když se objevil na silnici.
Dig.

To jsem si zase dal. Viděl jsem něco, co připomínalo zastávku vlaku a tak jsem to ověřil na mapě a podle ní jsme se nacházeli opravdu u nádraží. Tak jsem šel cestou necestou – trním a kopřivami, až jsem se dostal na nádraží, kde mě málem pokusalo asi pět psů, které nakonec odehnal výpravčí. Toho jsem se zeptal, zdali jsem na tom správném nádraží. Po chvíli mimojazykového domlouvání jsem zjistil, že ne. Teda spíš vyrozuměl z jejich náznaků. Tak jsem vyběhnul na silnici, kde jsem tuto novinu sdělil ostatním.
Plš.

No, tak to snad ne. Tato zastávka na mezi se vůbec nejmenuje tak, jak potřebujeme. Marně hledáme v mapě, která tedy vlastně je ta naše. Bohužel se nám to nezdařilo rozšířovat. Víme ale název té, která po ní následuje. Je to Sebes, odtud úplně na druhou stranu, navíc po té odporné hlavní. Zhruba 15km. Tak to tedy ne. Objevíli jsme jednu vedlejší, kterou by se to dalo objet. Splňuje všechny aspekty k nesení názvu zkratka. Tudiž, je

to síce delší, ale za to je to horší cesta. Času najednou máme zoufale málo, tak popojedem.

Jnk.

Po kilometru jsme na odbočce. Musíme doleva. A odbočit je akce na několik minut. Cesta je bez povrchu. Začínáme mít potíže s časem. Do odjezdu vlaku zbývá hodina. Rozjeli jsme se celkem svižně. Kamení a prach nedovoluje jet rychleji než 20. A to až ke kopci nahoru. Našimi převody je zdolatelný, ale prach písek a kamení kloužou. Plašan jej vyjel. Já s jednou zastávkou taky. Holky jdou pěšky. Vedro je nesnesitelné.

Dig.

No, tak to je hnus. Prašný podklad s vyjetými kolejemi. Zapadám hned do druhé větší, čímž naděje na vyjetí mizí. Tlačením vpřed, tryskomyslí rychlostí.

Jnk.

Jsmo na náhorní planině, jedeme po rovině. Rychlost 23. Adrenalin v oblačných výšinách. Kola poskakují a tancují, o tom, že by jela zvoleným směrem, nemůže být řeč. Co hůř, bolí mě zápěstí a koleno a díra ve stehně také zrovna nejásají nad vyvíjenou námahou.

Dig.

Co vše lze v Rumanské mapě označit jako bílou dvojitou silnici? Překládám si pro sebe: bílá dvojitá je s obtížemi sjízdná, ale auto tu projede. Jedno hned v kopci potkáváme.

Jnk.

Po třech kilometrech jsme se ocitli u nějaké supermoderní továrny s krásným povrchem silnice a křižovatkou. Podle mapy by nás zavedla zase na hlavní. Ta vede do města Sebes, kde je nádraží. Vzdálenost 10 km. Naše bezpovrchovka vede rovně a po ní je to jen 5 km. Volíme ji. Rozjíždíme se. Zase to celkem jde. Až k dalšímu kopci. Ten je ještě horší, než předchozí. Je u povrch... Kamenitý! Ale ne jako u nás z placatých kamenů, ale z normálních říčních oblázků. I když poněkud velkých. Jde to jet jen s nejllehčími převody a největším výdajem sil. Postup se radikálně zpomalil.

Dig.

Plašan kopec vyjel a šel tlačit Hanku, která se mezitím vydala pěšky. Časově jsme už opravdu na hraně. Děláme maximum pro to, abychom ho stihli, pot se z nás jen leje.

Jnk.

Vyškrábali jsme se nahoru a zase se rozjeli. Chudinky kolečka dostávají řádně do těla. Díry, výmoly, písek, kamení a prach. Po pěti kilometrech nás to vyvrhlo na hlavní hned na kraji města. Provoz je na stupni 5. Kolona jen zvolna popojíždí. Dá se předjet zprava. Do odjezdu vlaku zbývá 10 minut. Kličkujeme mezi kamiony až do okamžiku, kdy nás jeden zamkl. Sjeli jsme na chodník a mazali dál. Plašan to stříhnul někam doleva mezi nákladáky. Aha, je tu křižovatka. Taky jsme se tam nekompromisně nacpali a velmi ošklivě se propasírovali křižovatkou. Teda takhle blbě jsem naposledy ve městě manévroval v Itálii. Ale tam to normální. Upalujeme dál. Najíždíme na most a pod ním jsou koleje. A zastávka. A zase se jmenuje nějak scestně.

Dig.

Jmenuje se správně, jen je za ní připsáno zastávka. A náš vlak samozřejmě jede z té stejnojmenné hlavní. Adios. Sakra. Tady to byla opravdu sázka do loterie, v mapě dvě stejná, bezejmenná nádraží. Bohužel to byl pro dnešek jediný vlak, který nás mohl odvézt až do Fagarashe, tudíž na dostřel od Branu. Další zase až zítra touhle dobou a to by vážně narušilo naše časové rezervy.

Jnk.

Vlak odjíždí právě teď. Janka v sobě velmi obtížně dusí vztek. Ano, tímto okamžikem došlo k zásadnímu narušení navigačního plánu. Podle dotazu místního a nahlédnutí do mapy jsme bezpečně našli druhé nádraží.

Dig.

Tak jednoduché to bohužel nebylo. Mezitím jsme museli v děsném horku projet skrz smradlavé a dopravou ucpané město. Nakonec se mi podařilo nádraží najít. Nebylo to ani tak složité, stačilo najít koleje. Plš.

A je to. Jízdní řád říká, že další vlak jede před pátou. Je jedna. Kromě toho ten vlak nejede do zastávky Fagarash ale jen do Sibiu, ani ne do poloviny vzdálenosti. Další vlak jede až zítra. Nezbyvá, než změnit trasu. Janka s těžkým srdcem obětovala Bran a ze Sibiu našla cestičku do Sigishoary. Tam jsme původně taky chtěli. Do odjezdu vlaku se Plašan zabývá sestavením věty, kolik za jízdenky pro pět osob a pět kol, a druhou, vezmou nám kola?

Taky jsme jedli, povídali si, opravovali kola a to všechno ve stínu. Docela se čekalo dobře. Dig.

Tak nějak jsme měli štěstí, že jsme byli ve stínu, protože na opačné straně budovy byla vyložené výřeři. Autobusové nádraží bylo nemilosrdně vystaveno paprskům žhnoucího slunce. Mezitím jsem přemýšlel nad tím, jak mám požádat o vystavení jízdenky. Snažím se studovat v naší chytré knize a nakonec se mi podařilo sesmolit můj požadavek na kus papíru. S tímto se společně s Janou odebirám k výdejnímu okénku. Sedí tam mladý muž a tomu přednáším svůj požadavek. Výsledek je takový, že kola nepřepravují. No nic, uklidňujeme se tím, že počkáme na nějaký vlak a třeba to tam narveme násilím. Pak přijel vlak z druhé strany. Zjišťujeme, že má ve vagónu oddíl, kam se naše kola bez problémů vlezou. Podruhé jdu k okénku s tím, že chceme jet do Sibiu osobním vlakem. Bohužel stejná odpověď – kola se neberou. Nakonec jsem to zkusil ještě u vypravčího. Treba se nějaké řešení najde. A kupodivu se našlo. Podle vypravčího smíme naše kola naložit. Tak to naposledy zkusím a zase neúspěšně. Nakonec jsme se rozhodli, že až přijede vlak, tak ty kola prostě naložíme. Plj

Vlak přijel přesně na čas. Vagóny vypadají přesně tak, jak je popisuje průvodce. Jsou staré, otlučené, natírané válečkem, nápisy na nich psány ručně. Nahoru je zatraceně vysoko. Výpravčí a průvodčí nás navedli k vagónu, který má dvojdvěře ve třetinách vozu. Začínáme nakládat. Je to nárez. Po pěti minutách jsme naloženi a začíná vyřizování

formalit. Průvodčí jsou dva. Mladší a šéf. Oba mají vlak zcela pod kontrolou. Mladší se nám věnuje.

Dig.

Ve vlaku následovalo druhé kolo domlouvání, tentokrát s průvodčím. Jak jste pochopili z předcházejících odstavců, tak jsem se stal fiskovým mluvčím a komunikačním pojítkem mezi zbytkem výpravy a domorodci. A to jsem na jazyky naprosto osel. Podle Janky se však prý rád ptám a tak jsem s tím už nic nenadělal. To samé bylo i v tomto případě. Řekl jsem průvodčímu, že jedeme do Sibiu a že je nás pět osob a pět kol. Jízdenka do Sibiu pro pět osob byla v pohodě, ale problém byl v našich kolech. Chtěl zaplatit nějakých 150 RON za 1 kolo jako nadrozměrný naklad a tak jsem radši dělal, že mu nerozumím. Nakonec jsme se dohodnuli, že zaplatíme jízdné a něco k tomu za kola. To něco mělo být cca 15 RON za kolo. Doklad však nebudeme chtít. Vypadalo to, že jsme si porozuměli a tak jsme po zaplacení požadované částky přemístili kola dle pokynů průvodčího a konečně se usadili.

Plš.

Bylo to náročné, ale domluvili jsme se. Pak se věnujeme technické části. Průvodčí chce, aby jedno kolo bylo v uličce mezi sedadly a na každé plošině byla dvě. A to ještě tak, aby jeden pár blokoval na jedné plošině pravé dveře a druhý pár na druhé plošině levé. Má to zmáknuté.

Mají tu zvyk, že se jezdí s otevřenými dveřmi. Aby nám kola nevypadla, zajistil průvodčí dotčené dveře řetízky. Už si konečně sedáme a jedeme. Teprve teď si uvědomujeme, že rychlost jízdy je kolem 50ti km/h. Není to nejrychlejší, ale jedeme.

Z okna je krásný výhled na okolní hory a kopečky a vidíme i tu naši oblíbenou hlavní, která je zároveň jediná silnice v tomhle směru. V odpoledním žáru se po ní plouží kamiony a pár osobáků. Mají to chvílema dost do kopce. Nám se sedí báječně. Zvlášť od okamžiku, kdy nám Plašan čte. Cesta probíhá klidně, vlak je poloprázdný a je horko.

Po dvou hodinách jsme v Sibiu. Vykládka kol probíhá klidně. Na peróně jsme je sestavili do pojízdného stavu a opouštíme nádraží. Nejedeme daleko. Jen na náměstí do stínu. Je 18 hodin a vedro nepolevuje. Oprava škod. Až na pár škrouchů to jde. Akorát Mašinka má hnuté sedlo a Plašanův oř je zle poničen. Odnese to levá dvojpáčka.

Dig.

Při vykládce Plašanova kola se mi o ní totiž zachytila rukavice a jelikož už byla od předtím poškozená, tak se rozlouskla. Promiň.

Jnk.

Je dost poničená a co hůř, je v ní zabudováno ovládání hlavních světel a výstrahy. Sdrátovali jsme to a snažíme se opustit město.

Doprava je šílená. Někdo tu něco dodržuje, ale nikdy není poznat, jestli to bude právě teď. Za 10 minut jsme venku. Uff. Jedeme podvečerem poněkud unaveni s výhledem na brzký nocleh.

Přejeli jsme pár kopečků, shlédli, jak bačové zahánějí ovečky a Plašan našel místo ke spočinutí. Zase nebudeme stavět. Pršet nebude. Akorát po zaparkování se zřítilo Plašanova kolo. A nožička je definitivně v trapu.

Dig.

Plašanova kolo jsme umístili ke kopečku s křížkem, vypadá, že chudák stojí na hanbě. K večeru si dáváme svíčkovou při svíčkách, lehce se ozimnilo.

Dig.

Je krásná jasná noc.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Cornatel	50	1449	46	14,3	38-7

Ráno 7.8. čtvrtek

Probudili jsme se a kolem je mlha. Než jsme se začali aspoň přibližně pohybovat, slunce ji roztrhalo a začalo pálit. Snídáme, balíme, hledáme v mapách a jedeme. Skoro celé dopoledne je nám průvodkyní silnice č. 106. Je takřka bez provozu, po rovině a jsou z ní úžasné výhledy. Jedeme svižně, kilometry přibývají, je horko.

Dig.

Považuji tuto silnici za absolutně nejbáječnější, protože vede skrz typickou rumunskou krajinu a její vesnice.

Plk.

Zastavili jsme kvůli špendlíkům. Má se na mysli ovoce. Plašan ohnul strom a my ostatní po vzoru kobylek zahajujeme sklizeň. Něco rovnou do chřtánu, něco do pytlíku. Ani jsme se nenadáli a strom je prázdný. Pokračujeme v jízdě.

Ve vesnici Nocrich jsme se rozhodli pro nákup. Chybí nám hlavně voda. A taky odpočinek. Oboje jsme doplnili a rozjeli se. Ne na dlouho. Po pár metrech se ozvala rána ze zadní části Mašinky. Ještě než dozněla ozvěna, sedím na ráfku. Tak to jsem přesně potřeboval. Odtáhli jsme Mašinku do stínu a zahájili opravu. Při prvotní kontrole vyšlo najevo, že je silně poškozený plášť. Kromě toho, že je utržený od kordu, má otrhané drapáky. A to tak, že některé úplně chybějí. Nedá se svítit, je nutné jej vyměnit. Práce probíhají rychle a hladce, takže za 15 minut zase jedeme. Po nějakém tom kilometru odbočujeme z příjmené silnice č. 106 na bezpovrchovou cestu. Prý je to zkratka. Podstatné je, že vede podél staré úzkorozchodky, tedy lze předpokládat, že zase po rovině. A skutečně je tomu tak. Akorát ten povrch...

Dig.

No jo, ale je to tu kratší a silnice mezitím vystoupá do kopce jen proto, aby z něj po pár kilometrech zase slezla, zatímco my bychom měli jet po rovině... Jnk.

Přijeli jsme do vesnice. Jde o řadu domků podél cesty. Něco jako v Jižních Čechách. A mají to tu pěkně udržované. Celou vesnici jsme projeli a za ní končí bezpovrchová cesta. Dig.

Ještě k té vesnici bych velmi rád dodal, že mě na jejím výjezdu málem sežral jeden pes. Plk.

Pokračuje se po polní. Docela běs. Rychlost klesla, zato náročnost na řízení a manévrování vzrostla. Ale pravda je, že kolem je to zase pěkné. Děláme několik zastávek za účelem ochlazení. Na palubě to ukazuje 34 stupňů. Po třech kilometrech opouštíme polňačku a jsme na silnici před městečkem Agnita. Kola na asfaltu přestala poskakovat, vše se uklidnilo, rychlost se zvýšila.

Před námi je opuštěné stavení stlučené ze všeho možného. Jance bez varování upadla výstražná hlavice. Zastavil jsem, vrátil se pro ni, naložil ji a rozjel se. U krajnice stojí dva malí cikáni. Kluk, tak 6 a holka asi 9. Mají nataženou ruku a něco melou. Nevěnuji jim pozornost. Najednou mě těsně minul kámen. Tak to jste posrali, vážení!!! Téměř na místě jsem otočil Mašinku a bleskově se vrátil. Z odbočky sjíždí povoz s koněm a na kozlíku sedí cikán. Teda souhra je dokonalá. Najel jsem těsně před holku. Ta s děsem v očích ustoupila do příkopu a upadla. Kluk stojí vedle se zmateným výrazem. Mám ho v dosahu. Stačí napřáhnout a jednu mu vypálit. A co potom? Povoze sice ujeďu, ale dnešní cikáni mají určitě někde za bukem prastarou ale pojízdnou Dacii. A té neujedu. Nasadil jsem proto velmi zlý výraz, napřáhl ruku a pak v gestu hrozby ji natáhl těsně před něj. Má strach. Pak jsem se rozjel a jen o pár centimetrů kluka minul. V zrcátku vidím, jak se holka hrabe z příkopu, kluk stojí jako opařený a cikán z povozu na ně něco pořvává. Dojždím ostatní.

V centru zastavujeme a doplňujeme potraviny a vodu. Zase. Není to tu nijak zajímavé, tak jedeme dál. Kus za městem sjíždíme k velkému stromu, v jehož stínu budeme obědvat. Je tu pěkně, ale horko. Kromě oběda a odpočinku jsme zvládli další kapitoly z knihy. Kolem čtvrté se vydáváme na další cestu.

Podle mapy jsou asi dvacet kilometrů před námi dvě jezera. A k nim jedeme. Cesta probíhá svižně a v klidu. A skutečně, po 20 km zastavujeme u břehu. Je to rybník. Přes odvodňovací strouhu vede polorozpadlý most ke zničené budově nad hladinou rybníka. Dig.

Obcházíme po břehu, kde bychom se mohli usalašit. Plašan pak ještě jede prozkoumat druhé jezero, jestli to tam není s místem na spaní lepší. Není. Nalézáme stinný plácek u vjezdu na sklizené pole, kam si myslíme, že nikdo jen tak nepojede. Jnk.

Průzkum přinesl informace o použitelnosti tohoto místa a tak jsme přepravili kola a zalezli pod hráz. Je tu trochu stín. Rozbalili jsme ležení a Plašan nám čte. Je skoro sedm večer a horko na padnutí. Najednou se na cestě objevily koně a šli přímo k nám. Tak to je nečekané. Máme zabranou celou cestu. Těsně za koňmi jde hospodář a pohání je. Pokusili jsme se uhnout z cesty. Jen mávl rukou, cosi smířlivého pronesl a prohnal koně rákosím za námi. Za nějakou dobu se vrátil sám, s postroji přes rameno. Koně se pasou na strništi kus dál. Plašan pokračuje ve čtení. Jakmile se začala snižovat viditelnost, odložil knihu a po krátkém váhání šel vyzkoušet rybník. Vrátil se nadšeněj. Dig.

Taky se nakonec po dlouhém přemlouvání vydávám k vodě. Zas mi nějak není nejlip. Že by celý den trochu moc páliło slunce? Je jasné, že opět ušetřím jednu večeri. I když velmi nerada. Po koupeli zalézám do spacáku a je to opravdu příjemné. Jnk.

Pak proběhly večerní operace, jako třeba večere, úprava ležení, přeparkování kol a tak. Taky Jana došla k závěru, že je potřeba pomoci koníkům odtud. Měli totiž tendenci odejít, ale báli se. A tak Jana pomocí laskomin vyvedla kobytku cestou za kolama a ostatní koníci ji následovali. A než to všechno skončilo, byla tma. Tak teda dobrou...

Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Netus	51	1509	60	16,3	36-10

Ráno 8.8. pátek

Probudili jsme se před osmou. Tedy definitivně probudili. Podle slov ostatních se toho moc nenaspalo. Janka se včera připálila a večer jí už druhý den bylo nevolno.

Dig.

Naštěstí je to vždycky ráno zase dobrý, takže bude na vině fakt to slunce a sním úžeh, úpal, nebo co to je. Snažím se do sebe nalít co nejvíce tekutin cestou, ale moc mi to nejde. Sucho a vedro k tomu, to je ta vražedná kombinace.

Jnk.

Mě pořád zlobí zápěstí a pokouší se o mě něco jako chřipka. Plašan je taky nějaký pomačkanej, ale neříká nic.

Dig.

Bodejť bych nebyl, když jsem doposud ještě nespal na pořádně rovném místě. Důležité, že Jance je líp.

Plí.

Jana vypráví o mráčkách na noční obloze, ovečkách, koníkách a jiné zvířeně působící dnešní noci v naší blízkosti. Po snídani, v půl desáté odjíždíme. Jen jsme vyjeli na silnici, pustilo se do nás vedro. Ale jede to dobře. Oproti včerejšku se silnice trochu vlní, ale zato je tu nový asfalt.

A tak v naprosté pohodě dojíždíme do Sighishoary. V průvodci píšou, že tu mají krásné historické centrum. Nekecaj. Je to fakt nádherná. A svého času to muselo být neuvěřitelně bohaté.

Dig.

Na věži s místním orlojem, zobrazující alegorie neřestí;

bylo zajímavé nejenom jeho spojení s historií zdejší oblasti, ale i to, že jsme se nahore na ochoze dozvěděli, jak daleko je odud naše Praha.
Plk.

Prolezli jsme jim věž, podívali se na dům, kde se narodil Vlad III. Tepeš Dracula,

prošli téměř celé centrum a takto kulturně syti se vydáváme za jídlem. Plašan prohlásil, že viděl nějakou restauraci u vjezdu do města. Hrozně touží po tom, ochutnat něco místního.

Dig.

Můj názor je zhruba následující. Nacházím se v zemi, kde moc často nejsem a z toho důvodu chci ochutnat i nějakou místní specialitku. Loni v Dánsku se to nepodařilo, ale tam stejně nic neměli. Letos to je jiné. Kurz koruny a RON, čas oběda a nesnesitelné vedro hrají vyložené v můj prospěch. Mám štěstí, že i ostatní má nabídka zaujala, takže se jde baštit.
Plk.

Jdeme tam po svých. Prý je to tak půl kilometru, ale na kole. Pěšky to bylo pěkně daleko.

Po nějaké době jsme našli podnik Joker. Je dost moderní. Objednali jsme si, což zase byla sranda,

a pak nám to začali nosit.

Plašan se tváří nadmíru spokojeně, první jeho chod je držková Čorba. Vypadá to velmi jedle. Konec konců je to jeho akce. V Londýně jsme ho ošidili o Scotland Yard, tak teď něco pro něho.

Dig.

Nejenom, že je to vypadá jedle, ale je to i výborné. Pravá rumunská specialita – Čorba de burta je dršťková polévka bílé barvy, lehce nakyslá. Doporučuji podávat především s bílým pečivem.

Plk.

Jana si dala maso a ostatní smažený sýr. Přinesli nám porce jak pro zasypané horníky. Měli jsme co dělat, abychom to společnými silami se ctí sprovodili z talířů.

Dig.

Smažený sýr byl pravděpodobně z kozího či ovčího sýru, protože měl zvláštní chuť, ale společně s další specialitou – Micci, jsem ho nakonec taky zdlábnul. Teda ty zbytky, které Janka nedojedla. Musím uznat, že restauraci jsem si doopravdy užil.

Plk.

Po výtečném obědě ještě doplňujeme chleba a vodu v obchodě

a pak to přišlo. Opustit město je velmi náročné. Je to tu rozbité a uzavřené.

Dig.

A zrovna v nejužším uzavřeném místě nás potkal nákladák v protisměru. Faj, ten nás ale vyčudil.

Jnk.

A než jsme se nadáli, jsme na hlavní. Bohužel po ní musíme jet. Je strašná, plná aut a hlavně zatraceně do kopce. K tomu je horko jako ve dvou pecích. Jede se střídavě špatně a blbě.

Dig.

Naštěstí tu mají alespoň náznak krajnice, na rozdíl od hlavní highway kolem Sebesu. Ale to vedro je šílené.

Jnk.

Po skoro hodině jsme nahoře. Konečně se to zlomilo a jedeme dolů. Krásných 15 kilometrů. Pak jsme zastavili u plynové redukční stanice, kterou hlídal pes a vysílačka. Pauza. Už ji to chtělo.

Pak zase v klidu jedeme. Po devíti kilometrech odbočujeme na silnici 13A méně hlavní a jede se dobře. Při průjezdu vesnicí Plašan páchnul. Oprava si vyžádala 20 minut a přihlížení místních copii (rumunsky dětí, poznámka překladatele). Naštěstí neškodily, jen se dívaly. Pak jedeme dál. Kus za vesnicí je stánek s melounama. Koupili jsme a naložili Jance. A zase jedeme. V další vesnici si Jana ustlala uprostřed silnice.

Dig.

Protože já už nějak nemám sílu, a zase mi není nejlíp, chtěla mi Jana pomoci do kopce zatlačením. To jsem opravdu nečekala, asi jsem sebou cukla a Jana byla na zemi. Po dobrotu na žebrotu, jak se říká. Promiň. Ale příště prosím přicházející pomoc ohlásit.

Jnk.

Jenom podotýkám, že stánek s melounama, mě píchnutí i Janin pád do vozovky se odehrál v jedné vesnici. Navrhují, abychom ji nazvali prokletou.

Plj.

Po zjištění, že se Jana směje a nic jí není, jedeme dál. Asi v půlce vesnice je nepochopitelná odbočka vpravo dolů. A pěkně rozbitá. A jedeme tam. Prý to vede k nějakému jezeru. Po necelém kilometru zmizel povrch. Je tu docela provoz. Asi to bude dost známé letovisko. Kličkyujeme mezi dírami a auty a snažíme se nedýchat všudyprítomný prach. Najednou je to prudce nahoru. Plašan to jede se střední námahou. Já řadím 1-1 a velmi namáhavě se škrabu nahoru. Jde to mizerně. Štěrky, šutry a písek pod koly kloužou. Najednou je vzadu nějaké haló. Pohledem do zrcátka kontroluju, o co jde. A hele, Jana je zas na zemi. Teda jak ta to dělá... A napříč přes silnici. Provoz v obou směrech se okamžitě zastavil. Nemůžu nijak reagovat. Tady nezaparkuju. Udělám to jinak. Zaberu co nerychleji a až budu nahoře a odstavím Mašinku, půjdu holkám naproti. Koukám, že Plašan už to dělá. Než jsem stihnul záměr uskutečnit, jsou nahoře všichni.

Janka se tváří, jakoby jí uletěli medvědi. Vypadá to, že je jí zase špatně. Už čtvrtý večer za sebou. Přesunujeme se dál. Jezero je docela velké a ke hladině je to ztraceně z kopce a nedá se tam dostat. Po 15ti minutách jsme se doplahočili k vjezdu do

kempu. Teda to je běs! Lidí jak much, všichni dělají kravál, mraky stanů, místo pro nás nikde. Kromě toho nemáme Plašana a Janku. Dig.

Cesta je opravdu hodně rozbitá a Plašanova zadní kolo, ne zcela nafouknuté po předchozí opravě, se opět rozhodlo vypustit duši. Navíc jeho zdeformovaná noha je už spíše nepoužitelná, v důsledku čehož se kolo povaluje v prachu na bůčku. Signalizují závalu dopředu, ale ti už mě dávno neslyší. Tak si tak v klidu přemýšlím, kam bych si tak šla odložit, když do kopce proti mě vyjíždí Dig zkontrolovat, co se děje. Domlouváme se na návratu na hráz, kde to s místem k ležení přeci jen vypadalo trochu příznivěji. Plašan se vrací raději na dvojku, tedy pěšky. Jelikož na ceduli píšou něco o vysokých pokutách, slaňujeme na betonový běh, kde je lidí kopa, koupajících i rybářů. Tudy se tedy asi smí. Na druhé straně nacházíme vhodné místo a hned rozbíjíme ležení. Poté následuje koupel v jezeře. Je to nádhera. Jen dostát se z vody není nejjednodušší, neboť hrana je pod praštěným úhlem a porostlá klzkými řasami. Několikrát sklouzneme zpátky do vody, než se nám všem podaří vyhrabat na břeh. Hanka si někde cestou našla patu.

Jak já to dělám, že zase šetřím večeři. Nicméně celkové ochlazení pomohlo, ráno to určitě doženu. Plašan vaří kaši s pářečkama, hezky mu to voní. Jnk.

A pak už se ukládáme postupně do polohy ležmo, čteme a dobrou noc. Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Bezidu	57	1583	74,5	16,6	38-13

Ráno 9.8. sobota

Ráno se probouzíme do lehounce podmráčeného dne a rozhodujeme se pro lenošíci variantu alespoň části dne. Jednak tu mají prima vodu, pěkně se nám leží, Dig by potřeboval nutně alespoň trochu regenerovat a bojovat s chorobou a vůbec se nám odtud nikam daleko nechce. Po vyhrabání se z pelechů a lehké snídani jdeme rovnou do vody. Slunce si to rozmyslelo a vylezlo naplno. Dig se rozhodl plavat až na druhou stranu přehrady, což je teda pěkně daleko. My zatím s Janou pereme špinavé svršky, které střídavě házíme Plašanovi na břeh do sušičky. Taky jsme si udělali pomoci provázku a skleničky od marmelády jako plováku, vlek z vody ven. Dig byl pryč nejméně hodinu, tak jsme se střídavě namáčeli a vyhlíželi plavající hlavičku. Plašan vylezl na hráz za roh, a hlásil, že viděl i Diga ve vodě i Hanka, jak popochází kolem kol. Navrátili jsme se ke kolům a jali se přebudovávat ležení za účelem vytvoření stínu. Vyvěsili jsme štíty přes kotevní šňůry a váleli se, zobali mňamky, četli a odpočívali.

Kolem druhé jsme se rozhodli popojet o kus dál. Bohužel je opět vedro k padnutí. Tak alespoň koupel před odjezdem a vydáváme se cestou necestou. Digovi se u kukuřičného pole podařilo i zalézat si. Jeden okamžik byl v zrcátka a za zlomek vteřinky už bylo vidět jen ležící Mašinku a Dig nikde.

Na otázku, zda je naživu, se ozvalo zasténání z příkopu, že asi ano. Pak už jsme bez nehod vyjeli do vesnice zpátky na silnici a dokoupili nějaké nezbytnosti, zatímco Plašan odjel hledat benzínku s kompresorem. Přesvědčil nakonec nějakého kamiónáka, aby mu půjčil pumpu nožní.

No, to taky byla akce. Podle mapy se na předcházející cestě nacházela pumpa. Já měl dojem, že jsem ji viděl a protože jsem měl nedofouknuto, tak jsem jel napřed. Jedu 1,2,3,4 km a nic. Pohled do mapy mi říká, že pumpa už byla. Tak se vracím a zase nikde nic. Asi tu pumpu přes noc přestěhovali. Ostatní doplňuji vše možné i nemožné u obchůdku, když tu jsem si všimnul zaparkovaného kamionu s rumunskou SPZ. Tak jsem se na řidiče zeptal, jestli by mi kolo nedofouknul a on, že jo. Vytáhl hadici, strčil mi ji na ventilek a pustil kompresor. Asi to funguje na ty jeho velké pneu, ale na ty mé nikoliv. Tak jsem mu poděkoval a jel jsem pryč za ostatními, abychom konečně vyjeli.

Plš.

Cesta dál vedla převážně po rovině, ale i tak nám to zrovna moc slavně nešlo. Navíc to horko. Naštěstí je na co koukat a co obdivovat. Skoro všude, ale tady zvlášť, mají vyřezávané a jinak zdobené vstupy do dvorů.

Konečně jsme v Sovatě. Tam by měli mít termální Medvědí jezero. Parkujeme na odpočívadle za účelem doplnění energie sezobnutím něčeho k jídlu. Zároveň prohlížíme fotky jezera, které tu mají na poutači. Kolem dokola jen samé věžákovité hotely, zdá se, že mimo hlavní vybetonovanou pláž není do vody přístup. Navíc je půl sedmé. Přehodnocujeme situaci. Termál vynecháme. Aby toho nebylo málo, blíží se kupa dešťových mraků. Do vyhlídnutého místa noclehu nám zbývá asi 15 km. Ty jsou ovšem nekonečné. Fouká poměrně nepříjemný protivítr a síly docházejí. Naštěstí cesta není do kopce, jak se z mapy zdálo, ale údolím se pouze lehce vlní vzhůru.

Máme oči na štopkách a vyhlížíme vhodné nocležiště, Dig už mele z posledního. Hanka taky. Slysíme, jak se tam vzadu o něčem nelichotivě dohadují. Už abychom někde zakotvili.

Konečně na třetí pokus nalézáme přejezd přes potok a náhorní plošinu u odstaveného vozidla na kraji louky. Ačkoliv na nás cestou ani nekápl, muselo tady pršet docela vydatně, podle toho, jaké je tu mokro.

Rozbalujeme ležení a poprvé na této Expedici zaplachtováváme. Vaříme dobroty k večeři a já si vyloženě užívám, že jsem se po 4 dnech nepřehřála a můžu v klidu povečeřet. Za účelem léčby vaříme grog, který Dig kombinuje s Coldrexem. Pak čteme a postupně usínáme.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Eremitu	33	1625	42	16,2	38-15

Ráno 10.8. neděle

Probudilo nás světlo. Je skoro půl osmé. Janky místo ve spacáku je prázdné. Patrně odskočila něco zdokumentovat. Velmi pomalu přicházíme k sobě. Je pod mrakem, ale ne zima. Proběhla snídaneň. Jsme nějakí chciplí. Nikdo se moc nepohybuje. Akorát Jana štrachá. Odpočíváme. A je to tu. Zvítězil nade mnou neudh. Špatně se mi dýchá, navštívil mě kašel a síly mám jak můj nenarozený synovec. Úplně mě vyčerpala cesta za ranní roh, vzdálený necelých 20 metrů.

Tak na jízdu to nevypadá. Začalo pršet. Ne moc, ale vytrvale. Další důvod setrvat zde. Nejde mi spát, protože mě bolí hlava, rozbolela mě kolena a vyrazily opary. To vše mi způsobuje velkou zlost. Kromě toho mi nejde regulovat teplota. Chvilí vedro, že ze mě leje, chvíli severolátní kosa. Kolem deváté snídáme. Nechutná mi. Ale najíst se musím.

A venku, pro dokreslení mé pohřební nálady, prší. Vytáhli jsme knihu a četli. A k tomu zobali. Jak to tak chodí. Před polednem přestalo pršet, roztrhaly se mraky, vykouklo slunce a v doupetí se stalo horko k nevydržení. Odhodili jsme plachty a užívali si sluníčka nekryti.

Ale jen chvíli. Začalo připalovat a tak jsme na místo plachet vyvěsili tepelné štíty a udělali si stín. Bohužel se můj stav nelepší. Dig.

Plašan vyrazil na procházku, stejným směrem jako já ráno. Je tam moc hezký výhled na údolí za lesem. Vrátil se s tím, že dnes už pršet nebude a významně přitom koukal po Digovi. Toma jsme ještě pro forma nabídli závěs na kšandě, ale s díky odmítl. Tak tedy dnes zůstaneme zde. Jnk.

Definitivně se vzdávám možnosti, že bychom dnes odjeli. Zatáhlo se a začalo kapat. Plachty byly bleskově zpět na svém místě. Taky se vrátilo horko. Udělali jsme pauzu ve čtení. Celé dopoledne nám četl Plašan a má toho zjevně dost. Kromě toho se mi ulevilo natolik, že se cítím na spánek.

Probudil jsem se v okamžiku, kdy byly opět snímány plachty. Je mi hůř než ráno. Vedle u Plašanů probíhá velkolepý experiment z oblasti gastronomie. Přípravují bramboráky. Podle toho, co slyším a později i vidím, nápadně to připomíná kapitolu z knihy Povídání o pejskovi a kočičce, Jak vařili dort. Dig.

Pro zpestření jídelníčku jsme letos vyvezli bramboráky v prášku. Celkem nic, co by se nedalo na esusovém víčku zvládnout, zvlášť, když máme spoustu času, světlo a tak. Co byl ovšem kámen úrazu, zapomněli jsme doma skleničku s oleje. Za tím účelem jsme sice v Kauflandu zakoupili menší krabičku margarínu, ten ale bohužel nesplnil svůj účel ani omylem. Tedy možná svůj, margarínový ano, ale funkce smažení byla tomuto tuku zapovězena. No, pak tu byl ještě jeden detail. Při odměřování množství 350ml vody Plašanovi asi trochu ujela ruka a tak bylo těsto dost řídké. Jana nám, ve snaze pomoci těsto zahustit, nabídla zbytek své bramborové kaše v prášku. To asi taky příště vynecháme. Jnk.

Plašanům tam fakt chyběla už jenom ta myš a kost. Ale těsto se navzdory všemu vydařilo. Prý bylo i chutné. Akorát se smažením to začala být bída. Už volba tuku nebyla vlastně volba, ale v předešlých dnech nebylo možné koupit nic jiného než jakýsi margarín. Když jej Janka kydlala na víčko, začaly se dít věci! Sice to tálo, ale prskalo to, škvířilo a

oblak nad tím byla vodní pára. Neodradilo ji to. Do dění na víčku vložila lžíci těsta. Potud v pořádku. Ještě chvíli to vypadalo, že všechno proběhne v klidu. Po pár minutách ohlásila Janka neoddělitelnost těsta od víčka. A to i za použití násilí. No a je to. Zkusili jsme jiné víčko. A jiné ruce. Zase špatně. Ani třetí, hliníkové víčko nepomohlo. Tak je to těstem. Asi tam vadí ta myš.

Dig.

Nehodlali jsme to ovšem vzdát tak lehce. Po třech víčkách zralých k odsekání je stále ještě těsta kopeček. Volím variantu uvařit je jako noky ve vodě. Výsledkem je něco jako kříženec kaše a polévky, naházeli jsme do toho ještě kus herkulesa a tvrdého sýra. Plášan to chvíli likvidoval a pak prohlásil, že to je nejhorší jídlo, které jsem kdy uvařila. Tak dobrá, přiznávám porážku a zbytek obětujeme místním vodním bohům nebo rybám. Jana mezitím stihla uvařit skvěle vypadající čočkovou polévku, u Digů aspoň mlsali sušenky. Večer se nám snad povede něco lepšího k večeři. Zase si čteme, válíme se

přítom a pomalu přichází večer. Ještě i Jana mezitím vyrazila na obhlídku okolí. Vaříme tentokrát už jedlé večeře, Digovci ze solidarity k nám alespoň připálili ochucenou rýži. Úsínáme a těšíme se na zítřka. Dig už něco štoural v nářadí, lepil duši, je jasně vidět, že je mu o něco líp. Tak dobrou.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Eremitu	0	1625	0	0	27-11

Ráno 11.8. pondělí

Probudili jsme se před sedmou. Za horizontem vychází slunce. Snídáme, balíme a dneska i přes mou lehkou slabost pojedeme.

Svítlí slunce, ale nepálí. Oproti včerejšku se dnes cítím docela fajn a jede se mi nad očekávání dobře. Projíždíme první vesnicí. Rádi bychom dokoupili vodu, protože včerejšek nás o všechnu připravil. Zastavili jsme u krámu, vstoupili dovnitř a nic. Nemají vodu, nemají pečivo, jsou při pondělku prázdní. No nic, jedeme dál. Pokračujeme po vedlejších silnicích a jede se báječně. Akorát jsou tu a tam díry v silnici.

A to ve velkých shlučích, na nepochopitelných místech a neuvěřitelně velké a hluboké. Samozřejmě v okamžiku, kdy je chceme objet, jede něco proti, nebo za náma. Nakonec jsme se naučili, že pokud objíždíme, ignorujeme všechno kolem. A funguje to. A tak si užíváme jízdu až před město Reghin. Tam najednou zmizela silnice. Padouši! Sjeli jsme dolů a jsme ve městě. Mají tu rozestavěné dva kostely a u nich se točí taška. Ano, globalizace budiž pochválena. Je tu Billa. Zajeli jsme k ní a nakoupili. Dig.

Obzvláště Jana se rozšoupla. Naplnila si košík samými dobrotami, prý že se teď bude trochu rozmazlovat.

Po nabouchání všeho do bágů ještě testujeme místní luxusní WC, kde též doplňujeme sprchovací vodu. Pak se trochu motáme na výjezdu z města. Mají tu nějaký zbrusu nový obchvat pro nákladáky a tak všechny cesty odtud, zdá se, vedou do Bistrici, kam chceme. Ale my bychom tam rádi po vedlejší silnici přes Batos. Nakonec se Plašan šel zeptat do penzionu, ze kterého s ním vyšel mužik, skočil do dodávky a prý že máme jet za ním, že nás vyvede. Tak to jsme tedy nečekali. Jsme tedy na správné odbočce a rádi bychom se odložili někam do stínu a nasypali něco do bříšek. Nalézáme kraj lesa, který přesně splňuje naše představy.

Po občerstvení jedeme dál, misty děravou silnicí, v docela slušném tempu. Mírně se vlní vzhůru, jede se pěkně. Jen Hanka za námi někdy zaostává. Přijeli jsme do Sieu, kde by měli mít nějaký hrad. Kromě dvou kostelů a několika výstředních domů jsme ale nic podobného hradu nenašli.

Jsme na rozcestí, odkud ale kupodivu neodbočuje cesta žlutá, jak je nakresleno v mapě, ale bílá, jak je to vidět v realu. Jak se to liší? Žlutá cesta je tak u nás silnice spíše 3. třídy, asfaltová, pro auta luxusně sjízdná, i když někdy s množstvím děr. Provoz mírný, pro kolo ideální. Bílá je na tom hůř. Je většinou šterková, prašná, mírně zpevněná letitým udusáním, nicméně pro auta sjízdná a domorodci využívána jak vozmo, tak koňmo.

Pověšinou zkratkového charakteru, nebo do vesnic, kde se zatím nezmohli na lepší povrch. Vybíráme si právě tu bílou, neb je pro nás nejvhodnější, protože se tak vyhneme všem hlavním silnicím kolem Bělé.

Začínáme, jak jinak, stoupat. Po prvním kopci se terén zplošťuje a sjízdnost je přiměřeně dobrá.

U stromu, na němž visely švestky a hned vedle špendlíky jsme sebou pláclí na trávu za účelem odpočinku a Hanka nám přečetla kus knihy. Před výjezdem jsme se namočili, protože slunce už zase nemilosrdně pálilo.

Pozvolna jsme vjeli do vesnice Soimus. To je teda síla. Nemají tu nic, než rozblácenou cestu do hrozného kopce nahoru. Tady to musí vypadat, když zaprší. Úprostřed v kopci se ale překvapivě skvěl nádherný kostel, ve výstavbě.

Namáhavě supíme k poslednímu baráku, kopec ovšem pokračuje, povrch je strašný, kola poskakují po kamenech, místy kloužou, pere do nás slunce, jede se vyloženě bídě.

Na konci vesnice jsme potkali povoz, na jehož valníku mládež neskrývala radost, když viděla, jak jsme se namáhavě plahočili vzhůru. Ďáší věděli, co nás ještě čeká.

Vidím velký travnatý kopec s křížkem vysoko před sebou a není mi jasné, kdo nás tam dostane. Áha, už to vidím, cesta se vine po úbočí v širokých serpentínách.

A po těch se jede vcelku obstojně. Vidíme Hanku, jak dvě zatáčky pod námi vede kolo. Konečně jsme se vydrápali nahoru a sladkou odměnou nám byl nádherný výhled do širokého okolí. Vyšla jsem se na průzkum a na hořejší plošině jsem našla skvělý travnatý pás, který úplně zval k tomu, abychom se na něm rozložili. Zkousím nakazit nadšením ostatní a daří se mi to. Je rozhodnuto, dnes spíme tady, na této přírodní rozhledně.

Několikrát kolem nás prošel pasdček s houfem oveček. Snažil se s námi komunikovat, ale moc nám to nešlo. Vyrazil z nás jenom, že jedeme do Bystrice.

Večer jsme rozdělali na cestě malý ohýnek a opékali buřty. Slunce mezitím pomalu zapadlo a zbarvilo panorama hor do tmavofialova. Společně s křížkem je to úplný kyč, ale krásný.

Večer se pak zvedl vítr a tak jsme na noc postavili hradbu z kol a bagáže kolem nás, aby nás chránily.

Usínáme po dvou kapitolkách pod klenbou hvězd. Měsíc svítí jak rybí oko. Je tu nádherně.

A stejně je to ta nejkrásnější svatební cesta, jakou jsem kdy zažil. ☺ Tohle místo se mi moc líbilo.

Plš.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Soimus	52	1699	73	15,1	28-13

Ráno 12.8. úterý

Probuzení je nádherné. Svítí slunce, lehce pofukuje, máme skvostný výhled.

Po obvyklých ranních procedurách odjíždíme. Je to sice z kopce, ale příšerným terénem. Bahno, kaluže, šutry, bordel. Jede se příšerně.

Dig.

Přímo uprostřed rozbahněné cesty se objevují maxilouže.

Na výběr zbývá většinou varianta odhadnout, kde jsou nejměkčí a směle do nich. Objet se nedají, není kudy. S Janou jsme objevily vlevo pole a na něm brambory.

Hned jsme šly okouknout, jaké jsou a dvě, tři si šouply do báglů. Nic zvláštního, ale do polévky budou dobré. Jnk.

Po několika kilometrech jsme na asfaltu. Obrovská úleva. Navíc to jede z kopce. Takže se držíme kolem přejezdu 23 km/h. A pak je to tu. Kopec nahoru a výheň. To se nedá.

Zastavujeme ve stínu. Odpočinek, chlazení, stín. A zase nahoru. Je to strašné. Ale vyjeli jsme to. Pak jsme se z opačného kopce vrátili na staveniště. A z něj pomalu vjeli do Bistrite.

Je to tu nějaké veliké a civilizované. Zastavujeme u benzínky a doplňujeme vodu na sprchování. Dig.

Nic moc. Přemýšlím nad tím, jak se odsud co nejrychleji dostat pryč a kupodivu se mi to i daří i s tím, co jede za mnou. Jak se později ukazuje, tak směr byl odhadnutý správně. Plš.

Je horko a dál pojedeme do kopce.

Ještě než jsme město opustili, podařilo se nám zatočit do comerzial zone. Koukají tady na nás, jako kdybychom jim něco ukradli. No, jedeme pryč. Nad městem je opravdu stoupání. Ale není tak hrozné, jak jsme čekali. Horko je a tak několikrát zastavujeme ve stínu a někdy se sprchujeme tam, kde zrovna jde zastavit.

Za necelou hodinu jsme nahoře. A mažeme dolů. Potíž je jen v rozbité silnici. Držíme maximálku 50. I tak Jana ztratila přídatnou vodu v PET láhvi. Odletěla do příkopu, tam se odrazila a vletěla na mě. Přesněji, trefila mě do pravého pedálu. To bylo dobře. Kdyby pedál minula, vletěla by mi pod zadní kolo. Ještěže tak. Janka jedoucí přede mnou to nepřehlédla. Gestikulací přes zrcátko jsme se domluvili, že nezastavujeme. Dojeli jsme dolů. A hned ke krámku.

Zajeli jsme za roh do stínu a já zůstal u kol. Sotva ostatní odešli, shromáždily se kolem mě děti ve věku 5 - 6 let. Zbožně na mě koukaly, jak provádím drobnou údržbu na všech kolech. Objevil se jejich vídce asi 12 let a držel je ode mě. Chvilí se osměloval a pak se zeptal na kilometráž. Pro zvýšení prestiže jsem na CC nastavil kilometráž za rok. Takový údiv už jsem dlouho neviděl. Pak si všiml obou sirén. Ukázal jsem mu, co umějí. Měl nelíbenou radost. Přišli ostatní. Když viděli obecenstvo, přidali se k hýčkání. Plašan jim z velkého pytle nabídl bonbóny a Hanka dala jedné dívence pohlednici. Ta si ji držela jako svátost.

Dig.

Nákup tady byl vyloženě příjemný, neboť obchod byla samoobsluha. Těch tu na vesnicích zas tolik nemají. Tak jsme si v klidu mohli vybrat, co koupit. Měli tu broskve, skvělý chleba a Janě tu dokonce avaril i kafe. To je, co? Jnk.

Naložili jsme nákup a vyrazili do vedra. Je strašně. Kromě toho je silnice poskládaná z panelů. Lehce se houpe.

Za pár kilometrů je městečko Nasaud. Tam jsme zastavili v centru v městském parku. To je místo pro oběd. Udělali jsme si pohodlí, najedli se a chtěli přečíst kapitolku. Po dvou stránkách se na kostele za našimi zády rozezněly zvony. Nebylo rozumět vlastnímu slovu. Tak nic. Jakmile utichly, četla Jana dál. Zase jen chvíli. Znovu se začalo zvonit. Když nám to udělali potřeť, bylo to jasné. Kolem nás prošel pohřební průvod. No, klid tu nebude, pojedem dál.

Opustili jsme město a rozpálenou silnicí pokračovali. Po několika kilometrech jsme náhle zastavili. Uniká mi proč. Teprve za chvíli mi řekli, že to vedle nás je řeka, a v ní voda a to je příležitost na koupání. Provedli jsme. Tak, jak jsme byli. Voda byla neskutečně teplá. Ale osvěžila. A jedeme dál.

Dig.

Konečně jsme zase v přírodě, jedeme po přiměřeně rušné silnici, tj. nejezdí tu moc aut a kolem je zeleno. A ta voda je báječná.

Jnk.

Celou dobu se suneme údolím, silnice je pěkná a maličko se houpe. Zase jsme zastavili na koupání. Tentokrát u nějakého soutoku, kde stojí starý mlýn. Nebo spíš mlýnek. Hanka tvrdí, že je jí špatně. No, tak to jsme přesně potřebovali.

Dig.

Naštěstí víme, že máme před sebou dnes zhruba kolem dvaceti kilometrů, takže si relax klidně můžeme dovolit. Cachtáme se pod soustavou jezů v potůčku, který přitéká od mlýna i v hlavním řečišti a pak ještě chvíli schneme. Kus od nás natírají majitelé nevkusně zeleného baráku plot, přičemž nás po očku sledují. Tak zase popojedem.

Jnk.

Cesta byla naplánovaná jako výjezd údolím kolem horské říčky a proto od začátku tak mírně stoupala, chvíli les a chvíli zase slunce, no prostě byla příjemná.

Plj.

Vykoupali jsme se, přemáchli nějaké svršky, odpočinuli si a zase na cestu.

Porád je horko. Ale kolem je to krásné. Jenom jedeme moc pomalu. A z toho mě začaly bolet nohy. Když jsem požádal o zvýšení rychlosti o 2 km/h, bylo mi řečeno, že jestli si pamatuju, stálo se kvůli mě celý den, a teď se sice jede pomaleji, ale jede. No dobrá, já si někde chcípnu sám.

Jedeme pomalu dál. Silnice ztratila na kvalitě, kroutit se údolím, jedeme pomalu, asi mi upadnou nohy. Už nevím, jak se dostat do záběru. Jet s přitaženou parkovačkou se mi nechce a tak jedu aspoň se zapnutým generátorem. Nepomáhá to.

Zvolna se blížíme k sedlu, které máme přejet zítra. Zase zastavujeme. A dějí se podivné manévry. Otáčíme se. Že bychom přejeli nějakou odbočku? Otočili jsme se a vrátili se pár metrů k odbočce ze silnice. Janka zmizela. Aha asi roh. Zatím se připravuju na další jízdu. Janka se vrátila a o něčem debatuje s Plašanem. To asi za chvíli pojedem. Místo odjezdu zajel Plašan na odbočku. Pak kývla Janka na mě, že tam mám jít taky. Aha nocleh. Tak jo. Našla moc pěkné místo.

Dig.

Od Fiadu, který jsme určili jako nejbližší možné místo noclehu jsme začali pokukovat po noclehu. Hanka vůbec nevypadá dobře, najeto máme, sedlo si necháme na zítra tak, jak je plánováno. Nad úrovní silnice jsem si všimla nesekaného pásu louky a seníku. Kdyby tam tak vedla nějaká odbočka. A hele, je tam. Sice prioritně vede ke stavení vlevo, to je ale vysoko a daleko. Na loučku vpravo se lze klidně zašít. Jen tu mají vysokánskou trávu. Přivolala jsem ostatní ke konzultaci a vybrali jsme místo pod stromem.

Jnk.

Zajeli jsme tam, zaparkovali, rozložili ležení, povečeřeli, přečetli kus knihy a zalezli. Dig.

Hanka se klepe jak ratlík ve spacáku a odmítá cokoliv jíst. Je to jasné, přebrala sluníčka. Snad jí bude ráno líp. Digovi jsme přenechali kus rizota, které už se do mě nevešlo a pak to dorazil Nutellou. K tomu jsme pozobávali nějaké slanosti. Poměrně brzo upadáme do spánku. Ráno bychom měli vyrazit zavčas, ať nelezeme do sedla v poledním slunci. Tak dobrou. Jnk.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Fiad	60	1770	71	16,1	41-11

Ráno 13.8. středa

Probudili jsme se do vlhka. Jsme v hlubokém údolí a rosa nemá kam padnout. Tak si vybrala nás. Na vršky protějších hřebenů svítí slunce. Nejvyšší čas začít pracovat na odjezdu. Dneska je před námi další sedlo a zdolávat jej v poledním parnu by asi nebylo ono. Hance je po včerejšku pořád špatně. Nejlí. Dig.

Ale tvrdí, že jí je líp a může jet. Trochu předčasně se převlékla do mokrých jezdeckých propriet a klepe se jak drahý pes. Jnk.

Pomalů se smírůjů s myšlenkó, že do sedla ji táhnu já. Po sbalení jedeme. Zpočátku je stoupání mírné, ale téměř pořád na sluníčku. A je horko. Dig.

Nicméně po výjezdu vyrazila Hanka jako srnka. Asi po kilometru jsme jí dojeli a sebe jsem předsunula jako vodiče. Dokud silnice nezačala finálně stoupat, jeli jsme celkem v dobrém, poklidném tempu. Vesnice tu mají nekonečně dlouhé. Zvlášť když chcete hned za vesnicí zastavit na roh a napít.

U železničního mostu jsem se osvěžila v ledovém potoce a hned se mi šlape líp. V další vesnici jsme minuli u sloupu sedící tlupu batůžkářů. Hele, mluví česky a čekají na bus. Jnk.

Stoupáme a stoupáme, až je před námi skutečný výjezd do sedla. A ten Hanka podle předpokladu nemá. Tak hajdy na špagát, a jedeme. Dig.

V zatáčce nás míjel autobus a za zadním sklem na nás mávala spousta rukou. To byli ti naši češi. Jnk.

Pravda, s Hankou na špagátě nejedeme nejrychleji, ale za značného úsilí jsme za 15 minut nahoře. Dig.

Tak já jsem si to užil zase trošku jinak. Už od rána jsem potřeboval shodit nějaká ta kila a schoval jsem si to na finále výjezdu sedla. Zatímco ostatní dřeji jak mezci, tak já seděl v posranném lesíčku na konci cestičky v břehu potoka a tlačil. Po dokonání všeho potřebného jsem se v klidu sbalil a vyrazil kupředu. Před vrcholem jsem předjel i Janu. Byl to příjemný výjezd. A teď to pojede zase dolů. Plš.

Je tu hospoda a z ní se velmi hlasitě a velmi kvalitně linou zvuky místní hitparády. Pivo mi bylo zamítnuto. Prý se ochladím cestou dolů. No co se dá dělat.

Ale je fakt, že to zase jedeme z lepší strany. Tady je vidět silnice v dáli a hluboko pod námi. Sjezd je trochu namáhavý. Silnice je rozbitá a jízda vyžaduje plnou pozornost a hodně manévrování.

Dig.

To je sice pravda, ale pohled na okolní kopce je nádherný, a když člověk nemeteli jak namydlený blesk, tak ho lze náležitě vychutnat. Tedy v přestávkách mezi dírovými manévry.

Jnk.

A jsme dole. Panoramata byla úžasná. Městem jsme projeli bez obtíží a zastavili v dalším pro vodu, drobný nákup a za mostem lehký oběd u řeky. Tamo pracující makáči měli zrovna pauzu a bedlivě sledovali Janu, Janku a Hanku jak se koupou. Stálo jim to za to, přestože dříve jmenované byly v tričkách.

Krátký odpočinek a jedeme jinak. Je vedro na padnutí. Přesto se jede docela dobře. Rychlost se drží kolem 23, lehounce fouká proti. Ale je to horké.

Po několika kilometrech je hned vedle silnice areál s kostely. Přesněji s jedním moderním a ohromným a druhým celým dřevěným a hezčím. Ten velký nás nezajímá, ten

dřevěný ano. Zamanévrovali jsme k němu a chtěli si ho prohlédnout. Zvenku to není problém. Vnitřek je zavřený, protože tam pracují restaurátoři. Přesto Plašan jejich vůdce uhranul a pustili nás dovnitř. Jen nechtěl, abychom fotili. Teda, ale bylo to úžasné. Zvenku bylo k obdivování jednak to, jak sesadili k sobě všechny dřevěné propriety a udělali aby to bylo pěkné a zevnitř pak ruční malby. Něco takového jsem ještě neviděl.

Dig.

Cesta vede podél břehu řeky, takže víceméně z kopce a po rovině. Navíc zde jsme si s Jankou dali sladký oběd z místních specialit. Nebylo to špatné, ale ani žádný zázrak.

Plš.

Jedeme údolím, před žárem se není kam schovat. Samozřejmě jsme dělali zastávky ve stínu a sprchovali jsme se, ale na opravdové ochlazení je to málo. A pak Plašan prudce odbočil vlevo a bylo to.

Ocitli jsme se patrně u nějakého bývalého sportoviště u řeky. A hned do vody. Je teplejší než u makáčů a smrdí rybinou. Je nám to ale dost jedno. Ochladili jsme se a přečetli další kapitoly z knihy.

Dig.

Já jsem při tom odpočinku u knížky dokonce usnula. Po probuzení je třeba další koupel.

Jnk.

V 16.30 se opět vydáváme na cestu. Je strašně. Kdyby někdo škrtnul, určitě by se vznítíl vzduch.

Silnice dál vede údolím po rovině. Ukolébalo nás to, a když pak byl v jedné vesnici vyhoup, málem jsme ho nevyjeli. Kupodivu se pořád jede dobře. Dojeli jsme do Vadu Izu, kde končila tato pohodová silnice a dál máme jet 6 kilometrů po hlavní do Sighetu Marmathei. Nedělá nám to většinou problémy.

Pak Plašan zamanévroval do zdejší zeleně a zastavil. Jde se nakupovat. Je to předposlední možnost rozházet Rumunská platidla. Ještě bude šance zítra, až tudy

pojede na celnici. Budeme to tu slavnostně opouštět přechodem na Ukrajinu. Ale ještě chceme vidět jednu pozoruhodnost - veselý hřbitov. To ví Janka, co to je. Dig.

Veselý hřbitov je kulturní památka, kterou zmiňují snad v každém průvodci o Rumunsku, který jsme otevřeli. A že jich nebylo málo. Je tu hřbitov, kde každý náhrobek má na sobě obrázek, kdo je tam pochovaný a prý humorným způsobem popsána jeho charakteristika. Nápisy jsou kupodivu v rumunštině... Prý ho tam založil místní řezbář a že těch náhrobků stačil vyřezat, jen co je pravda. Vše je prý laděno do modré barvy a celkový dojem působí veselým dojmem, který u hřbitovů nebývá zvykem. Ale to uvidíme až zítra v Sapintě.

Dnes jsme se rozložili hned za městem za kolejemi v trávě vedle kupky sena. Tráva je tu příjemná, ale bydlí tu obrovský mrak komárů. Téměř se koupeme v repelentech, aby nás nechali aspoň chvíli na pokoji. Na poslední večer v Rumunsku jsme si v obchodě koupili víno, nějaké slané a taky melouna.

Vaříme samé dobroty a cpeme si bříška, až funíme.

Zapalujeme si k tomu svíčky, úplná rumunská romantika. Jen kdyby ti komáři v noci tak nežrali. ***Jnk.***

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Sarasau	42	1854	84	17,6	38-13

Ráno 14.8. čtvrtek

Moc jsme toho nenaspali. Můžou za to komáři. Pokusy o spánek jsme přerušili, sotva se udělalo světlo. Za klení a nadávek jsme posnídali a davaj pryč! ***Dig.***

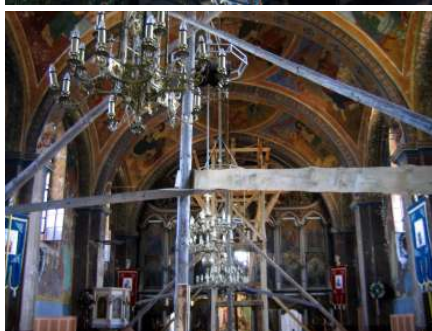
A meloun jede s námi. Píchnem ho někde cestou.

Jnk.

Je to jasný jako facka. Všichni upíři se převtělili do komárů a ti se vrhli na nás, protože věděli, že zítra už budeme na Ukrajině. Hajzlíci jedni vyčůraní, bestie krvelačný, hajzlové nenasytí. ***Plš.***

Jeden z našich dnešních cílů je Veselý hřbitov. Je to ve vesnici Sapinta a odtud by to mělo být vzdáleno 15 km. Jede se dobře, převažuje mírně skopcovitá silnice, samozřejmě, jak je tu zvykem, plná výmolů a děr. Slunce sice svítí, ale ještě nepálí.

Za 45 minut jsme u vchodu. Kromě hrstky makáčů jsme tu první. Plašan u kasy zařídil vstupenky, ke kterým patří i pohlednice. Prošli jsme jim to, prohlédli si to, zhodnotili jako velmi zajímavé a pěkné, leč neznaje jazyka, ta lepší část nám zůstala skryta. Jde o to, že na každém náhrobku je humornou formou popsáno, co byl dotyčný za a jak odešel ze světa.

Ještě jsme jim prošli suvenýry a jedeme zpátky do města.

Dig.

Suvenýry mě zrovna moc neberou, ale za rohem si pamatuju, že měli poštu. V Sighisoaře jsme sice koupili pohledy, ale známky tu prodávají jen na poštách. Tak dnes je jedna z posledních šancí nějaké ulovit.

Jdu se tam podívat. Mají otevřeno. Vcházím dovnitř a za okénkem nikdo není. Přichází další zákazník a něco se mě ptá. Bohužel naprosto nevím, na co, ale tipuji něco ve smyslu: „Taky jdete na poštu? Áha, on tam nikdo není, tak to bude na dlouho.“ Po 5 minutách mě to přestalo bavit a vracím se zpátky k ostatním. Z Rumunská tedy pohledy nepošleme, tak třeba to vyjde ze Slovenska. Jnk.

Odjíždíme. Začíná být horko. Asi v půlce cesty jsme odpíchli melouna, kterého od včera s sebou tahám. Byl dobrý, ale jak se později ukázalo, ne úplně vhodný pro zaživací trakt Jany.

Po pár kilometrech a několika zastávkách kvůli Janě jsme zpátky ve městě.

Včera Plašan na benzínce zjišťoval, jak je to s tím hraničním přechodem. Ted' se tam jedeme podívat a pak v posledním rumunském obchodě rozházeme zbývající zdejší peníze.

Přechod jsme našli hned. S tím rozhazováním to bylo slabší. Nějak to přišlo, že máme málo času a nemůžeme do většího obchodáku. A najít tady kráček je dost náročné. Po manévrování a jízdě jsme se ocitli u nádraží. Tak sem jsme nechtěli. Je to tu odporný a v obou kráčkách mají kulový. Ještě jsme popojeli a kráček našli. A nebylo co koupit. Tak jsme se nafasovali vínem, kořalkou, nějakými limoškami, zobem a to bylo všechno. Plašanům se povedlo rozházet vše. Nám zbylo 60 RON. Tak jsme ještě jeli do banky vyměnit. Pak už jsme mazali na hranice.

Dig.

Jsmo trochu vázaní časově odjezdem vlaku z Ukrajinské ze Solotviny. Máme s sebou nějaké jízdni řády, co jsem vyčuchala na internetu a v nich píšou, že vlak by měl jet kolem 13 hodiny. Nevíme, jak dlouho s námi budou cvičit na hranicích. Na těch Rumunských to vypadá příznivě, nikdo tu našim směrem není. Ale jak to bude vypadat na Ukrajině nikdo neví.

Jnk.

Pravda, pamatuju obstrukce na hranicích u nás, ale dávno jsem zapomněl, jaká to bývala pakárna. Na rumunské straně mostu nám celník vzal pasy, podíval se do nich a pak se na něco vyptával. Vrátil pasy a poslal nás přes.

Na druhé straně nám hned u cedule Ukrajina nacpali k vyplnění bumážíku. S ní jsme dojeli do celního a vyplnili podle vzoru. Pak jsme se postavili k okénku u pasů a trpělivě čekali, až celník naklofe naše údaje do PC. Mezitím dorazila z Rumunska početná skupina a hned se všichni hnali před nás. Celník rozhodl, že počkají.

Tak, vstupem jsme prošli. Ted' nás Plašan navádí na nádraží. Už spěcháme hodně. Dojeli jsme tam na první pokus.

Nádraží je několik slepých kolejí. Dál trať nevede. Na poslední stojí přistavený vlak i s lokomotivou.

Všude je ticho a klid, pod vagóny se schovávají před vedrem kozy.

Plašan, Jana a Hanka jdou zjistit, jak je to s jízdenkami. Nebyl jsem u toho, ale Plašan začal být hlučný a veselý. Viditelně ho baví navazovat kontakty s lidmi, zejména s takovými, kterým nerozumí ani slovo. Dohodli cosi, s tím, že to bude stát 100 Hřiven. Pak vzali s Hankou kola a jeli někam do města vybrat.

Za nějakou dobu se s úspěchem vrátili a nastalo další kolo vyjednávání, tentokrát o dopravě kol. To je složitější. Tady se nezabývají služebními vagóny. Pokladní odešla k vlaku mezi rozpálené koleje a cosi dojednávala s mašinfírou a pak s takovým podivným týpkem.

Dig.

Týpek se kupodivu nepřišel zabývat tím, jak naše kola do vlaku dostat a kam je dát, ale pouze vymyslel, že lístek za ně bude stát 15 hřiven. Což znamená další cestu k bankomatu, teď již po svých. Hance dělám doprovod tentokrát já.

Hned jak nám dovolili nacpat kola do rychlíku, který prý jede bez přestupu až do Čopu, tak jsme toho využili a opatrnými manévry začali pasovat kola s bagáží do vlaku. Máme na to dost času, protože vlak odtud odjede až před 16 hodinou.

To jsme nemuseli tolik pospíchat. Na druhou stranu, alespoň je čas v klidu všechno vyřídít. Odstrojili jsme část batohů a i s koly zabrali vstupní uličku, jinak též kuřárnu, jak se později ukázalo a dvě kupátka. Sami jsme pak obsadili ještě jedno. Proč ne, vlak je úplně prázdný. Pak jsme se přesadili ven do stínu a četli si a odpočívali.

Mezitím přišla spousta lidí, někteří si jen popovídat, jiní za účelem cestování. Deset minut před odjezdem mašinfíra nahodil motor mašiny a to byl ten správný spouštěcí mechanismus k nastupování.

Několik zastávek jsme projeli v klidu, přistoupili nějací pasažéři, ale obsazovali prázdná místa kolem nás. V Tjačevu to začalo být horší. Přišli břichatí pořežové a zachtělo se jim sedět právě tam, kde stála Digova Mašinka. Plašan se snažil uklidnit situaci a po chvíli křiku a přetahování jsme za dohledu průvodčího vecpali Mašinku k Plašanovu kolu vedle do kupátka. Dig skřípal zubama, ale zůstal zatím sedět. Trochu manévrujeme s batohy, abychom

zabrali méně prostoru. Je nesnesitelné vedro, vzduch ve vlaku se téměř nehýbe. Mám pocit, že se rozpustím.

V Korolevu stojíme téměř půl hodinu. Přistupují noví a noví pasažéři a ne ledací. Tedy s ledascím. Tady je totiž úplně běžné nastoupit s nákladem košíků, ovoce, případě jiných prodejných komodit v množství vskutku gigantickém a toto pak rozptýlit po celém vlaku za vydatné pomoci většiny cestujících. A tak se postupně moje kolo ocitlo naležato v horních patrech vlaku, odkládací police byly zatíženy více než 100 kilovým nákladem švestek, jablek, pytle s košíky visely různé pod stropem a vagon se zdál být nafukovací.

To vše se odehrávalo za občasných hlasitých slovních výměn mezi cestujícími, ale více méně v pohodě. Jen kdyby tu nebylo tak příšerné vedro.

Po pěti hodinách jízdy jsme konečně v Čopu.

Tak, teď to začne. Proplétáme se mezi česky mluvícími batůžkáři, které pouštíme před sebe, a ostatním davem kolem nás, postupně se všemi bágly a koly. Je to děs. Zdá se, že všechno je vyloženo, uť.
Jnk.

Popsaný je to doopravdy moc hezky, sám bych to asi nezvládl lépe. Já už jsem na Ukrajině zažil osobák, tohle bylo něco podobného, ale svým způsobem taky krásného. Vzpomínám si na to, jak jsem procházel vagón a viděl jsem, jak lidé, co přišli, tak si sedli ke stolečku, rozbalili utěrku, nakrájeli zeleninu, salám a pečivo a začali jíst. Poté, co přišly dámy s nekonečným počtem balíků švestek a jablek, stihly se během krátké chvíle pohádat s půlkou vagónu, aby vzápětí tu stejnou půlku zaměstnaly vyhazováním 25 kg těžkých krabic (ve kterých těch kilo bylo min. k 35 kg) na horní police. Určitě nezapomenu ani na to, jak si bodrý chlápek ze sousedního kupé za odměnu vyhrabal hrst švestek a pak i další pro naše děvčatky, které taky pomáhaly. Ukrajinci jsou zvláštní lidé, hodně pracují a nemají to ve své zemi jednoduché. Škoda jen, že se pracovně setkávám jenom s tou horší částí.
Plš.

Dig obchází naše mládky a kontroluje škody. Hanka má píchnuté přední kolo. Postupně nastavujeme, Dig opravuje a my jdeme s Plašanem zjišťovat, jak odtud. Vlak by jel do Čierne nad Tisou, ale až ve 4 ráno. A protože je to pár kilometrů, pojedeme tedy po svých. Je tma, ale teplota stále nezvykle vysoká.
Jnk.

Cestu navíc znám, takže nám tma v postupu nevadí.

Plš.

Opuštíme nádraží. Mají tu módu postávat večer na krajnicích a silnice a překážet. Ať už jen tak, nebo ve skupince, případně ještě s mopedem. Nicméně silnice je krásná, hladká a rovná. Jedeme rychlostí jen málo pod 25 km/h. Smutné je, že Dig Plašanovi nedokázal opravit hlavní osvětlení, poškozené při nakládce do rumunského vlaku. Teď jede třetí a jde mu jen výstraha. Mně zhaslo přední. Je to rovněž následek dopravy vlakem. Tentokrát ukrajinského. Takže první jede Jana, pak já, za mnou Hanka a kdesi vzadu se tu a tam ozývá vzdálené „za náma“ z úst Diga. Jede se dobře. Po asi desítky kilometrů jsme uhnuli z hlavní do úplné tmy. Vede nás Plašan. Rozpustili jsme formaci a ti, co jim fungují světla osvětlují silnici. Postup se nezpomalil. Jen by to chtělo čírací pauzu. Podle Plašana jsme hodně blízko hranic a pokud by nás pustili na druhou stranu, chtělo by to jet nalehko.

Tak, hotovo, jedeme dál. Nijak se neochladilo. Jedeme noci, až jsme se ocitli ve vesnici. Je tu pár stánků a Plašan tvrdí, že už jsme tady. Nezpomalujeme. Za krátkou rovinkou jsou spuštěné závory a za nimi stojí 3 vojáci. Dojeli jsme až k nim a zastavili. Koukali na nás a viditelně nevěděli, co mají dělat. Jsme narušitelé a chceme utýct z Ukrajiny? Nebo snad protistátní živly, co chtějí emigrovat? Asi se jim ulevilo, když jsme se jich ptali pouze na možnost průjezdu v tuto hodinu. Sdělili nám, že je zavřeno a že zítra v devět se otevírá. Taky něco říkali, že máme jet do Užgorodu, kde mají otevřeno celou noc. Tak to se nám opravdu nechce, vzhledem k tomu, že chceme do Čiernej nad Tisou, která je odtud kousek. Otáčíme se a vracíme k odbočce kamsi mezi stromy, kterou jsme si pro tento případ vyhlédli. Po pár stech metrech jsme u ní.

Opustili jsme silnici. Pěkná odbočka, ale vede přímo na hřbitov. Zcela otevřený, bez plotů, jen tak mezi stromy. Po chvíli váhání jsme jej pomalu projeli a za ním našli místočko na spaní.

Všechno je úžasné, až na jedinou maličkost. Strašně tu koušou bzučící potvory. Ihned se převlékáme do nočního a spěcháme pod štít. Digovci a Jana se ještě sprchují a nadávají u toho jako špačci. Pak taky zapadli do ležáků. My s Plašanem jsme si ještě dali pozdní večeři, protože máme hlad jako vlci. Jana prohlásila, že na večeri nemá sílu, u Digů Hanka také rozhodla o studené plotně. Schroustali jsme si, co jsme si, a krátce po půlnoci upadli do komatu. Teda to byl náročný den... Ale od hranic jsme kousek a zítra už budeme na Slovensku, tedy v Evropě.

Jnk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Malyj Slemenyj	42	1914	60	17,7	36-17

Ráno 15.8. pátek

Celou noc bzučeli a kousali okřídlení hajzlové. A nebyli to ptáci ani netopýři.

Probudili jsme se krátce po sedmé. Snídáme, balíme a vyjíždíme zpátky na silnici. Popojeli jsme k hranicím. Před půl hodinou otevřeli. Ze slovenské strany je nával. Tam ještě ani neotevřeli. Vidíme, jak celníci snídají u stolu a družně se baví. Žádný spěch. U nás stojí jen jedna stařenka. Bohužel právě ona je problém. Má něco v nepořádku s dokladama. Blokuje nás asi 15 minut. Pak přišel na řadu Plašan a Janka. Začali je šacovat. Ale až Slováci, Ukrajince jsme v podstatě nezajímali. Ti si vzali jen zbytek bumáčky, že jedeme pryč. Na druhé straně k tomu přistoupili zodpovědně.

Dig.

To je teda fakt, chtěli otevřít úplně všechno, tak jsme se ptala, v jakém pořadí. Když jsem otevřela postupně oba přední bágly a horní nástavbu a pohmatem nic závadného nenašli, přestalo je to bavit.

Jnk.

Ptali se po cigaretách. Neuspěli. Pak vzali Janu a mě. Už tolik neprudili, zvlášť když jsem jim řekl, že jsme na cestě 14 dní a všude bylo horko a otevírat bágly není nejlepší nápad. Celníkovou tvář proběhl výraz FUJ! Přesto si bágl nechal otevřít. Když viděl a cítil, že nekecám, nechal mě to zavřít a poslal mě pryč. Tak, to by bylo. Hanku už prakticky nechali být.

Setřídili jsme se a jedeme. Nikdo a nic tu není. Krásná nová silnice, lehký protivítr, slunce začíná připalovat.

Přijeli jsme do Ptrukšy a trochu tápali.

Dig.

***Co by taky člověk chtěl od vesnice, nad jejímž názvem si málem zlomí jazyk.
Jnk.***

Odtud chceme polní zkratkou do Čiernej a pak do Čiernej nad Tisou. Po chvíli pátrání a dotazu na domorodce nás Plašan neomylně vede.

Dojeli jsme k souřící a visacímu mostu přes. Plašan špatně zařadil a musel sesednout. Já jsem nájezd opakoval. Jenomže mě zradila rovnováha. Ještě nikdy jsem přímo nejel přes most zavěšený na dvou lanech tvořených prkýnky. Jakmile jsem s Mašinkou na něj najel, rozhoupal se do stran a to byl konec. Musel jsem sesednout a jít pěšky. A tak to vypadalo nadějně... No nic.

A jsme na druhé straně. Padnul návrh na koupání. NE! Voda smrdí a žerou tu potvory. Ještě nějakou dobu jedeme tímto pěkným terénem. Líbí se nám tu. Příště pojedeme sem. Cestičky cik cak mezi rákosím jsou pěkné a dokonce asfaltové. Kvalitou jako rumunské hlavní.

A jsme venku. A zase prázdná, krásná silnice. Jede se náramně. Ale nesmí se zastavit. Jinak se na slunci uškváříme.

A jsme v Čierné. Není tu nic k vidění. Pár baráků, Hlavná ulica. Jedeme dál. Zdoláváme můstek přes nádraží. Nemám dobře zařazeno. Ale vyjel jsem.

A pak ostrá pravá dolů. Kilometr a jsme v Čiernej nad Tisou na nádraží. Plašan s Jankou jdou na průzkum. Přiběhli, že za 10 minut to jede. Tak a fojr. Koupit lístky, zjistit průjezd na perón, domluvit nakládku kol. Stíháme to jen tak tak. Naopak strojvedoucí je úplně v klidu. „Máte čas, ještě 6 minut“, praví s bohorovným klidem. Naloženo, jedeme.

Teda to je odšroub. Jedeme pantákem. Předně má všechna okna otevírací a pak upaluje rychlostmi kolem kila. Každý si seděl a odpočíval, jak uměl.

Před polednem jsme vystoupili v Košicích. Popolezli jsme do nádražní haly a pomocí map, průvodců a jízdních řádů stanovili další postup. Protože nejde jinak, popojedeme k vodní nádrži Bukovec, kde se budeme válet a zítra před polednem se pojede dál. Plašan s Jankou a Janou plánují, odkud zítra večer odjedou na Prahu a kupují lístky pro sebe, kolečka a postýlky. Pak ještě proběhl nákup potravin v Lidlu, nákup mapy okolí, protože máme mapu jen jednu a skupiny v sobotu budou dvě. Každá pojede jinak. Něco málo jsme ještě na nádraží sezobli, vykukali kudy odtud a vydali se na cestu. Dig.

Venku je vedro na padnutí. V parku na ceduli svítí, že je 33 stupňů, v realitě hnus. Plazíme se hlavními ulicemi za doprovodu aut.

Na jedné koležič má Dig nějaký problém. Zrovna kolem jeli hasiči, tak jim tam mírně překážel. Spadl mu prý složený praporec. Kopec je nekonečný, přerušovaný semaforey. Konečně jsme nahoře, teď budeme padat dolů. Pod kopcem uhýbáme na Bukovec, to už vypadá nadějně.

Bohužel jen vypadá, protože nás čeká ještě další nekonečný kopec, kroutící se stále vzhůru několik kilometrů. Kdo vymyslel vodní nádrž na kopci, to teda nevím. Je děsně horko a jede to opravdu velmi mizerně. Konečně máme zlom a padáme dolů.

Vídáme vodu, no to je nádhera. Vybrali jsme si místečka pod stromy a hop do vody. No to je paráda, jen to zasyčelo. Po prvním ochlazení zvenku odešli kluci s Janou pro chlazení vnitřní. Kousek od nás je totiž stánek s točeným pivkem a kofolou. Postupně jsme vybalili ležáky, vyprali prádlo, vysušili spacáky a karimatky, dočetli knížku o Noelovi, snědli spoustu dobrot a mezi tím vším se neustále namáčeli. To je teda veget, nejsme my na dovolené?

Jnk.

Jme.

Plj.

Při několikáté návštěvě u stánku to začíná vypadat, že nás tu možná nechají i přespat, ačkoliv přesně o tom pišou, že je to tu zakázáno. Majitel nám dovolil uhnízdit se na jediném plošším místě, co jsme si vyhlédli.

Večer jsme se tam přesunuli, odbrzdili vínko ještě z rumunských hranic, zobali chroustáče a vyprávěli si a hodnotili Expedici. Stejně to byla moc hezká cesta krásnou krajinou, plná nevšedních zážitků. Škoda, že už zítra musíme zase zpátky do Prahy. Hned bych jela ještě aspoň ten týden, jako Dig s Hankou.

Měsíc svítil do noci, jeho světlo se odráželo od lesknoucí se hladiny, místy blikala bludná světýlka z chat naproti za vodou. Tak dobrou noc a hezké sny.

Jnk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Bukovec	55	1946	32	13,2	39-16
vodní nádrž					

Ráno 16.8. sobota

Probudilo nás slunce. Bylo to tu trochu z kopce a tak jsme se v noci přeskupovali.

Posnídali jsme, několikrát se vykoupli,

zrušili ležení a začíná loučení. Jak to, ptáte se? Do Prahy odjíždí Janka, Jana a Plašan. A tím vlastně končí Expedice. Dále půjde jen o výlet po Slovensku.

Vyjíždíme na silnici a stavíme se k sobě opačným směrem.

Trojice se rozjela a po chvilce mávání mizí za zatáčkou. Tak se mějte a sejdem
se v Praze... Dig.

Věnujme se teď trojici v obsazení Janka, Jana a Plašan. Ti se vydali na vlak s úmyslem dojet do Prahy z důvodu končící dovolené.

Poté, co jsme se rozdělili, se naše trio jalo stoupat rovnou do kopce. Přesně jsme věděli, do čeho jdeme, neboť jsme se vydali stejnou cestou, kterou jsme sem včera přijeli. Pouze v opačném směru. Ještě jsme byli trochu ochlazení několikanásobnou ranní koupelí a tak to docela šlo. Zato ten dlouhokopek dolů jsme si náležitě vychutnali. Jana se cestou stavila odložit vodu ze snídaně a tak jsme na ní před Košíckým kopcem chvíli čekali.

Začalo nemilosrdně pálit slunce. Plašan nás neomylně vedl sídlištěm, abychom nemuseli zajiždět zpět do centra. V Bille jsme dokoupili nějaké dobroty a pít na cestu a dali si nanuky na osvěžení.

Jnk.

Zde jsem zastoupil pravidelnou Digovu roli a to čekání na ostatní, než nakoupí ty veškeré dobroty. A abych nezahlálel, tak jsem zkontroloval alespoň utažení brzd na všech kolech a na Jančině ho mírně doupravil. Odměna za to ve formě nanuka byla skvělá.

Plš.

Město jsme opustili směrem na Kysak, odkud máme koupené lístky na vlak do Prahy. Prostě jen takový malý, pohodový výlet, pokud možno se zastávkou u vody. Cestou bychom se chtěli podívat ještě na Sokol, kde by podle mapy měla být zřícenina hradu.

V poledním parnu jsme se doškrábali do stejnojmenné vesnice k autobusáku, kde měli ceduli hovořící o hradu. Místní obyvatelé na nás se zájmem hleděli a ptali se, copak hledáme. Když jsme odvětili, že hrad, tak nás ujistili, že nyní je tam jen díra v zemi, a že na kole se tam stejně nedostaneme. Prý je to někde v lese. Je fakt, že na té ceduli stálo, že tento hrad je již od 14 století ruina.

Na druhou stranu musím říci, že Sokol byl dobyt, jelikož na místě jsme se vyfotografovali u cedule s textem o historii hradu.

Plš.

Sjeli jsme tedy zpátky to, co jsme si předtím vyjeli a cestou naložili švestky v opuštěné zahradě. Plán je jasný, plácnem sebou někde u Hornádu, uvaříme a budeme odpočívat.

Navíc to ani nebylo daleko, sotva se cesta pod Sokolem srovnala, tak byla taková odbočka do houští; kde se na dece váleli ona a on, takže jsme radši potichoučku vycouvali a zajeli až do té druhé, o 20 m dál. Janka pak objevila takové pěkně schované místočko pod jezem.

Plš.

Objevili jsme docela hezké místo pod jezem s elektrárnou.

Vytáhli jsme ležák, uvařili nějaké mňamky, vykoupali se... a začalo poprchávat. No teda, co to je? Pozitivum bylo, že teplota klesla na příjemnou provozní, tak jsme se jen přesunuli pod strom a jen tak tlachali a váleli se. Déšť postupně přidával a ubíral na intenzitě a obloha neslibovala nic lepšího. Spíše naopak. Asi po dvou hodkách jsme se rozhodli pro ástup na nádraží do Kysaku.

Cestou jsme ještě mírně zmokli, ale jen co jsme zasedli na nádražní lavici, spustil se liják, k němuž v dli přizvukovala bouřka. To teda bylo akorát včas, jen co je pravda.

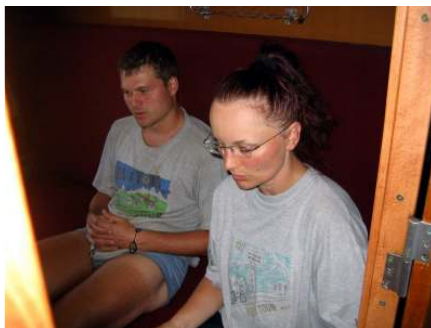
Do odjezdu vlaku zbývaly zhruba dvě hodiny. Očihli jsme občerstvení. Ještě nám zbyly nějaké slovenské koruny, kterých bychom se rádi zbavili. Nakonec konkurs vyhrály dvě obložené housky, bageta, čaj a u Jany grog. Bavili jsme se pozorováním cvrkotu na nádraží a podle ostatních vlaků odhadovali potenciální polohu našeho služebního vozu, kam máme uložit kola. Ten by měl být, jako pátý, zhruba uprostřed vlaku. Naproti tomu naše lůžka jsou až v tom úplně posledním. Vymýšlíme taktiku, jak to všechno naložíme, když tu má vlak stát dvě minuty. Janu pošleme do posledního vagónu zabrat lůžka, protože po 15 minutách vyprší rezervace a my s Plášanem zatím naložíme kola. Píší zastávku pak sebe přetransportujeme na konec vlaku a Jana zařídí, aby s námi počítali. Přiblížila se hodina H, samo sebou v tu samou dobu na nádraží přijely hned tři různé vlaky, v rozmezí dvou minut. Horda lidí se jala přesunovat k nástupišťm. Přivezli jsme kola na předpokládané místo a nechali je přímo na přechodu kolejí, protože nástupiště byla tak úzká, že by se tam už neprotáhla ani myš. Jana metellila na konec vlaku obtěžkána svými předními bágly a igelitkami se všemi našimi i jejimi věcmi potřebnými do kupátka. Dveře u služebáku jsou beznadějně uzavřené a bohužel není ani na koho se doklepat. Výpravčí píská na pišťalku, aby někoho přivolal. Konečně se žene průvodčí a v závěsu za ní silnější uhoněná paní v uniformě, zřejmě patřící ke služebáku. Jeden z cestujících nám pomáhá s nakládkou a tak jsou za chvíli všechna kola nahoře. Ještě organizace uvnitř, zabrždění, paní nechápavě hledí střídavě na kola, na jízdenky a na nás. A vlak se pomalu rozbíhá. Tak jsme to zvládli.

Jnk.

Bylo to vymyšlené moc pěkně, narazilo to jenom na drobný fakt, že se ve služebním voze nikdo nenacházel. Janu jsme, jak již bylo řečeno poslali na konec vlaku a s Jankou jsme zůstali na nakládku. Já měl nakládat kola a Janka je měla parkovat. V jednu chvíli mě přepadla obava, že vlak odjede bez nás, když výpravčí začal pískat do pišťalky, tak jsem hned na něj, že to nejde, aby vlak odjel, že máme koupené lístky, lůžko apod. On mne však uklidnil, že píská, aby někoho přivolal. A v dále už byly vidět dvě spurtující průvodčí.

Pls.

Z posledních českých drobných jsme doplatili bagáž, chybělo nám asi 7 korun. Zbytek peněz je samozřejmě s ostatními věcmi u Jany v kupátka. Slíbili jsme, že je pošleme po průvodčí. Nekonečné vypisování lístků dospělo ke konci, pobrali jsme tedy přední bágly a vydali se útrobami vlaku kam až to půjde. Těsně před zastávkou jsme, přes kupodivu otevřené lehátkové a lůžkové vozy, dospěli až k tomu našemu. Odevzdali jsme svoje lístky, strážce vagónu už nás očekával. Janu jsme našli v dobrém rozpoložení uvnitř kupátka.

Už prý se na nás těšila, chtělo se jí totiž na záchod. Jak neotřelé ☺. Zaklopila zatím prostřední postel, abychom mohli sedět. Vybalili jsme jídlo a pustili se do večere. Čerstvé housky, klobása, šunka, pomazánkové máslo, okurky a rajčata. A k tomu místní chlazený

Šariš, kterého Plašan s Janou ulovili u hovorného právodčího. To byla bašta.

Jnk.

Mňam, sliny se mi sbíhají ještě teď.

Plš.

Krajina za oknem ubíhá, slunce se pomalu sklání za obzor, my metelíme ku Praze a vzpomínáme na Hanku s Digem, jak se asi mají. Snad jim moc nepršelo, měli by být někde u Maďarských hranic. Tak jim aspoň posíláme sms o našem úspěšném nalodění se. Teda jak já bych ještě jela s nima dál. Jelikož v Praze budeme v nějakou úplně nekřesťanskou hodinu kolem 4 ráno, uléháme kolem 22 do postýlek. Ještě, že už nebudi na hranicích celníci.

S mírným zpožděním jsme se ocitli něco před půl 5 na Hlaváku. Vyrožili jsme naše miláčky ze služebáku, naposledy je nastrojili

a našim oblíbeným bočním vchodem opustili nádraží. Míjela nás poměrně plná noční tramvaj. Poslední kopec parkem nahoru a jsme na Vinohradech. Mám chuť dát sirénou všem vědět, že jsme tu, ale to by nás asi neměli rádi, když je dneska neděle. Bagáž skládáme do výtahu a vynášíme kola nahoru. Já se teď vydám domů pro Ámálku a vrátím se pro ostatní. Plašan zatím umyje kola, Jana si vybalí a zašije zip.

Kráčím dolů Vinohradskou třídou a připadám si tu jaksi nepatřičně. Mijím klátící se postavy jdoucí z barů. Mají tu nějakou zimu. Přidávám do kroku. Metro mi akorát jede, to je klíka. Zato na Kačerově čekám skoro 20 minut. Ve 113 jsme dva cestující a po třech stanicích už se vezu jen sama.

A jsem doma. Neodolala jsme a vymrzlá vlezla do vany. To je nádhera, po 14 dnech zase nesmrdět. Pak jsem se převlékla do čistého, vlezla do Amálky a vyrazila na Vinohrady pro ostatní.

Nasypali jsme ještě fotky z kartiček do Digova počítače a příjemně si nad nimi zavzpomínali na zážitky z cest. Nakonec jsme všechno nastěhovali do Amálky, včetně Jany, odevzdali klíče od Vinohrad k sousedce a vydali se k domovům.

A tím naše letošní úžasná Expedice 2008 (převlečená za svatební cestu) končí. A mně po ní zbývá krásná vůně dobrodružství a dále, Rumunsko zapsáno jako krajina zaslibená všem tulákům světa, země ověněná nádhernou přírodou, horami, volně se pasoucími zvířaty a kupkami sena. Naštěstí se nesplnila žádná z prorokovaných nebezpečností krádeží, incidentů se psy, ani žádné jiné negativnosti, o kterých se mluvilo po oznámení, že jedeme do Rumunska na kola. Počasí na rozdíl od loňského Dánského deštivého, bylo více než teplé. Možná až trochu moc. Za celých 16 dnů na cestě jsem nevytáhla dlouhасы, nevystoupila ze sandálů a většina oblečení se cestou měnila na plavky.

A co draci a upíři? Ano potkali jsme obé. Upíry ve formě komárů a jiné havěti sající krev, a dračí oheň, jakožto neustálé a všudypřítomné spalující vedro...

Děkuji všem spoluputovníkům, snad se jim letošní Expedice také líbila, stejně jako mně. Tak zase za rok.

A já Ti zase Janko děkuju za krásnou svatební cestu, na kterou budu dožijísta vzpomínat do konce života, veškeré přípravy, které jsi odvedla kromě nějakých drobností téměř sama a ostatním za jejich neutuchající dobrou náladu a chuť poznávat neznámou a moc krásnou zemi.

Tak za rok zase na Expedici AH07.

Plš.

Ještě pro ilustraci – takhle dopadla moje dvojpáčka po vykládce z rumunského vlaku...

Plš.

A teď zase zpátky na Slovensko, přesněji k vodnímu dílu Bukovec. Jak to bylo s Hankou a Digem:

16.8. sobota.

Rozloučili jsme se s Jankou, Janou a Plašanem a vyrazili do vedra.

Jedeme na opačnou stranu, než oni. Pohybujeme se zvlněným terénem, jede se slušně. Párkrát jsme si odpočinuli a pak zalezlo slunce. Udělalo se lépe.

V klidu jedeme krajinou a je tu Jasov. Tady jsou dva body. Musíme tu odbočit a je tedy jeskyně. A v jediné křižovatce nabouraná auta. Zatočili jsme k jeskyním. A je tu hospůdka. Takže nejdříve oběd. Mají dobrý obalovaný květák. Pak prohlídka. Jeskyně je pěkná a hlavně je tu chládek. Slečna průvodkyně mluví o osmi stupních. Když jsme jeskyni opustili, začalo drobně pršet. Nahoře pustili teplou.

Pokračujeme v cestě. Jede se podstatně lépe. Zastavujeme na drobný nákup v Moldavě nad Bodvou. Během toho, co Hanka nakupuje, srotil se u mě houf místních kluků. Byli přičernalí, ale čistí a zdvořilí. Zajímalo je, jako každého, odkud, kam, jak dlouho, k čemu jsou hejblátka a udělátka. Měli oči na vrch hlavy. Pak přijel autobus a oni odjeli. Hanka přivlekla nákup. Naložili jsme a pokračujeme v cestě. Začalo pršet.

Než jsme dojeli k benzínce u výjezdu z města, bylo to na nandání předních pláštěnek a obléknutí bundy. Dále jedeme po silnici č. 50. Je široká, rovná, pěkná a má odstavák. Bohužel je jízda pomalá a namáhavá. Prší už hodně a fouká silný protivítr. Teplota spadla na 23 stupňů. Po této hlavní jsme ujeli kolem 5ti kilometrů a jsme v obci Turňa n. Bodvou. Odbočujeme doleva na vedlejší. Děšť zvolna ustává. Projeli jsme městem a kousek za ním píšou, že „štátní hranice 3 km“. To zní dobře. Mezi barákama tolik nefoukalo, tak se zvýšila rychlost jízdy. A navíc jsme zašití za nějakým kopcem. Ty 3km byly nějaké krátké. Minuli jsme ceduli s označením EU Hungaria a panel s poučením, jak je to s rychlostmi v Maďarsku. Jede se lépe. Už jenom kape. Projíždíme plochým údolím mezi mnoha kopci. Jsou sice zakulacené a krásně zelené, ale lézt bych na ně nechtěl.

Prostudovali jsme jak jsou na tom s okruhy prohlídek, otevírací dobou, cenou vstupného a možnostmi použití měny. Posbírali jsme jim tu letáčky a vydali se ke kolům. Je tu úplný klid a ticho.

Na stolku s lavicemi jsme uklohnili večeri.

Šlo o dobrý hostinec - guláš. Jako, jo, dobrý, ale hodně. Úplně by stačil jeden pytlík. Dojedli jsme akorát v okamžiku, kdy se sešeřilo. Trochu tu fouká a navíc vzhledem k tomu, co nám v posledních hodinách předvedlo počasí, stavíme plné doupě. A to je vlastně všechno. Zalezli jsme do spacáků a konec.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Aggtelek	51	2017	72	17,4	36-11

Ráno 17.8. neděle

Probudili jsme se po sedmé hodině. To by bylo v Rumunsku a na Ukrajině po osmé.

Po deváté vstáváme,

balíme a přesunujeme se k jeskyním. Vylezlo slunce a je horko. Velmi hladce jsme nakoupili vstupenky a s davem se dali na prohlídku. Je deset hodin.

V jeskyni to bylo velkolepé. Nedoporučuju k prohlídce dříve, než absolvujete všechny dostupné jeskyně u nás a na Slovensku. Protože vám jinak budou připadat maličké a nicotné.

Prohlídka byla jednosměrná a vyšli jsme kousek nad vesnicí, co její název je něco jako Joséfovo, kudy jsme jeli včera. Je tu přistavený autobus, který nás vyveze zpět ke vstupu. Znovu konstatuji, že si Maďaři uměli vybrat zem...

Vyklopili nás na parkovišti přímo u kol. Jsou světoví. Připravili jsme se k jízdě a vyrážíme. Vracíme se na Slovensko. Je to tu bída. Vlastně už nemáme kam jet. Na zajímavých místech jsme už byli. Navíc jsme daleko od úplně všeho a zítra je pondělí, tedy zavírací den. A kromě toho jedeme z blbého směru. Směrem na západ je to do kopce. Důkaz? Všechny řeky tečou na jih, jiho východ. Takže dojedeme po silnici č. 50 do Zvolena, odtud vlakem domů.

Přejeli jsme Slovenské hranice a zastavili v Domici. Od naší poslední návštěvy se to tu poněkud změnilo. Velmi to tu připomíná Disneyland.

Za vstup do Rozprávkové zeme ve zkušebním provozu, kde budovy ještě nejsou hotové, a vlastně nic nefunguje chtějí 30 SKK. Tak nic, jedeme někam na oběd.

Štěstí nám prálo hned za vesnicí. Z JRD tu urobili penzion s reštauráciou. Velmi dobře jsme se najedli. Po krátké pauze na trávení zase jedeme.

Silnice se tu vlní, ale převažuje cesta dolů. Kromě jednoho zvlášť výživného vyhoupu.

Po něm jsme sletěli do Plešivce. A od teď to sice pěkně svižně jede, ale je to nuda. A tak si tak jedeme každý v zajetí svých myšlenek a je tu Tornala. Je půl páté.

Hanka zamířila k Tescu. Prý potřebuje za kulturní roh a doplnit tekutiny do zásobníků na další jízdu. Tak tekutiny se podařily. Roh ne. Prý tu žádný nemají. No nic, popojedem za město a tam to nějak vyřešíme.

Opouštíme Tornalu. Je pět pryč, slunce hřeje, pofukuje protivítr. Protože má Tornala motorovkový obchvat, jsme na silnici úplně sami. Asi 4 kilometry, což je příjemné. Po nějaké době přijíždíme na místo spojení obou silnic. Motorovka dál ještě není dokončena a naše 50ka je poněkud frekventovanější. To tolik nevadí. Horší je, že přejíždíme pásmo kopců. A Slováci nepochopitelně vedou silnice rovnou přes vršky, místo toho, aby využili sedla a průsmyky.

Postup se zpomalil. V rytmu prudce nahoru a vzápětí prudce dolů a zase nahoru a trochu dolů a opět nahoru a volným pádem dolů přijíždíme do Rimavské Soboty. Je docela velká. Zajímalo mě nádraží a moje minulé teze o tom, že se dá odtud jet do Prahy vlakem. Ani nemusíme nikam odbočovat. Po mostě přejíždíme trať a je vidět i nádraží. Jde o jednokolejku s malou nádražní budovou a dvěma nástupišti bez elektrifikace. Ani tam nepojedu. Myslím, že je jasné, jak by cesta vlakem odtud vypadala.

Jedeme dál. Máme najeto 60 km a chtělo by to nocleh. Podle mapy to dál bude bída s místem. Vyjeli jsme nad město a štěstí nám přálo. Je tu les, závora, nějaká nečitelná cedule a asi 500 metrů v hloubi lesa ideální plácek.

Zaparkovali jsme, použili kotevní šňůry, povečeřeli a Hanka chvíli četla. A to už byla tma a tak dobrou.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Rimavská Sobotka	71	2082	64	16,5	32-11

Ráno 18.8. pondělí

Vstáváme v půl osmé. Ráno je jako vždy. Snídaně, balení, odjezd. Pochopitelně to není jen tak. Hanka asi někde v noci jezdila a při tom píchla. Takže začínáme výjezd po zabalení výměnou duše.

Dnes se budeme celý den pohybovat po silnici č.50, která vede až do Starého Hrozenkova a dál do Čech. My svou jízdu pro dnešek, tuto Expedici a letošek ukončíme ve Zvolenu. Dále jede vlak. Tak.

Vyjeli jsme na silnici a je vedro. Kolem nás frčej auta všech velikostí, značek i určení. Jezděj dost natěsno a krajnice je hodně rozbitá. Ne tolik jako v Rumunsku, ale na zdržování v jízdě to stačí. Kromě toho tu není odstavák a vozovka a zároveň asfalt končí bílou čarou na kraji. Dál je jen trocha trávy a hluboký příkop. Kromě toho jsou tu vyježděné hluboké koleje od kamionů a to co vytlačili ke kraji je na mnoha místech odfrézováno. Má to háček. Frézování je o 3 centimetry niž, než původní asfalt a je těsně rovnoběžné s krajní čarou. Má to tu nevýhodu, že buď musíme jet nahoře na čáře a balancovat, abychom nepřepadli ven ze silnice nebo v odfrézované části. Tam je povrch otřesný a při bočním nájezdu na vyvýšenou čáru hrozí pád.

V ostrém kontrastu s tím jsou obchvaty městeček a dědin. Ty jsou značené jako motorovky a kola tam nesměj. Zato tam jedou všichni ostatní. Průjezd městečky je absolutně bez provozu a po nádherných silnicích. Mnohdy až 7 km dlouhých.

S tím jsou v našem směru spojené skvostné sjezdy. Jede se docela dobře. Akorát se to docela hodně výškově houpe. A je horko. Po 30ti km zastavujeme v lesíku na oběd. Podává se Chalupářský guláš s rýží. Docela se povedl.

Před jednou se vydáváme dál. Furt je horko a postup je docela svižný. Pokud zrovna nepřelezáme kopec, jedeme přejezdovou rychlostí 23 km/h. Zvolen se pomalu přibližuje. Zbývá 20 kilometrů. A stalo se něco neskutečného. Prorazil jsem zadní plášť z boku těsně nad kordem. Je to následek bočního nájezdu na hrbol. A pochopitelně je to v kopci nahoru a na ostrém slunci. To si ale umím vybrat, co?

Použil jsem plášť, který vezla Hanka, a za pár minut jedeme dál. Ještěže jsem nevypnul generátor. Je už v provozu chudinka nějakých 400 kilometrů a podle toho, jak se chová palubní síť, patrně odchází jedna z baterií. Ale na dofouknutí kompresorem na 6 barů to stačí.

Trochu se nemůžu rozjet do toho kopce, ale jakmile se to zlomilo, zase nabíráme přejezdovou rychlost. 5 kilometrů před Zvolenem zastavujeme u krčmy, kde v roce 2004 Hanka ulomila nožičku a naproti v nějakých dílnách jí vyrobili protiatomovou z anticora (která nakonec stejně zrezla).

Je po 16té a slunce žhne jako by mu někdo něco slíbil. Dal jsem si studené točené a pak jsme konečně vjeli do města.

Doprava zatím zhoustla a auta dělají, že tam nejsme. Rozčílilo mě to. Najel jsem na střed pruhu a hned se o nás vědělo a respektovalo se nás! Pak jsme hladce vjeli do centra a díky tomu, že se spoléháme na selský rozum a oči (a ne GPS - zdravím Tomáše), našli jsme nádraží hned.

Odstavili jsme kola. Kupodivu se k nim nikdo neodvážil přiblížit. Všichni zvědavci je obestupovali v okruhu 4 metrů. Pak jsme šli do infocentra zjistit, jak je to s námi, kolečkama, a přepravou do Prahy. Slečna za přepážkou reagovala ihned, byla milá, snažila se, s technikou vycházela velmi dobře, našla dvě možnosti. V obou vadila kola. Vybrali jsme si menší zlo. Pojedeme s polopřestupem. Pozor, neplést si s polopenzí. Polopřestup je, že my a bagáž pojedeme lůžkovým vozem a kola v posledním vagónu v prostoru pro kola. V Žilině náš vůz připráhnou k rychlíku z Košic do Prahy a kola budeme muset vyložit a pak zase naložit do služebáku do Prahy. Trochu tam falírují dvě hodiny čekání na přípoj z Košic.

Jakmile jsme měli jízdenky, vydali jsme se na nákup do Lidlu - poslední večere a něco do vlaku. Za necelou hodinu je tu vlak. Tedy 3 vagóny a k nim připráhli lůžkový. V rychlosti jsme naložili kola a šli k průvodčímu koupit celé lůžkové kupé. Šlo totiž o to, že jsme jízdenky kupovali pozdě a už nešla zajistit rezervace. Průvodčí byl naprosto světovej. Nejen, že nám kupé pronajal, ale také nám otevřel spojovačky do zbytku vlaku, abychom si mohli donést bagáž. Vlak se rozjel. Asi po dvou zastávkách si nás nechala zavolat vlakvedoucí, že prý jsme kola skvěle zabezpečili, ale na špatném místě. Šli jsme tedy přeparkovat. Během akce samotné se náhle, bez varování otevřely dveře ven. Akorát jsme jeli tunelem. Docela jsem se lekl. A už taky věřím tomu, jak asi před třemi lety vypadl malý chlapec z vlaku, že prý se náhle, samy otevřely dveře. Já jsem dveře v klidu zavřel a dokončil příkurtování kol. Pak jsme se přesunuli zpět do našeho chlívčku ve spacím voze a věnovali se kochání krajinou za oknem, příjemně klimatizování.

Průvodčí je fakt skvělej. Dohodli jsme se s ním, že až dojedeme do Žiliny, vyložíme kola z posledního vagónu, převezeme je sem a umístíme na představek (to je ta část vozu, kde jsou dveře na obě strany a průchod do dalších vagónů). Ale musíme fofrem, protože potom náš vagón odpojí a zavezou ho někam na opačný konec nádraží, aby ty dvě hodiny čekání na přípoj, nepřekážel. Potom, až nás připráhnou, odvezeme si kola do služebáku a bude. Jednoduché a prosté. Jak je to krásné, když lidi komunikují a nechtějí úplatky...

A je tu Žilina. Všechno proběhlo úplně hladce. Kola jsou na představku a nás po mnoha manévrech nechali stát mezi jinými odstavenými vozy. Část čekání trávíme četbou, část potom spánkem.

A je tu čas na druhou fázi přesunu. Vyndali jsme kola, dovezli je ke služebáku, naložili je, vyřídili formality a s informací, že ve Vsetíně máme dojít a doplatit za jízdu po české straně, se vydali k našemu vagónu. Je až na konci soupravy a tedy dost daleko. Aha, a právě z něj udělali první vagón. Připráhli lokomotivu. Nastoupili jsme, ohlédli se k průvodčímu a zalezli do příhrádek. A než bys 254 x řekl České dráhy, byli jsme tuhy.

Probudila mě Hanka, jak se hrabošila z pelechu. Venku svítá. Mám tak unavená víčka, že mi nedržej otevřená. Po pár minutách zaklepal průvodčí, že tam za dvacet minut budeme. Za oknem právě mizí nádraží v Českém Brodě. Další instrukce byly, že si máme vyndat bagáž na nástupiště a dojít si pro kola. Průvodčí nám prý zatím na ni dá pozor.

Po příjezdu na Hlavák jsme to tak opravdu udělali. Přivezli jsme kola, nastavili je, připravili k jízdě, rozloučili se s průvodčím a přes autorampu se jali odjíždět. Jenomže chyba, chybička. Hanka má skoro prázdné zadní kolo. Jo, tak přesně tohle jsme potřebovali! Zkusíme dofouknout na dojezd. Naposledy na této Expedici propojují kompresor a ventilek poškozeného kola a dofukují. Ale jen na tlak 5 Bar. Pak začal kompresor umdlávat. Až dojedem, bude třeba zjistit, která z baterií mě to opouští.

Vyjeli jsme z nádraží a dál to už vlastně není zajímavé. Přes park jsme dojeli domů, vyvlekli kola nahoru, zahodili věci ze sebe, proběhli vanou a upadli do postele. A spali a spali a spali...

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	55	2165	83	17,3	35-20

A to je všechno. Tak co třeba za rok? Přidáte se?

Celková technická data:

Účast	pět poutníků...: Dig, Hanka, Jana, Janka, a Plašan,
Oficiálně priznaná kilometráž	1040 km
Příště	Daniely

Spací body

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	1125	0	0	27
Cusuius	50	1211	86,7	14,3	37-13
Sighistel	42	1235	23,7	12,6	36-15
Sohodol	64	1313	77,6	13,7	39-12
Paclisa	57	1403	90	19,4	39-11
Cornatel	50	1449	46	14,3	38-7
Netus	51	1509	60	16,3	36-10
Bezidu	57	1583	74,5	16,6	38-13
Eremitu	33	1625	42	16,2	38-15
Eremitu	0	1625	0	0	27-11

Soimus	52	1699	73	15,1	28-13
Fiad	60	1770	71	16,1	41-11
Sarasau	42	1854	84	17,6	38-13
Malyj	42	1914	60	17,7	36-17
Slemenyj					
Bukovec	55	1946	32	13,2	39-16
vodní nádrž					
Aggtelek	51	2017	72	17,4	36-11
Rimavská	71	2082	64	16,5	32-11
Sobota					
Praha	55	2165	83	17,3	35-20

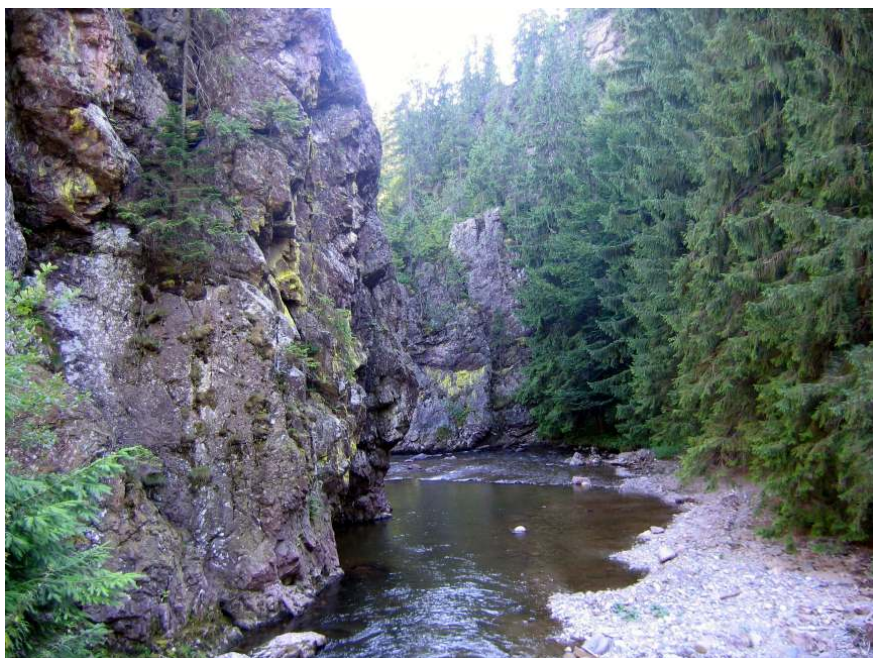
Obrazová příloha

Expediční náramek

Pohledy na rumunské hory

zákoutí hned u silnice

ukázka rumunských kostelů

jedno ze zdolaných sedel

Drakulova chata

romantická svíčková při svíčkách

toto je most...

rumunské platidlo

Jani, není ti nic?

... zničení vedrem...

Draculovo rodné město

Draculův rodný dům

Dracula osobně

úžasně výhledy z nočnížště

~~Vinta de los~~ Sebes Alba

Fagaras ~~(11111111)~~ plecări: ~~12.57~~

clasa a doua

bilet - tren accelerat număr 1622

5 + 5

---

bicicleta cu tren personal

Putem de exemplu transporta cinci

bicicleta cu tren personal la Sibiu?

DA - NU

16⁴⁸

POATE CĂ DA ~~nu~~

Plașanova příprava věty „prosím jízdenku vlak ze Sebes do Fagaraș pro 5 osob a 5 jízdních kol. Kolik za osobu, a přepravujete jízdní kola?“

A to je opravdu všechno. Užívejte každý den naplno, a za rok...

© Hell's Tour_{club} 2008
Hnk & Jnk & Dig & Plš.
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz